

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

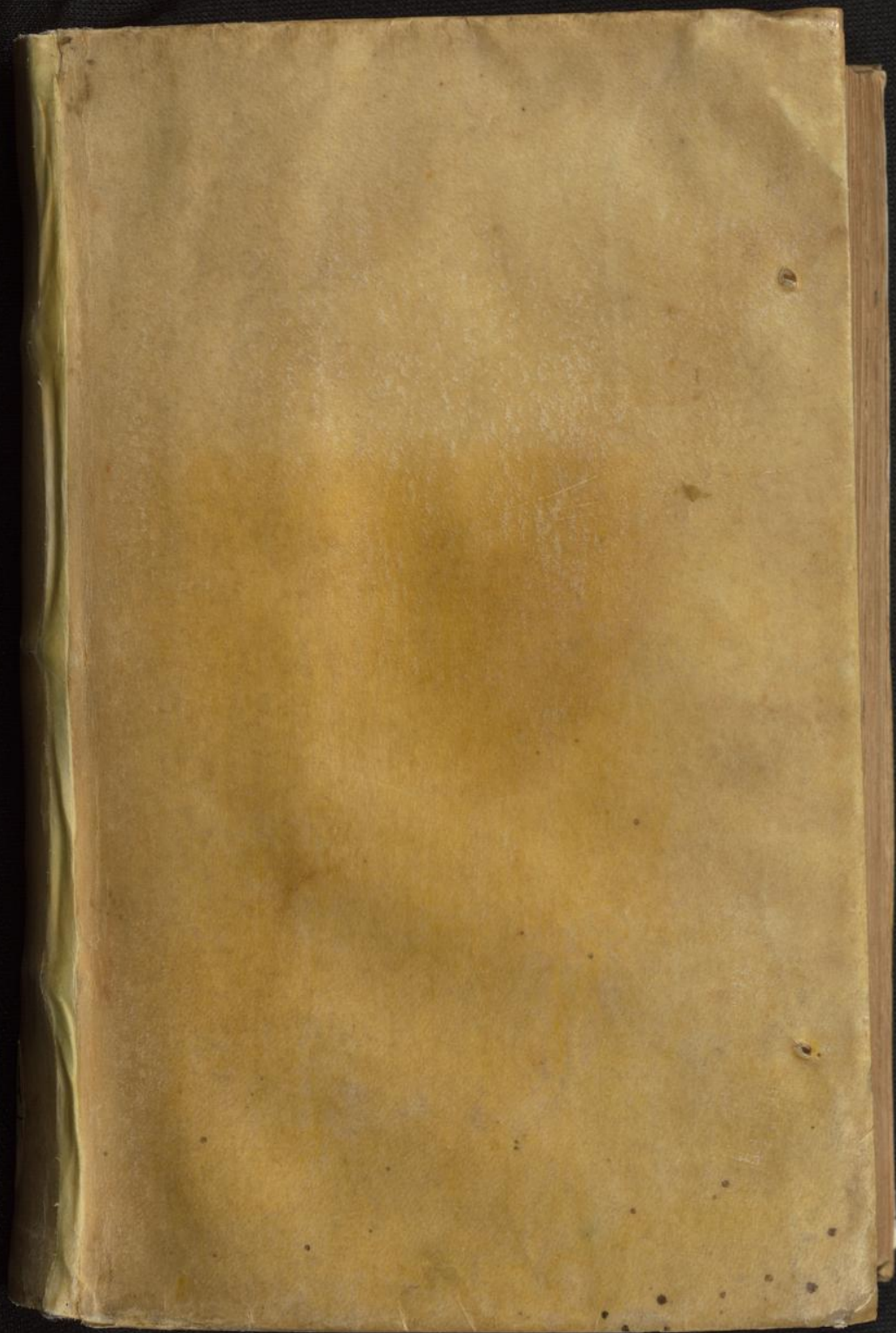
Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Oracvla Magica Zoroastris

Opsopäus, Johannes

Parisiis, M.D.XCIX.

[urn:nbn:de:bsz:31-248481](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-248481)

~~romant~~
~~182~~

1820

M. 1820

(11)

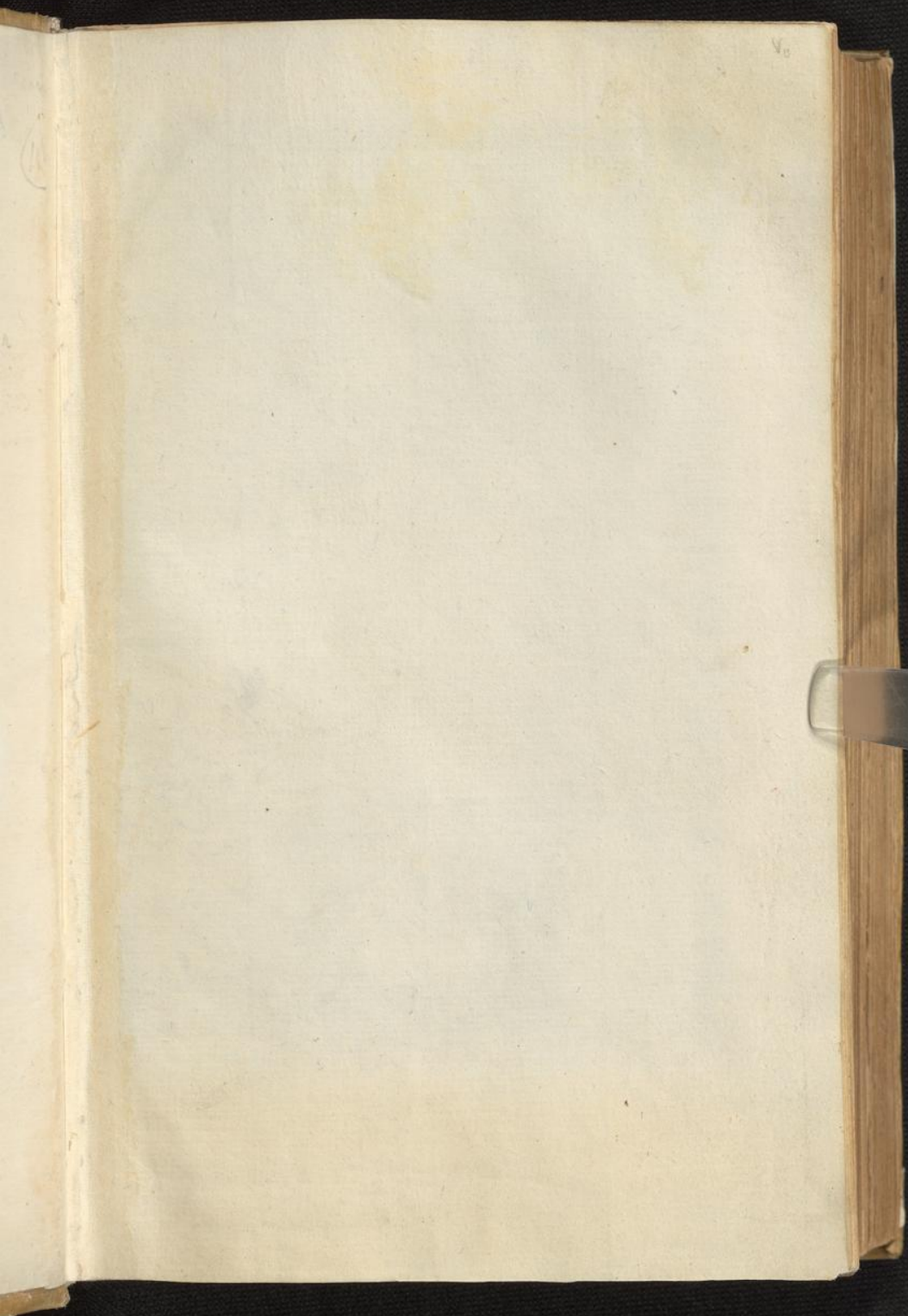
64 A 3452 R

Landesbibliothek
für

8° 26339

Sibylline

Lib 530.277

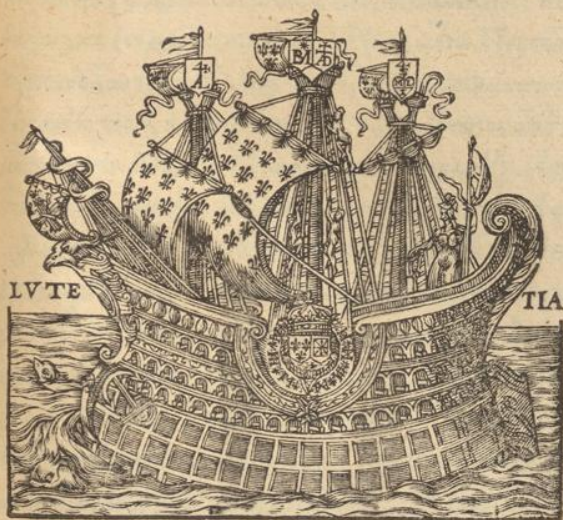

40

ORACVLA MAGICA
ZOROASTRIS CVM
SCHOLIIS PLETHONIS ET .
PSELLI nunc primum
editi.

E BIBLIOTHECA REGIA.

Studio Johannis Opsopoei.

PARISIIS,

M. D. XCIX.

AK

ORACULA MAGICA

ZOLOGASTRII CVM

SCHEMATE PICTORIS ET

PICTE ANTE PRINCIPUM

EDITIONE

FRANCISCA REGIA

1 an 64 A 3452

PARISIIS

MDCCLXXII

Z

TES T

VETER
SCH

E Plato

indole j en

qu'ini Sou

de appor

la de Sa

parpiz oio

ti ob Eau

egotans,

relax te d

ical Reg

dueri cu s

equos a

et, & ve

auto pueru

pos appella

re constant

iffimus, e

nam prim

et filij. H

docet et

7
TESTIMONIA
VETERVM ALIQVOT
SCRIPTORVM DE
ZOROASTRE.

E Platonis Alcibiade primo.

Επειδὴ δὲ ἡ ἐπιτέτις γένων) οἱ παῖδες, ὅτι τοῖς ἰπ-
 ποῖς καὶ ὅτι τοῖς τέτταν διδασκῶσι φοιτῶσι καὶ ὅτι τῶν
 ἡρώων ἀρχονται ἰέναι. δις ἐπὶ αὖ ἡ γυρομεθῶν ἐτῆς, ἡ
 παῖδα ὡς λαμβάνουσιν οὐς ἐκείνοι βασιλείους παι-
 δαγωγῶν ὀνομάζουσιν εἰσὶ ἡ ἐξελλεγμένοι Περσῶν οἱ
 ἀριστοὶ δόξαντες ἐν ἡλικίᾳ τέτταρες, ὅτε σφώτατος, καὶ
 ὀδικιότατος, καὶ ὀσοφῆ ἕστατος, καὶ ὀἀυδρῆότατος. ὧν ὀ μὴ
 μαγείαν τε διδάσκει ἡ Ζωροάστρῃ ἡ Ωρομάγῃ. (ἐστὶ ἡ
 ἡ τοῦ ἡρώων ἡεραπεία) διδάσκει ἡ καὶ τὰ βασιλικά. id est.

*Pueri cū septimum annum transgressi fuerint,
 tum equos conscēdunt, & equorū magistros ad-
 eunt, & venari incipiunt. anno autem decimo
 quarto puerum suscipiunt ij quos illi regios peda-
 gogos appellāt. Sunt vero ij e Persis selecti qua-
 tuor constantis atatis viri, & sapientissimus, &
 equissimus, & temperatissimus, & fortissimus,
 quorum primus magiam docet Zoroastri Horo-
 mazi filij. Hac autem in re cultus deorum ver-
 satur. docet etiam & ille regia instituta.*

aa ij

E Clement. Alexandr. Strom.

Ζωροάστρην τὸ μᾶζον τὸ Πέρσων ὁ Πυθαγόρας ἐδήλωσεν. βίβλους δὲ πικρὰς τὰ δῦδρὸς ἔδεδε οἱ τὸ Πρωδικὸς μετιόντες αἵρεσιν, εὐχόσιν κεκτῆσθαι. *id est.*

Pythagoras manifestavit Zoroastrem magum illum Persam. Huius viri libros secretos penes se esse gloriantur Prodicti sectatores.

Ex Eusebij lib. x. de præp. Euang.

Ἀπὸ δὲ Μωσέως πάλιν δεικνύμεν ὅτι ὁ ἀρχὸν τοῦ ἔτους ζῶης Ἀβραάμ, ἀνήσθη ἔτη φέτο (ἄν) ἀπὸ ἑδωλωθέντος ἔτους τὸ Κέκροπος βασιλείας τὸ δῦωτέρω χρόνου ἀπαειθμύμμος, ὅτι Νίνος ἡξίς τὸ Ἀσσύριοι, ὃν ἀρχὸν τὸν φασιν ἀπάσης τὸ Ἀσίας πλὴν Ἰνδῶν κεκταίεσθαι, ἔτι Νίνος ἐπώνυμος πόλις, ἢ Νινυβί πρὸ Ἑβραίοις ὠνόμασται, καὶ ὃν Ζωροάστρην ὁ μᾶζον Βακτριῶν ἐβασίλευσε. *id est.*

A Mose vero usque ad primum annum vite Abraham quingentos ac quinq; annos cōperio: quos si à Cecropis regno ad superiora auferas, ad Assyrium Ninum tādē peruenies, quem aiūt primum toti Asia, India solū excepta, regnasse: à cuius nomine ciuitas Ninus appellata est, quā Iudei Niniuen dicunt. eo tempore Zoroastres magus apud Bactrios regnabat.

E Suida.

Ζωροάστρης, Περσομήδης, σοφός, ὡς αὐτοὶ λέγουσιν τῆς ἀ-
 στρονομίας, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἤρξατο ἔκ τῶν αὐτοῖς πολιδομέ-
 νων ὀνόματος τῶν μάγων. ἐγένετο δὲ τῶν Τρωϊκῶν ἐπιπέφ-
 φερέ τῶν αὐτῶν ἐν φύσει βιβλία δ'. ἐνὶ λίθων ἰμίων
 αὐτῶν ἀεροσχετικὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ βιβλία ε'. id est.

Zoroastres Persomedus, sapiētia superior astro-
 nomis, primus auctor recepti apud illos magorū
 nominis. Bellū Troianū antecessit annis D. Cir-
 cumferuntur eius libri 1111. de natura: de gēmis
 1. predictionū ex inspectione stellarum libri 5.

EX EODEM.

Ἀντιθένης Ἀθωαῖος οὐκ ἐγγράφει τῶν αὐτῶν δέκα.
 τῶν αὐτῶν μαγικῶν. ἀφηγεῖται δὲ ἐνὶ Ζωροάστρη τινὸς
 μέγρου διέξουτος τῆς σοφίας. ἔτι δὲ πινες Αεῖσοτέλης, οἱ
 δὲ Ρόδωνι ἀναπλάσσειν. id est.

Antisthenes Atheniensis conscripsit tomos x.
 primū magicū, in quo narratio est de Zoroastre,
 illius doctrinae authore. quod opus alij Aristoteli,
 alij Rhodoni adscribunt. Item.

Μάγοι ὡς αὐτοὶ Πέρσας οἱ φιλόσοφοι καὶ φιλόσοφοι
 ὧν ἤρξε Ζωροάστρης, ἔμψυχον καὶ ἀκατάχρηστον ὡς αὐ-
 τῶν καὶ Ἀσράμψυχοι. id est.

Magi apud Persas dicuntur sapientia
 dei amatores, quorum princeps Zoroastres fuit,
 cui Ostanæ & Astrampsychi successerunt.

a a iij

E Plinij Nat. hist. lib. v. II. cap. xvi.

Risise eodem die quo genitus esset, vnum hominem accepimus Zoroastrem. Eidem cerebrum ita palpitaſſe, vt impositam repelleret manum, futurae praesagio scientiae.

Ex eodem lib. xxx. cap. i.

Magia sine dubio orta in Persidea Zoroastre, vt inter auctores conuenit. Sed vnus hic fuerit, an postea & alius, non satis constat. Eudoxus, qui inter sapientiae sectas clarissimam vtilissimamque eam intelligi voluit, Zoroastrem hunc sex millibus annorum ante Platonis mortem fuisse prodidit. Sic & Aristoteles. Hermippus qui de tota ea arte diligentissime scripsit, & vicies centum millia versuum a Zoroastre codita, indicibus quoque voluminum eius positus explanauit, praecceptorem, a quo institutum diceret, tradidit Azonacem, ipsum vero v. millibus annorum ante Troianum bellum fuisse.

E lib. xi. cap. xlii.

Tradunt Zoroastrem in desertis caeseo vixisse annis viginti, ita temperato, vt vetustatem non sentiret.

E Marcellini lib. xxiii.

Magiam opinionum insignium auctor amplissimus Plato, Machagistiam esse verbo mystico docet, diuinorum incorruptissimum cultum, cui scientiae

runt. Synesius, ἀφ' ἧσ' ἀπάσης ἡλικίας ἴλεων καὶ ἀκύμαντον τὸ θυγῆς ἐτήρησα τὴν ἀφ' ἧσ' ἔθελον.

15. Regius cod. vt & priores editiones, ἄπληστον. Hesiodus tertiæ ætatis homines ἀπλάστους nominat inter alia epitheta.

1.16. Auratus legit ἦσαν. ὁμῶς δ' ἐμβόλον ὑπὸ.

1. 12. Exemplar reg. ἀνδροκτασία τ' ἀ' λεγεύαι, *cedes miseranda.*

Pag. 168. 5. Scripti libri γὰρ οἱ. Turnebus γὰρ πῆ. Auratus, γὰρ δὴ.

13. Regius codex, ποίησεν, οἷς οὐκ ἀγαθόν. Auratus, ποίησε, καὶ ἕκαστον.

14. pro ζεῦ ζεῖν scribendum est εὔρεν, vel θεός erit monosyllabum, vt annotavit Turnebus. Et in eodem versu ἐπονέοντο stat fide scriptorum codicum, & sic erat pagina præcedenti. Impressi habent ἐπενοέοντο. quod ita corrigi Turnebus, πολλά πένοιτο.

16. Omnes μαρῶς. fortè μαροῖ δ'.

22. Turnebi liber in ora habet, λέω δ' οἴγ'.

24. In eodem ita scribitur hic versus, σοὶ δ' ὠκ' ἐν ῥίζῃσιν ἀδιψήτοισι τεθηλός, vel τεθῆλη. Alij legunt ἰν' προπῆ. Vide pag. 175. & 248. vbi hic versus repetitur. Codex è regia bibliotheca leui correctione liquida omnia reddit, σοὶ δ' ὠκ' ἐν ῥίζῃσιν ἀδιψήτοισι τεθηλός, δειράτεον κέλομαι δ' ὠμ' ἀφ' ἧτον ἀσκήσασθαι Sacræ literæ aicunt ποίησας τὴν κίβωτον ἐν ζύλων ἀσπίων, *Facies arcam ex lignis putredini non obnoxia, qualia sunt non sitientia, seu aquam non imbibentia.*

P. 171. 2. V. cod. reg. μέσσα. Turnebus, ἕ μέσσα καὶ δὴ κόλπον.

4. Verus codex regiæ bibliothecæ, ἐ' γωγε ὁ ὠν' σὺ δ'.

8. Huius ænigmatis quadruplicem explicationem afferā. Primus omnium Leo suavius in scholiis in librum Paracelsi de vita longa cap. 5. & in lib. de mysteriis nomen ἀρσενικὸν pulchrè congruere scribit: quia quatuor contineat syllabis, quarum primæ tres binas continent li-

teras, quarta ternas, ita vt in vniuersum sint nouem elementa. E quibus quatuor sunt vocales, quinque mutæ: ρ, σ, ν, κ, γ. Numerus verò qui significatur, ἐξατοράδες δις, ἄνω καὶ ἕως τῆς δεκάδος, id est, bis centum & octies, atque ter tribus decadibus continetur: quod est nouies atque octies decem, quod est centum septuaginta, vt totus numerus sit ccclxx. Hic numerus exprimitur tantum à quinque mutis, si eam quæ replicatur nempe γ, semel tantum sumpseris. Nam assumptis ρ, σ, ν, κ, tantundem conficitur apud Græcos. Quod verò subiungitur σὺν τ' ἐπιὰ, est repetitio prioris summæ. Nam Τ. significat ccc. & ἐπιὰ (subaudi δεκάδες) lxx. Ita ille. Sed ista solutio planè fanatica est. Altera est P. Morelli, qui vult nomen ἀνέκφωτος eo ænigmate significari: continet enim numerum 1696, ita vt vnitas illi tantum desit. Totus enim numerus, si à centenariis ad denarios, à denariis ad simplices progressus fiat, continetur 1697. Nam primò sunt bis octo centenarij, qui sunt 1600: deinde sunt ter tres decades, id est 90. Vltimò restant septem monades seu vnitates, qui numeri collecti efficiunt 1697. Solutio hæc non abesset longè, modò Grammatici vocem illam tollerare vellent. Tertia est Ioannis Aurati. Is arbitratur denotari nomen Θεός σωτήρ, Deus seruator, quod etiam in acrostichide infra habetur. Hoc continetur numerus 1792. & vt ænigma conueniat, pro σὺν γ ἐπιὰ, legit σὺν διτὰ, vna duo, vel σὺν δύοις ἢ, cum duobus. Sed nec istud videtur quadrare, quia constat ex duabus vocibus, neque relinquitur textus intactus. Quarta est Iohannis Brentij, vt Hartungus in variis lectionibus refert. Iste aliter colligit rationem numeri quàm superiores, ita nimirum, vt sint bis octo hecatontades, id est centuriæ sedecim: ter tres decades, id est, nonaginta, & ter septem, id est viginti vnum: summa tota 1711. Nam & septenarium existimat triplicandum. Hanc summam in se complectitur nomen φασ-

πέδου ἢ ὁ μαλῆς ἄμο κήρης, εἴα βίον ἢ μίαν πολιτείαν
 ἀποθεῖται καὶ μακρῶν ἢ ὁμογλώσσων ἀπορῶν
 ἄρῶσαι. id est.

Existimant alij duos esse deos, quasi contrariis
 deditos artib. ut bona alter, alter mala opera cō-
 ficiat. alij eum qui est melior, deū: qui deterior,
 demonē dicūt. In qua sententia fuit Zoroastres
 magus, quem narrant 100annis antiquiorē bello
 Troiano existisse. Is ergo Zoroastres melioris
 nomē Oromazda, peioris Armanium perhibuit.
 addiditq; hoc enūtiatū de rebus sub sensū cadēti-
 bus, illum maximè similem esse luci, hunc tene-
 bris & ignorantioni. medium horū esse Mithrā.
 quæ causa est quod Mithram Persæ mesiten, i.
 mediatorem seu intermediū nūcupāt. Do-
 cuitq; votivas & pro gratiis agendis oblatas vi-
 ctimas illi immolādas: huic auerrūcādi mali cau-
 sa institutas & tetricas. herbam enim quandam
 omomi appellatam, in mortario tundētes, Dīē
 inuocant & Tenebras: tum admixto lupi iugu-
 lati sanguine, efferūt & abiiciunt in locum quo
 solis radij non pertingunt. Nā & de stirpibus ita
 iudicant, quasdā boni dei esse, mali quasdā genij:
 & animalū alia, ut canes, aues, & echinos ter-
 restres bono, aquaticos malo adiudicāt. Itaq; &
 beatam eum prædicāt qui plurimos interfecerit.

aa v

Enimuero illi quoq; multa de diis fabulosa nar-
rāt: cuius generis est quod referā. Oromazē na-
tū aiūt e luce purissimā Arimaniū e caligine: eos
bellum inter se gerere. sex deos fecisse Oromazē:
primum beneuolentiae, secundū veritatis, tertiu
equitatis, reliquos sapientiē, diuitiarum & vo-
luptatis qua honesta cōsequitur opificē. Deinde
Oromazē sese triplicasse, & à sole tātō se inter-
uallo remouisse quanto à terra sol abest. ac celū
stellis decorasse, vnāque ante alias tanquā cu-
stodem & speculatorem constituisse siriū, alios
porro XXIV. deos condidisse, & in ouo posuisse.
At totidem numero factos ab Arimanio ouū il-
lud perforasse* hinc mala bonis esse permixta.
Appetere porro tēpus fatale quo necesse sit peste
& fame ab his adducta Arimaniū omnino per-
di atque aboleri, terraq; equabili & plana facta
vnā vitā vnāq; ciuitatem beatorum hominum
vniuersorum, vnaque lingua vtentium fore.

Ex eodem de defectu oraculorum.

Εμοὶ ὅδοκῶσι πλείους λόγους καὶ μείζονας ἀπορίας,
οἱ δὲ τῶν δαίμωνων γῆρας ἐν μέσῳ θεῶν καὶ ἀνθρώπων
ἴσους, καὶ ἐς ποῦ τινα τέλος κριτικῶν ἡμῶν σιμῶν εἰς
ταῦτα καὶ σιμῶν ἰσχυροῦς εἶτε μάγῳ τῶν ᾧ ἐν
Ζωροάστρῳ ὁ λόγος ἕτερος ἐστίν, ὅτι Θεράκιος ἀπὸ Ορ-
φέως

Φέως, ἢ Αἰγύπιος, ἢ Φρύγιος. id est.

Mihi autē videntur pluribus atque maioribus satisfecisse dubitationibus, qui genus dæmonum inter deos & homines posuerunt. modum enim excogitarunt quo humanum genus diuino cōiungitur. Laudandus ergo est qui primo inuenit, siue Zoroaster, ut dicitur, siue Orpheus, siue quidam Phryx, aut Ægyptius.

Ex Euseb. præp. Euang. lib. i. cap. vlt.

Ζωροάστρης ὁ ὁ μᾶγος ἐν τῇ ἱερᾷ σὺνταγωγῇ τῆς Περσικῆς φησὶ καὶ λέξει ὅτι θεός ἐστι καὶ Φοινικῶν ἱερέως. οὗτος ἐστὶν ὁ αἰσθητός ἀφθαρτός, ἀίδιος, ἀγήνητος, ἀμερῆς, ἀνομοιωτάτος, ἰσόχρος παντός καὶ θεός, ἀδωροδόκητος, ἀγαθῶν ἀγαθότατος, Φρονίμων Φρονιμώτατος. ἐστὶ ὁ καὶ πατὴρ ὁνομίας καὶ δικαιοσύνης, ἀδωροδόχος, Φιλικός, καὶ τέλειος, καὶ σοφός, καὶ ἱεροῦ Φρισκῶ μόνος ὁρετής. id est.

Sed Zoroastres quoque magus in libro sacro, in quo res Persicas collegit, hæc ad verbum scribit: Deus caput accipitris habet. is incorruptibilium primus est, sempiternus, ingenitus, expers partiū, sibi ipsi similimus, bonorū omniū auriga, munera non expectans, optimus, prudētissimus, pater iuris, sine doctrina iustitiam perdoctus, natura perfectus, sapiens, sacre nature unicus inuentor.

aa vi

MAGORVM QVI A
ZOROASTRE PRO-
DIERE ORACVLA.

Exquire animæ viam, vnde aut qua ratione, vbi corpori inferuieris, eâdem rursus in locum à quo fluxisti extolles, sacro sermoni opus adiungens.

Neque deorsum vergas: præcipitium in terra subiacet, trahens te de limine habente septem meatus, subter quod horrendi fati sedes est.

Tuum enim vas bestię terræ incolent.

Tu porro noli fato dare incrementum: neque enim à præfectura summi Dei imperfectum quid procedit.

At vero animus paternus voluntatem illius *animæ* non admittit, donec exierit ab obliuione, & verbum dixerit, memoria tenens sanctum paternum symbolum.

Properandú tibi est ad lumen & splédo-
rem

17
ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥ

ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ

• ΜΑΓΩΝ.

Δίξο σὺ ψυχῆς ὀχετὸν, ὄθεν, ἢ πίνι τάξει, (ης,
Σώματι θηλύσας, ἐπὶ τάξιν ἀφ' ἧς ἐρρύ-
Αὔθις ἀναστήσας, ἱερωὶ λόφῳ ἔργον ἐνώσας.

Μὴ ὅ καὶ τῷ νόσῃς κρημνὸς κ' ἡ γῆς ὑπόκει),
Ἐπιπόρῃ σύρον κ' βαθμίδος, λὺ ὑπο,
Ἀνάγκης θεόνος ὅσῃ. (δηνῆς

Σὸν γὰρ ἀγείον θῆρες χθονὸς οἰκήσοισιν.

Μὴ σὺ γ' αὖξανε πλὴν εἰμῶν ἰδύλω

Οὐ γὰρ ἀπὸ παρικῆς δρχῆς ἀτελές τι ἔσ-
χάξῃ. (νῆς,

Ἀλλ' εἰ εἰς δέχε' κείνης γὰρ θέλῃν παρικός
Μέγρεις ἀν' ἐξέλθη λήθης, κ' ῥῆμα λαλήσῃ
Μνήμῃ ἐνδεμδῆ πατεικοῦ σῖν θήμα-
τος ἀγῶ.

Χρή σε αὐθὺν πρὸς τὸ φάθ, καὶ πρὸς
πατρὸς αὐγὰς,

Ενθεν ἐπέμφθη σοι ψυχὴ πολὺν ἔασα μέ-
νη νοῦν.

Αὐτοῖς ὅχθων καθύρε' ἐς τέκνα μέγεις.
Ψυχῆς δ' ἔξωσῆρες ἀνάπνοοι β' λυτοί εἰσιν.

Λαῖης ἐν λαγύσιν κοίτης, ἄρετ' πέλε πηγῆ,
Ενδον ὅλη μίμνυσα, ἰὸ ἄρ' ἄνεον ἔ προῖεῖσα.

Ψυχὴ ἢ μερόπων θεὸν ἄγξῃ πως ἐς εἰλίω,
Οὐδ' ἐν θνητ' ἔχουσα, ὅλη θεόθεν μεμέδυσται.

Ἀρμονίαν αὐχεῖ γ' ἔφ' ἢ πέλε σῶμα
βρότειον.

Ὅτι ψυχὴ πῦρ δυνάμει παρὸς ἔσα φασόν,
Ἀθανάτος τε μύει, κ' ζωῆς διασποῆς ὄσῃ,

Καὶ ἴασι κόσμος πολλὰ πληθύματα
Ζήτησον ἄρ' ἄδασον. (κόλπων.)

Μὴ πνέυμα μολυῆς, μὴ δὲ βαθυῆς τὸ
Ἰπίπεδον.

ἔστι κ' εἰδῶλω μερῖς εἰς ἴοπον ἀμφιφάονια.

Μὴ ὅ τ' ἔϋλης σκύβαλον κρημνῶ καλαλεί-

Μὴ δ' ἔξῆς, ἵνα μὴ δ' ἔξιουσα ἔχη π. (ψῆς.)

Εκτείνας πύρινον νοῦν

rem patris, vnde missa est anima, multam
complexa mentem.

Ipsos terra deflet vsque ad filios.

Expulsores animæ, respirare facientes, sunt
solubiles.

Sinistris in ilibus cubilis, vis virtutis intus
est, intus tota manens, virginitatem non
proiiciens.

Anima hominum deum vehementer ad sei-
psam coniunget, nihil mortale habens,
tota diuinitus inebriata est: harmoniam
enim iactat, in qua est humanum corpus.

Quoniam anima ignis est lucidus potestate
Patris, manet immortalis, & vitæ est do-
mina: & quoniã habet multas cõsumma-
tiones sinuũ mundi, quærìto paradisum.

Ne spiritum conspurces, neve illum planum
& æquabilem in profundum deprimas.

Est & simulacro animæ pars in loco vndi-
que fulgenti & perspicuo.

Neque materiæ crassamentum in præcipi-
tio deferas.

Ne educas animam, ne exiens *e corpore* ha-
beat aliquid *periculi*.

Si extenderis igneam mentem ad opus cul-

bb ij

tus diuini, fluxum etiam corpus tueberis.

Certe ex sinibus terræ prodeunt canes terrestres, nunquam demonstrantes verum signum homini mortali.

Naturalis ratio suadet esse dæmonas sanctos, etiam malæ materiæ germina frugi ac bona.

Ultrices furia homines constringunt.

Animæ profunditas immortalis imperet: oculos vero prorsus totos expande sursum versus,

O homo machinamentum naturæ confidentissimæ.

Si sapius mihi loquutus fueris, prorsus videbis memorabilem. neque enim cælestis, curuaque & deuexa apparet tunc tibi moles. stellæ non splendent, lunæ lumen tectum est, terra non stat, videntur vero omnia esse fulmina.

Ne vocaueris imaginem naturæ ipsius Dei per se conspicuam.

Vndique

Εργον ἐπ' ὕσεβίης, ῥύσει δὲ τὸ σῶμα σαώσης.
 Ἐκ δὲ ἀφ' ἀκόλπων γαίης θεόσκισ' οὐποτ'
 ἀληθές

Σῆμα βροτῶν ἀνδρὶ χθόνιοι κύνες δεικνύω
 Ἡ φύσις πείθει εἶς τοὺς δαίμονας ἀγνῶς, ἴες.
 Καὶ τὰ κακῆς ὕλης βλασθήματα χηρῶν ἔ
 Αἰποιναὶ μερόπων ἀγκίφραι. (ἐσθλά.)
 Ηγείδω ψυχῆς βάθος ἀμβρόλιον ὄμμαλα
 Πάντ' ἐπέτασον δῶω (δὲ ἀρδύω
 Ω Τελμηρολάτης φύσεως ἀύθεσπε τέ-
 χασμα.

Πολλάκις ἐν λέξει μοι, ἀθήσης πάντη
 λεκτόν.

Οὐτ' ἔρ' οὐρεθίνιος κυρλὸς τότε φαίνεται
 ὄγκος

Ἀστέρες οὐ λάμποισι, γὰρ μιλύης φῶς κε-
 κάλυπται,

Χθῶν οὐχ ἔστηκε, βλέπεται δὲ τὰ πάντα
 κεραυνοί.

Μὴ φύσεως καλέσης αὐτοπλον ἀγαλμα.

Πάντοθεν ἀπλάστω ψυχῇ, πυρὸς λυγία τεῖνον.
 Ηνίκα μὲν βλέψης μορφῆς ἀτφ' οὐίερον πῦρ
 Λαμπόμυρον σκιρτηδὸν ὄλου κτ' βένθεα
 Κλύθι πυρὸς τὴν Φωνίῳ. (κόσμος,
 Σύμβολα πατεικὸς νόθ' ἀνάσσειρε ταῖς
 ψυχῶς.

Μάνθανε γὰρ νοητὸν, ἐπεὶ νόσ' ἔξω ὑπάρχει.
 Ἔστι ὃ δὴ π νοητὸν, ὃ χρεῖ σε νοεῖν νόου ἀνδρῶν.
 Εἰσὶν πάντα πυρὸς ἐνὸς ἐκγεγαῶτα
 Πάντα γὰρ ἐξείλεσε πατὴρ, κὶ νὰ φρέδωκε
 Διδίερω, ὃν πρῶτον κληί(ε) ἔθνεα ἀνδρῶν.
 Νοοῦμυρα ἴυγες παρ' ὅθεν νοέοισι κὶ αὐταῖς,
 Βελαῖς ἀφδέγκλοισι κινούμυρα ὡς τ'
 νοῆσαι.

Ὡ πῶς κόσμος ἔχει νοσοῖς ἀνοχηῖας ἀκαμ-
 Εαυτὸν ὁ πατὴρ ἤρπασεν (πεῖς,
 Οὐ δὲ ἐν ἐῖ δυνάμει νοεραῖ κλειῖσας ἴδι-
 ον πῦρ.

Πατὴρ οὐ φόβον ἐνθεόσκει, πρῶτὸ δὲ ἴπτι-
 χόφ.

Vndiq; simplici animo tende habenas ignis.
Cum videris absque forma sacrum ignem
micantem saltando per profunda totius
mundi, audi ignis sonitum.

Mens ipsius Dei indidit animis hominum
signa paterna.

Percipe id quod potest intellectu percipi:
nam est extra mentem.

Est sane quiddam intelligentia perceptibile,
quod oportet te intelligere flore mentis.

Omnia sunt producta ex vno igne: quippe
cum omnia Pater perfecerit, & meti tra-
diderit secundæ, quam primam vocant
nationes hominum.

Species quæ mente percipiuntur paterna
mente perceptæ & ipsæ intelligunt, con-
siliis tacitis motæ vt intelligant.

O quomodo mundus hic habet rectores vi
intelligendi præditos qui non flectuntur!
Seipsum summus parens Deus a reliquis o-
mnibus subduxit. neque in sua potentia
intellectili ignem suum inclusit.

Pater non metum immittit, sed obsequium
infundit.

bb iiij

PLETHONIS EXPOSITIO
 EORVM QVÆ VIDENTVR
 OBSCVRIOA IN HIS
 oraculis.

Exquire animæ viam.] Magi qui Zoroastrem sectantur, censent, ut & alij multi, animam humanam immortalem de alto descendere, mortali huic corpori inseruituram, hoc est ad aliquod tempus operam suam ipsi accommodaturam, & ipsum viuum effecturam ornaturamque pro virili parte; mox eandem hinc retro vnde profecta est sese recipere. Cum autē plures sint ibi sedes animæ, & alia quidem circumlucens, undique tenebrosa alia, nonnulla quæ sunt inter illas mediæ, partim lucis, partim tenebrarum participes; ab ea certe quæ omnino lucida est, animam in hoc corpus delapsam, si bene operam suam corpori accommodauerit, in eundem rursus locum recurrere: sin male, in sedes hac deteriores hinc se recipere, pro ratione eorum quæ in vita fecerit. Ad hæc igitur dicit oraculum, Exquire tu animæ meatum, id est viam quam tibi anima fluxit: vnde aut qua ratione, vitæ nimirum: huic corpori opera nauata, in eundem locum a quo defluxisti, excitabis,
 eundem

ΠΛΗΘΩΝΟΣ ΔΙΑΣΑ-
ΦΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ
ΛΟΓΟΙΣ ΤΟΥΤΟΙΣ ΑΣΑΦΕΣΤΕΡΟΝ
ΕΙΡΗΜΕΛΩΝ.

Δίξο σὺ ψυχῆς ὀχετόν.] Οἱ δὲ πρὸ Ζωροάστρε μί-
θροισι νομίζουσιν, ὡς καὶ καὶ ὁμοῖοι συγχοί, τὴν ψυχὴν τὴν
ἀθάνατον ἔσσαν, ἀθάνατον ἔσσαν, ἀθάνατον τε καὶ ἀθάνατον, τὰ
θνητὰ τὰ δὲ θνητὰ θηθύσασαν, ἥτοι ὅτι πᾶσα χρόνον
ἐργαστομένη αὐτῶν, καὶ ζωοῦσάν τε καὶ χρησιμεύσασαν ἐκ
τῆς διωπατῶν, καὶ αὐτῆς εἰθέριδε ἐκείσε ἀποχωρῆν. πλὴ-
νον δὲ ἐκείσων τῆ ψυχῆ χάριον, καὶ τῶ μὲν ἀμφιφα-
ῖς, τῆ δὲ ἀμφικνεφῆς, τῆ δὲ τίνων μετὰ τὸν τούτων, ἐ-
τεροφασίαν ἴε δὴ καὶ ἐτεροκνεφῶν ἀπό γε τῶ ἀμφιφαῖς
ποτὲ ἐς τὸδε ὁ σῶμα κατερρυνκίμην τῆ ψυχῆ, καλῶς
μὲν θηθύσασαν, ἐς τὸ αὐτὸν χρόνον αὐτῆς ἀναβέχην μὴ
καλῶς δὲ, ἐς τοὺς τούτου χείρεσι εἰθέριδε ἀποχωρῆν, καὶ
λόγον τῆ αὐτῆ βεβιωμένων. πρὸς οὖν ταῦτα λέγει ὁ
λόγον, ζῆται σὺ τὸν τῆς ψυχῆς ὀχετόν, ἥτοι τὸ ὄδον, ἡ σὺ
ἡ ψυχῆ ἐρρύνθη, ἡ τίνι τῶ τῶ, ὅ βίος δηλαδὴ τὰ δὲ τὰ
θνητὰ θηθύσασαν, αὐτῆς ἐπὶ τῆ αὐτῆ τῶ τῶ, ἀφ᾽ ἧς ἐρρύνθη, ἀ-

νασήσεις, τὸν αὐτὸν δηλαδὴ ὄχετὸν τῆς ψυχῆς, ἐνώ-
σας τὰ ἱερῶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. ἱερὸν μὲν οὖν λόγον τὸν
παρὰ τῆς θεοσεβείας φησὶν· ἔργον δὲ τὴν τελετὴν. λέ-
γει οὖν ὁ λόγιον, ὅτι παρὰ τῆς θεοσεβείας λό-
γῳ, καὶ τῇ τελετῇ γὰρ, παρὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆν
αἰαγαγῆν.

Μὴ ὅ καὶ τὸν νόστον.] Κρημνὸν τὴν εἰς φθορὰν φησὶ
καὶ κακίαν καὶ κακοδαμονίαν ἑσποφρορὰν· γὰρ δὲ ὁ
γαδὲς καὶ θνητὸν σῶμα. γῆ μὲν γὰρ καὶ φθὸν τὴν θνη-
τὴν φύσιν· πνεῦμα ὅτι τὴν θείαν, τὸ λόγια αὐτὰ ὡς ἅ
πολλὰ σημαίνει. ἐπιπάροισιν δὲ βαθμίδα φησὶ τὴν ἐκ τῆ
πλαϊνῶν εἰρημνῶν, ὅφ' ἔτι καὶ δεινῶν τίνα ἰδρῶδα
καὶ ἀπορῶν βροχῶν αἰαγῆν. λέγει οὖν ὁ λόγιον, μὴ
καὶ τὸ παρὰ τῆς θνητῆς δὲ σῶμα ἀποκλίης, ὅ τῇ ἀπὸ
τῆς πλαϊνῶν μόνῃ ὡς τὰ πολλὰ ἑσποπίπῳν εἰρημ-
νῶν, τῆς ἐκ ἐφ' ἡμῶν μᾶλλον ἔστι. κακοδαμονίσεις
γὰρ, ὡς παρὰ τῆς οὐλοῦς ἀποκλίης, ἀτυχῶν, καὶ τῆς
βελήσεως ἑσπο τῆς ἐς αὐτὸν περὶ φρορῶν αἰαγῆς ἐ-
καῖστε ἐκπίπῳν.

Σὸν γὰρ ἀγῆον.] Τοῦ τῆς σῆς ἀγῆον ψυχῆς, ὅ
θνητὸν δὲ τῆς σῶμα, ἀλλὰ καὶ κινῶδα οἰκῆ-
σοισιν.

Μὴ

eundem videlicet animæ ductum, coniungens & opus sacris verbis. Sacrosanctū igitur verbum hoc loco intelligit, quod fit de pietate: opus vero, sacrificium. Dicit itaque oraculum, ad hanc animi erectionem utendum esse una cum sermone qui fit de cultu diuino, etiam sacris mysterijs.

Neque deorsum vergas.] *Præcipitium* vocat eam delationem quæ fit in corruptionem, vitium & miseriam: terram vero, terrenum & mortale corpus. Per terram enim siue tellurem, mortalem naturam intelligit, sicut & per ignem ubique hæc oracula diuinam significant. At vero locum septem meatibus præditum vocant fatum ex planetis pendens, subter quod horrendam quandam sitam esse & immutabilem necessitatē. Quare monet oraculum, ne deorsum ad caducum corpus reipsum declines, quod cum frequenter subiaceat soli fato prouenienti a septem planetis, ijs ascribi commode potest, quæ nostro arbitrato subdita sunt. Et certe quidem futurus es infelix, si ad hoc corpus totus delabaris, aduersa utens fortuna, assidueque excidens optatis propter destinatam ipsi corpori necessitatem.

Tuum enim vas.] *Animæ tuæ vas*, hoc est caducum utique hoc corpus, vermes & omnis generis viles bestię habitabunt.

Ne fatum augeas] *Ne nitaris tuum fatum amplificare, hoc est maius efficere quam quod tibi traditum est: neque enim poteris.*

Neq; enim a præfectura summi Dei] *Neque enim a paterno, hoc est summi Dei imperio, procedit quidpiam imperfectum, ut tu etiam ipse possis id consummare: illinc quippe perfecta omnia prodire vel inde colligere licet, quod tendant & spectent ad uniuersi perfectionem.*

At vero non admittit] *Paternus animus, alter uidelicet Deus, animæque item sedulus opifex, voluntatem illius non admittit usque dum excusserit obliuionem quam ex huius corporis nexu contraxit: edideritque aliquod uerbum, complexare animo fuerit quendam sermonem, cum memoria paterni diuini symboli cõiunctum. Hoc autem esse dicendum est honesta consecrationis præceptum, cuius memorem animam, hoc modo iam etiam suo opifici maxime probari.*

Properandum tibi est] *Lumen splendorque Patris locus is est animæ qui collustratus circumfususque splendore habetur, unde anima plurima mente induta, huc est demissa. Quare ad ipsum lumen properare rursus oportet.*

Ipfos terra deflet] *Qui ad illud ipsum lumen, unde*

Μὴ σὺ γ' αὐξανε.] Μὴ σὺ πειρᾷ αὐξῆν τὴν σὴν εἰ-
 αἰρηθῆναι, ἥτοι μείζω ποιῆν τῆς δεδομένης· ἔ γὰρ οἷός
 τ' ἔση δηλαδὴ.

Οὐ γὰρ ἀπὸ πατεικῆς.] Οὐ γὰρ ἀπὸ πατεικῆς
 χειρῆς, τῆς ἑ ἀνώγειτω δηλαδὴ θεῶ, χωρὶς τῆ ἀτελεῆς,
 δηλαδὴ ὡς τ' αἰ σε καὶ διώασθαι ἀβελφοῦ· ἐκείθεν
 γὰρ τέλφα ἀπόμυτ' αἰ χωρῆν, ταῖ παρὲς τὴν τελφότητα
 τείνν τιῶν ἑ ὄλου.

Ἀλλ' οὐκ εἰσδέχεται κείνης) Ο πατεικὸς νῆς, ὁ δδύ-
 τερος δηλαδὴ θεός, καὶ τῆς ψυχῆς παρσεχῆς δημιουργ-
 γός· οὐκ εἰσδέχεται ἐκείνης τὴν θέλησιν, μέγεις αἰ ἐξ-
 ἔλθη τῆς λήθης, ἡ ἐκ τῆς παρὲς τὸδε ὁ σῶμα ἔπι-
 πλοκῆς ἔπαθεν· καὶ λαλήση τὴ ρῆμα, ἥτοι λόγον φρονή-
 ση πινὰ, μνήμης ἐχόμενον ἑ πατεικῶ θεῖς σινημα-
 τος· τῆτο δὲ (ἑ) τιῶ τῆς ἑ καλοῦ διώξεως ἀβελῶ, ἥς
 τιῶ ψυχῶ ἀγαμναθεῖσαν ἔτως ἡδὴ καὶ ἑ αἰσῆς δη-
 μιερῶ μάλισα ἔρέσκην.

Χρή σε σπῆδῆν) Φῶς καὶ αὐγὰς παρὲς τῆ ψυχῆς,
 τὸν ἀμφιφαῖν (ἑ) αἰσῆς χωρῆν, ἔνθεν τιῶ ψυχῶ τὸν
 πολὺν νοῦν παρσεβληθῆναι, εἰσάδε κατὰπεμ-
 φθῆναι. παρὲς οἷου ὁ αἰσῆς χεῖναι αἰσῆς σπῆ-
 δῆν.

Αὐτοῖς δὲ χτῶν κατὰδύρεται] Τὸς ἑ μὴ παρὲς ὁ

αὐτὸ φάσι, ὅθεν αὐτοῖς ἐπέμψθη ἡ ψυχὴ, σπεύδοντες
αὐτοῖς, ἢ ἡρώων, ἢ τοι ἢ θνητῆ φύσις, καποδύρεται, ὅτι πεμ-
φθέντες ἐφ' ᾧ καὶ αὐτὴν κοσμήσασιν. οἱ δὲ παρὰ τὸ μὴ καὶ
αὐτὴν κοσμήσασιν, καὶ ἐαυτοῖς ἡξίωτο, μαρτυραὶς βεβιω-
χέστες· ὡς ἀπολαύειν δὲ δὴ καὶ τὰ τέκνα τῆς τῆς
γενεῶν κακίας, πονηρῶς ἀγωγῆς τῆς ἑαυτῶν τυγ-
χρόντα.

Ψυχῆς ἐξωστῆρες] Οἱ τὴν ψυχὴν ἐξωστῶντες
λόγισι, ὅτι τῆς κακίας δηλαδὴ, καὶ οὕτω δὴ ἀπατηρὸν δι-
δόντες, βέλτοί εἰσιν, ἢ τοι ἔχραλεπῶς τῆς τεως ἐπεχρύ-
σης αὐτοῖς λήθης ἀπολυόμενοι.

Λαγῆς ἐν λαγῶσιν κρίτης] Ἐν ταῖς λαγῶσι τῆς σῆς
λαγῶς κρίτης, ὑπάρχει ἡ τῆς ἀρετῆς πηγή, ἢ τοι ἡ δυνά-
μις αὐτῆς· ἐνδον τὴν ὅλην μέγιστα, καὶ ἔποτε τὸ παρῆνον,
ἢ τοι τὸ ἀπατῆς ἐαυτῆς ἀποβάλλουσα· ἀπατῆ γὰρ καὶ
αἰαπόβλητον ἐν ἡμῖν τὴν τῆς ἀρετῆς αἰεὶ δυνάμιν ὑ-
πάρχειν, καὶ ἡ ἐνέργεια αὐτῆς ἀποβλητὴ ἢ ἐν λαγοῖς ὅ
τὴν τῆς ἀρετῆς φησὶν ὑπάρχειν δυνάμιν· ἀφ' ὅ ἐν
δεδειοῖς τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς βέλεσθαι τετάρχαι· κρί-
τιν δὲ εἶ) ἡμῶν τῆς ψυχῆς, τὴν ταῖς ἀφαιρέσεσι αὐ-
τῆς ἔξεσιν· ὡς κειμὲν ἴδωμεν χῶρον.

Ψυχὴ ἡ μερόπων] Ἡ ψυχὴ ἡ αἰθεραῖνη θεόν πως
ἐς ἑαυτὴν ἀγξά, ἢ τοι ἰσχυρῶς ἐνώσει, τὴν ἑαυτῆς δηλαδὴ παρῶ-
εχῆ

unde ipsis missa est anima, rursus non properant, hos terra, id est mortalis natura deslet, quod cum in hoc nati essent ut hanc etiam exornarent, non solum ipsam non exornarunt, sed sibi quoque ipsis notam consciuerunt vitæ per nequitiam transacta. immo parentum improbitas etiam ad liberos transfunditur, si prava educatione ab illis fuerit seducti.

Expulsores animæ] Rationes quæ animum expellunt, scilicet a flagitijs, eumque respirare sinunt, sunt solubiles, & obliuio quæ eas detinet, facile eximi potest.

Sinistris in ilibus cubilis] In latere sinistri tui cubilis inest fons virtutis, id est potentia eius, intus quidem tota manens, nec unquam virginitatem, siue naturam ipsam affectus & corruptionis nesciam abijciens. est enim in nobis semper affectus expers nullaque ratione excutienda virtutis potentia, etiam si eius actio desinere potest & interrumpi. In sinistris porro partibus virtutis inest potentia, quod eius functiones dextræ parti contribuuntur. Cubile autem animæ nostræ sedes est, quæ diuersis ipsius habitibus subiacer.

Anima hominum] Anima humana Deum ad seipsam quodammodo stringet, arctissimeque coniunget, sui videlicet assiduum vindicem & as-

fertorem, ei se pro viribus assimilando; nihil habens in se mortale: tota diuinitus inebriata est, hoc est diuinis cœlestibusque bonis cumulatissime prædita. Et si enim mortali isto vincula est corpore, de ista tamen harmonia, hoc est unione, in qua humanum inest corpus, gloriatur, id est pudore non suffunditur, sed non nihil magnifice de se sentit, tãquam ipsa toti uniuerso se talem exhibens in causa sit, ut mortalibus cum immortalibus in homine cõiunctis, hoc modo etiam uniuersum ad vnã quãdam harmoniam adornetur.

Quoniam anima ignis est) Patris potentiã, & ipsius potentiam vi intelligendi præditam, & mentem paternam, eundem alterum Deũ hæc oracula ubique vocant longe omnium principem, nimirũ a patre & summo Deo progressum. Hoc porro oraculo monemur, illa ipsa patris potẽtia studiose animam procreatam, eandemque ignem esse lucidum, hoc est diuinam quandam essentiam, intelligendi facultate donatam, ac proinde ipsam immortalem permanere propter diuinitatem substantiæ: ad hæc & sua ipsius vitæ eandẽ esse arbitrá, quam obtineat nulla æui diuturnitate consummandam. Quæ enim eripi nobis possunt, horum qua ratione domini esse possimus, cum vsus quidam eorum nobis tan-

εχῆ παρσάτιω, τῆ παρσ αὐτὸν κτ' διύαμιν ὁμοιώ-
 σοι. ὅσδεν ἔχουσα καθ' ἑαυτὴν θητόν· ὅλη θεόθεν με-
 μέγυσαι, ἥτοι πεπλήρωται τῆς θείων καλῶν. εἰ γὰρ
 καὶ τὰς θητὰς τὰςδε ἐνδέδεταί, ἀλλὰ καὶ οὕτω τὴν
 ἁρμονίαν, ἥτοι τὴν ἔνωσιν, ὑφ' ἣ ὁ βεβέτιον ὑπάρχει
 σῶμα, αὐχθ, ἥτοι ὅσα ἀγμύεται, ἀλλὰ καὶ φεθ-
 ῆς τι ἐφ' αὐτῆ· ὡς αὐτὴ οὐσα ἢ τὴν βιαιότητι τὰς
 πρὸς τὴν λητουργεῦσα, ὡς τε τῆς θητῆς τοῖς ἀθανάτοις
 ἐν τὰς ἀνθρώπων ἐνουμύων, οὕτω καὶ ὁ πρὸς ἐς μί-
 αι τινὰ ἁρμονίαν συκροῖσθαι.

Οτι ψυχὴ πῦρ) Γὰρ εἰς διύαμιν, καὶ διύαμιν
 αὐτὴ νοεράν, καὶ νοῦν πατεικόν, τὸν αὐτὸν δότερον
 θεόν, τὰ λόγια ταῦτα πρὸς ἀρχὴ καλῆ· παρσάτιον τῆς
 ἄλλων πρὸς τὴν ἐκ τῆ παρσ καὶ ἀνώτατα θεῶ παρ-
 εληλυθότα. λέγει οὖν, ὅτι τῆ παρσ ταύτη τῆ διυά-
 μει παρσάτιον δηλαδὴ, δεδημιουργημένη ἢ ψυχὴ
 πῦρ οὐσα φαφόν, ἥτοι θεία τις οὐσία καὶ νοερά, μὴ
 τε ἀθάνατος ἀπὸ τῆς θεότητος τῆς οὐσίας, καὶ δεασοῦ τις
 ἐστὶ ζωῆς, δηλαδὴ τῆς ἑαυτῆς, ἅτε ὅσα ἀποβλητὸν
 ἔχουσα ὁ ζῆν. ἀ μὲν γὰρ αὐτὸ ἀποβλητὰ ἔχομεν,
 ταῦτων οὐδ' αὐτὸ δεασοῦται που εἴημεν, χρῆσις δὲ αὐτῆς

μόνη ἡμῖν διδίδτε αὐτῶν· ἀ δὲ αὐτὴ μὴ ἀποβλητὰ, καὶ
 διαπόται τούτων εἴημεν. καὶ ἴσθ' ὅ δὴ ἡ ψυχὴ, καὶ
 τὴν ἑαυτῆς δηλονότι αἰδιότητα, πολλὰ πληρώματα
 τῶν τῶ κόσμου κέλπων, ἥτοι τῶν διαφόρων ἑαυτῆς
 ἐν τῷ κόσμῳ χώρων, ὧν πρὸς λόγον τῶν τῆδε αὐτῆ
 βεβιωμένων ἐκάστοτε τυγχάνει.

Ζήτησον παρὰ δεῖσιν.] Τὸν ἀμφιφαῖ τῆς ψυχῆς
 χώρον.

Μὴ πνέμα μολύνης] Οἱ παῖτε Γυθαγράαι καὶ
 Πλάτωνα ἄφοι τὴν ψυχὴν ἐπὶ πύτην τινὰ χρεῖσθιν
 οὐσίαν πύτην ἄματὸς νομίζουσιν, οὐ μὲν δὲ, οὐ δὲ
 αὐτὴ πύτη ἀχέουσιν· ἀλλὰ τῆ μὲν χρεῖσθιν, τῆ δὲ ἀ-
 χέουσιν· τῆ μὲν διδάμει δὴ πύτου αἰετὴ χρεῖσθιν, τὰ δὲ
 ἔργα αἰετὴ ἀχέουσιν πύτημενοι. τριτὸν γὰρ οὗ ὅ σὺμ-
 πύτην εἰδῶν τίθενται γῆρος, ὅ μὲν πύτη χρεῖσθιν ὕλης,
 τοῖς νοῖς δὲ τοῖς ἰσθροσεαίους· ὅ δὲ ἀχέουσιν πύτην,
 ἐπὶ τὴν γε οὐσίαν καθ' ἑαυτὴν ὕφεσηκαίαι ἔχον, ἀλλὰ τῆς ὕ-
 λης δὲ ἔξημμένειν, καὶ αἰετὴ ὅ τ' φύσεως σκεδασῶ λυο-
 μένη ποτὲ συσκεδαμνύμενον τε καὶ ἀπολλύμενον καὶ τὸ τ'
 εἶ) ὅ ἀλόγη δὲ εἶδος σὺμπύτην δὲ μεταξὺ τούτων
 εἶδος, τῆ ψυχῆν τίθενται τῆ λογικῆν· τῆ μὲν νῶν τῆ ἰσθ-
 κρανίων διαφέρουσαν ὅ αἰετὴ ὕλη στίωσθαι τῆ δὲ ἀλόγη
 εἶδος

bis tantum concessus sit? Quæ vero nobis eripi non possunt, etiam domini horum sumus. anima vero compluria orbis supplementa possidet, iuxta suam aternitatem, id est diuersa in orbe loca, quæ pro ratione antea actæ vitæ assidue sortitur.

Quærito paradisum) Locum animæ splendore undique obseptum.

Ne spiritum conspurces) Pythagorici & Platonici animam ut non usquequaque ab omni corpore separatam haberi, sic nec prorsus inseparabilem substantiam existimarunt: sed partim separabilem, partim inseparabilem, potentia certe semper separabilem, actu vero inseparabilem semper eam fecere. Iidem enim ponunt tria formarum genera, vnum quod penitus a materia secernatur, eiusmodi sunt mentes illæ supercælestes: alterum quod a materia abiungi non possit, substantiam per se subsistentem nõ habens, sed a materia pendentem, cum qua & ipsa ob naturam mutationi obnoxiam aliquando dissoluta, hoc genus animæ pariter dissoluatur & pereat; & hoc genus totum rationis esse expers asserunt. Inter ista, mediam locat animam ratione præditam, a mentibus quidem supercælestibus eo interstitio diuersam, quod perpetuo agglutinata sit materiæ: ab irrationali vero ge-

nere, quod hac ipsa materia non coniungatur, sed vice versa, materiam sibi adiunctam habeat, propriae substantiae & per se potentia subsistentis particeps, itemque impartilis, itidem ut mentes illae supercaelestes, quibus etiamnum ipsis consinia quadamtenus opera edat, iisdem quibus & illa, studijs occupata, omnium rerum scilicet quae in natura sunt, etiam ad supremum usque deum, cognitione & contemplatione: & propterea corruptioni non obnoxiam: animam vero quae huiusmodi sit, cum corpore aethereo tanquam vehiculo perpetuo versari, quod illa continuo attactu ad consortium quoque immortalitatis asciscat, inanime quidem omnino suapte natura, sed ab anima tamen irrationabili altero animae genere donatum (quod quidem sapientes idolum animae rationalis nuncupant) imaginandi vi praeditum & sensu, quod & ipsum totum per totum videat, audiat, omni denique sensu vigeat, & ceteris huiusmodi animae facultatibus brutis utatur. Ita per potissimam huius corporis vim imaginandi, animam rationalem cum toto tali corpore iugiter esse contendunt: per tale vero corpus cum hoc mortali quandoque humanam animam copulari, toto illo cum toto factus in utero contenti spiritu viuifico ob cognationem quandam implicato, cum id etiam
 spiritus

εἶδος, τὰ μὴ αὐτῷ τῆς ὕλης ὀξήσθαι, ἀλλὰ τοῦ-
 ναπίον, τὴν ὕλιν ἐαυτῆς ἀν' ἔχον ὀξημμένῳ, οὐσίαν
 αὐτῷ ἰδίαν ἐαυτῆς καὶ καθ' ἐαυτῷ τῆ γε δυνάμει ἔ-
 χουσαν ὑφρηκίαν, ἀμερῆ τε καὶ αὐτῷ καὶ τοῖς νοῖς
 τοῖς ὑφρηκίαις, οἷς καὶ συρρεῖ πῶς τὰ ἔργα ἀπο-
 δίδωσι, τῶν αὐτῶν, ὧν καὶ κέρηνοι, ἐφαπτομένη καὶ
 αὐτῇ, τῆς τῶν ὄντων δὴ γνώσεως καὶ θεωρίας, ἀρε-
 καὶ αὐτῶν ἢ ἀνωτάτω θεῶν καὶ ἀπὸ τῶν ἀνώλεθρον
 ποιῶτον οὖν εἶδος οὐσαν τὴν ψυχῶν, ἄματι αἰείσω-
 εἶναι ἀφελείῃ, οἷς ὄχηματι ἐαυτῆς, σωμαπαθανατίου-
 σαν καὶ αὐτῶ τῆ παρρησίας ἐπαφῆ, εἶ) δὲ ἄλλο τὸ τοῖ-
 ῶτον αὐτῆς ὄχημα, ἀψυχον καθ' αὐτὸ, ἀλλ' ἐψυχῶ-
 σαι καὶ αὐτῶ, τὰ ἑτέρω τε καὶ ψυχῆς ἀλόγῳ εἶ-
 δεῖ (ὃ δὴ ψυχῆς λογικῆς εἰδωλον οἱ θεοὶ καλοῦσι)
 φαντασία τε δὴ κεκοσμημένον καὶ ἀγαθήσει, ὅλα δὲ
 ὅλου ὁρασί τε καὶ ἀκούοντι, καὶ πᾶσαν ἀγαθῶν ἀγα-
 νομένη, καὶ τῆς ἄλλης τῆς αὐτῆς ἐπομένης ψυ-
 χῆς δυνάμει ἀλόγῳ. ἀπὸ μὲν οὖν τῆς κραπίτης
 τῆ τοῦτου ἄματι δυνάμει φαντασίας, τὴν ψυ-
 χῶν τὴν λογικῶν ὅλα τὰ τοῦτου αἰείω ἄματι
 ἄματι. ἀπὸ ἢ τῆ τοῦτου ἄματι τὰδε ποτε τὰ
 θνητὰ τὴν γε ἀφελείῃ συγγίγασαι, ὅλου ὅλα
 τὰ τῆ ἐμβόρου ζωτικῶ πνύματι ἀπὸ συγγί-
 αῖ πᾶσι ἐπιπλεκόμενα, ἄτε πνύματος πινος καὶ

αὐτὸ ὄντος· Ἐὰς γὰρ μὲν δαμονίας ψυχὰς τῆ μὲν δὲ-
 λη οὐ πολλῶ· τῶν αὐθροπίνων διαφέρειν, ἡνναμο-
 τέρας δὲ ὄμους ἕσας αὐτὰς τε καὶ ἡνναμοτέρας ὀχή-
 μασι χρωδύας, ἀμίκτοις τῆ γεννητῆ εἶ) φύσει· Ἐὰς
 δὲ τῶν ἄσρων πολὺ ἐπὶ καὶ αὐτῶν τῶν γὰρ δαμονίων
 κρείττοις οὖσας, κρείττοις καὶ ὀχήμασι χρῆσθαι, τοῖς
 οὕτω δὲ μεγέθους δραστηκῆς δυνάμεως λαμπεροῦς
 τοῦτοις σώμασι. ταύταις δὲ αὖτε ψυχῆς ταῖς δόξαις
 καὶ οἱ ἀπὸ ζωογράφου ἔτοι μάγρι φαίνονται ἐπὶ πρῶ-
 τερον χρωδύμοι. Ὁ τοῖστον οὖν τῆς ψυχῆς πνῦμα
 μὴ μολυῖναι φησὶ ὁ λόγιον, μὴ δὲ βαθυῖναι ἐπίπε-
 δον ὅν· ἐπίπεδον αὖτὸ καλοῦν, οὐχ ὡς οὐ τειχῆ δὲ
 σατὸν (σῶμα γὰρ) ἀλλὰ τιῶ ἀγὰρ αὐτὸ λεπτότητα
 ἐμφαῖνον· ἐπίπεδον δὲ αὖτὸ καλεῖ. μὴ βαθυῖναι οὖν
 αὖτὸ πρῶτα κέλευται, ἦτοι μὴ παχυῖναι, πλείονος ὕ-
 λης ὡς ταῦ αὐτὸ ὄγκω πρῶτα δὴκη· παχυῖναι δὲ ὁ
 τοῖστον τῆς ψυχῆς πνῦμα, τῆ αὖτε ὁ θνητὸν σῶμα
 αὐτῆς ἀγὰρ ἀποκρίσει.

Ἐστὶ καὶ εἰδῶλα μελῆς] εἰδῶλον ψυχῆς καλεῖ, ὃ
 ἐχρόμῃον τῆ λογικῆ ἀλογον, ὃ τῆ ὀχήματος αὐτῆς ὄξ-
 ἦται. λέγει οὖν, ὡς ἔστι καὶ ταῦ τοῖστον εἰδῶλα μελῆς
 εἰς τὸν ἀμφιφαῖν χῶρον· ἔ γὰρ ἀποτίθεσθαι ποτε τιῶ
 ψυχῆν ὃ ἑαυτῆς πρῶτα ὄχημα.

Μὴ δὲ ὁ τῆς ὕλης σκύβαλον] ὕλης σκύβαλον,
 ὃ θνητὸν

spiritus cuiusdam rationem habeat. Diuinas porro animas non multum ab humanis differre, nobiliores tamen esse, & nobilioribus uti vehiculis: & præterea non misceri naturæ corruptibili posse. Syderum vero animas ipsis quoque diuinis longe præstantiores esse, præstantioribus & vehiculis uti, quæ corpora sint amplitudine facultatis actiue collucētia. Has de anima opiniones retro quoque Zoroastri Magi videtur expressisse. Itaque monet oraculum ne talem animæ spiritum inquines, neque rem planam in profundum deprimas: (nam epipedon vocat, non quia triplici mensu non constet, corpus quippe est, sed ut summa eius subtilitas exilitasve indicetur) neue crassescere facias accessione amplioris materiæ in ipsa mole. Crassum quippe fieri huiusmodi spiritum animæ, si ad mortale corpus nimis declinet.

Est & simulacro pars) Nominat simulacrū eam animæ partem, quæ cum bruta sit & rationis expers, cum parte rationali est coniuncta, ab ipsius vehiculo dependens. Dicit itaque esse tali umbræ partem in sede vndequaque lucida: neq; enim unquam animam deponere suum ipsius sibi adiunctum vehiculum.

Neque materiæ crassamentum) Materia

quisquiliis mortale corpus appellat, adhortaturque ne illud ipsum male affectū & neglectim segniter curemus, sed eius rationē habeamus dū manet ad huc in hac vita, ut integra valetudine conseruetur, quantum fieri possit, purumq; sit, & super cætera omnia cum animæ ornatu concordet.

Ne eduxeris) *Animam videlicet ex mortali corpore, ut ne quid cum migrarit, ipsi periculi creetur. Illud ipsum est, seipsam educere præter naturæ præscripta.*

Si extenderis igneam mentem) *Si mētem tuam diuinā ad pietatis opus erexeris, id est ad piū & diuinum cultum, mortale istud corpus innoxium præstiteris & incolume.*

E sinibus terræ) *Solent nonnunquam ijs qui iniantur sacris, apparere inter sacrificandum canina quedam spectra, specieque itidem alia prodigiose fæda. Hæc omnia ait oraculum terra prodire ex sinibus, hoc est ex terreno isto & mortali corpore, & ex congenitis ipsi brutis affectibus, nõdum a ratione abunde exornatis, & ea inania quidem esse spectra affectuū animæ in initiato dominantiu, nullamque naturæ solidam subsistentiā præferētia.*

Naturalis ratio suadet) *Natura sine naturalis ratio suadet genios sanctos, & adeo omnia quæcunque*

Ὁ θνητὸν σῶμα λέγει, καὶ ἀσχελεθῆσεται μηδὲ τῶ-
το εἰκὴ κακῶς ἀσχεθῆσεται ἀλλὰ φοντίξιν πὶ
καὶ ἀεὶ αὐτῶ, μόνοντα ἐπὶ ἐν τῶδε τῶ βίῳ, ὅπως
ὕψιστοι τε ἐκ τῆς διωατῆς, καὶ καθάρσον εἶη, καὶ
τ' ἄλλα τῶ τῆς ψυχῆς κόσμῳ συμφωνοῖ.

Μὴ δ' ἐξάξῃς] Μὴ δ' ἐξάξῃς, τὴν ψυχὴν δηλα-
δὴ τῶ θνητῶ σώματος, ἵνα μὴ ἐξίστα ἔχη π' ἀλλο-
δὴ τῶτο, ὃ ἀσχεθεῖς φισικῶς ἰσομοῖς ἐαυτῶ δ' ἐξ-
αξῆν.

Ἐκτείνας πύρινοι νοῦ] Ἐκτείνας τὸν σὸν θῆσον νοῦ,
ἐπὶ ὃ τῆς δισθεείας ἔργον, ἥτοι τὴν δισθεῖν τελε-
τῶν, καὶ ὃ θνητὸν σῶμα φῶσις, ὑψηλότερον καὶ ἀλλο-
δ' ἐξ τῆς τελετῆς ποιήσας.

Ἐκ δ' ἔρα κέλπων γαίης] Εἶωθε τοῖς πολλοῖς τῶ
τελευτηρῶν φάινεσθαι καὶ τῶς τελετῆς κινώδη πῖνα
καὶ ἀλλοῦς ἀλλοῦστα τῶς μορφῆς φάσματα. αὐτ' οὖν
φῶσι ὃ λόγον, ἐκ τῆς τῆς γῆς ὀρμῆσθαι κέλπων,
δηλαδὴ τῶ γαίῳις τῶδε καὶ θνητῶ σώματος, καὶ τῆς
τούτω συμφύτων παθῶν ἀλόγων, ἔγω ἔγω τῶ λό-
γου ἰκανῶς κατακεκοσμημένων, εἶδωλα τῶ τοῖστων
τῆς τῶ τελευτηρῶν ψυχῆς παθῶν, φαινόμενα αὐτό-
στα, καὶ ἀλλοῦ τῶτο οὐδ' ἀληθῆς σημεῖοντα ὁρῶν.

Ἡ φύσις πείθῃ] Ἡ φύσις, ἥτοι ὁ φισικῶς λόγος,
πείθῃ εἶ) τοῖς δαίμοις ἀγνοῖς, καὶ ἀπλῶς πῶματα

τὰ ἐκ τῶ θεῶ ἀδραγαθοῦ ὄντος παρεληλυθότα χρε-
 σά ἐί), καὶ αὐτὰ τὰ κακῆς ὕλης βλασθήματα, ἥτοι
 τὰ τῆς ὕλης ἔξημιθρία εἶδη. κακίῳ δὲ τιῷ ὕλῳ φη-
 σὶν, οὐ τῆ εἰσία (πῶς γὰρ αἰ καὶ εἴη τῆ οὐσία κακῆ, ἥς
 τὰ βλασθήματα χρεσά καὶ ἐσθλά;) ἀλλ' ὡς ἐγράτῳ
 ἐν ταῖς εἰσίαις τεταγμένῳ καὶ τῷ ἀγαθοῦ ἐπ' ἐλαχίστον
 μετέχουσιν, ὃ ἐλαχίστον αὐτῆς ἀγαθὸν ὧ κακῷ σημεῖ-
 νον. καὶ δὴ βέλεται ὁ λόγιον, εἰ καὶ τὰ κακῆς ὕλης
 βλασθήματα χρεσά τῆς ἐγράτης δηλαδὴ εἰσίας, πολλῶν
 μάλλον οἱ δαίμονες, οἱ καὶ ὁ ἴσῳτον αὐτῆς ὑπερέ-
 χοντες, τὰ τε λογικῶ τῆς φύσεως, καὶ ὧ παρὲς τιῷ
 θηλιῷ φύσιν ἀμικτῶ.

Αἰ ποινῶ] Αἰ ποινῶ, ἥτοι αἰ κολαστικῆ δαίμο-
 νες, ἀγκιθραὶ τῶν αἰθερῶν εἰσὶν· ἥτοι σίμεκτικῆ
 τὰ ἀπάγαν τῆς κακίας αὐτοῖς, τῆ δρετῆ ἐγκασ-
 δοῦσα.

Ηγείσθω ψυχῆς] Ηγείσθω τῆς σῆς ψυχῆς ὁ θεῶν
 βάθος· τὰ δὲ σὰ ὄμματα πῶτα ὁμοῦ, ἥτοι τὰς σὰς
 γνωστικὰς δυνάμεις, αἶω ἐκπέτασον.

Ὡς ἄλμυροῦ τῆς] Ὡς ἄλμυροῦ τῆς φύσεως τέχνα-
 σμα τὸν αἰθερῶν καλῶ, δρετῆ ὁ μεγάλοις παρῆμα-
 σιν ἑαυτὸν ἐπιβόησιν.

Πολλάκις ἰὼ λέξης μοι] Ὡς ἐκ τῶ θεῶ λέγῶ ὁ
 λόγιον

quacunque a Deo ipso per se bono proficiscuntur, frugi esse. Et ipsa quidem praua materia germina, siue formæ quæ pendent ex materia, huiusmodi sunt. Pravam porro materiam appellat, non substantia adeo (qui enim fuerit substantia praua, cuius germina frugi sunt & bona?) sed quod nouissima inter substantias collocetur, parcissimeque omnium boni particeps sit: atque hanc boni paucitatem designat oraculum mali appellatione. Si enim id vitiose materia, hoc est extremae substantiæ germina proba sunt, multo magis demones huiusmodi esse credantur, quod ordine longe sint excellentiori, utpote natura rationis particeps præditi, & nature corruptioni obnoxia impermixti.

Pœnæ) Hoc est ultrices furia, stringunt homines, hoc est cohibent abducendo eos a vitio, & ad virtutem accendendo.

Animæ profunditas imperet) Tuæ animæ diuina altitudo primas in te vendicet, & oculos tuos pariter uniuersos, id est virtutes cognitiuas sursum versum erige.

Tu homo machin. nat.) Hominem præfidentis nature & machinamentum vocat, quod res arduas aggrediatur.

Si læpius mihi loquutus fueris) Tanquam

ex Deo dicit oraculum ei qui initiatur, si sæpius dixeris mihi, id est me vocaueris, videbis ipsum ubique dictum, me videlicet quem vocas. nihil enim aliud tui videbitur tibi, quam omnia fulmina, hoc est ignis huc illuc in orbe subsiliens.

Ne vocaueris imag. naturæ] Ne quaſieris intueri imaginem naturæ, Dei videlicet exemplar per se conſpicuum & viſile, ut quod ſub conſpectum humanum non cadat. Nam quæ iſ apparēt qui ſacris initiatur, ut ignis, fulmina, aut ſi quid aliud, ea credideris eſſe ſymbola, ſed nō Dei naturā.

Vndiq; ſimplici animo] Habenas ignis qui tibi inter ſacrificandum apparet, vndique ad teipſum trabe in anima ſimplici, candida, & a vitio maxime aliena.

Cum videris] Cum cōſpexeris diuinū ignem figura expertem, quoquoerſus per mundum deſultorie ſplendefcentem, & cum venuſtate quadam abblandientem, eius vocem audi, quæ veriſſimam quandam præſertit prænotionem.

Mens paterna] Id eſt, anima noſtrę iugis opifex, notas, id eſt formarum intelligibiliū imagines, animis inſeuit, quibus anima freta, rerum eſſentias ſibi rationesve conciliat.

Percipe id qđ poteſt intellectu cōpreh.]
Cognoſce

λόγιον τῶν τελευτημῶν, εἰὰ πολλάκις λέξεις μοι, ἥτοι
καλέσης με, ὅψα πῶμαχῆ αὐτῶ ὁ λεκτόν, ἐμὲ δη-
λαδῆ ὄν καλέης· ὅσῳ γὰρ δῆλο τότε ὀφθήσεται σοι ἢ
τὰ πῶματα κεραυνοί, πῦρ δηλαδῆ τῶ κόσμου πῶμαχῆ
αἴτιον.

Μὴ φύσεως καλέσης) Μὴ ζητήσης ἰδεῖν αὐτοπῶν
ἀγαλμα τῆς φύσεως, δηλαδῆ τῆς τῆ θεῶ, ἅτε ὅσα
ὀφθαλμοῖς ὄν ὄρατόν· τὰ δὲ τελευτημῶν Φαινόμενα,
κεραυνοί καὶ πῦρ καὶ εἶπ δῆλο, σύμβολα δῆλως ὅτιν,
εἰ θεῶ τῆς φύσεως.

Πάντοθεν ἀπλάσσει) Τὰ τῶ Φαινομένων ἑἰ καὶ
τιῶ τελείῳ πρὸς ἑαυτῶ πῶτοθεν εἰς σεαυτὸν δηλαδῆ
τεῖνον, ὃν ψυχῆ ἀπλάσσει, ἥτοι ἀπλή, καὶ εἰ ποικί-
λη ὁ ἦθος.

Ἠνίκα μὲν βλέψης) Ἠνίκα αὖ ἰδῆς ἀσημάτιστον
πῦρ θεῶν, καθόλου λάμπον τὸν κόσμον σκιρτηδόν· ἥτοι
σιῶ χεῖρι καὶ ἰλεων, τούτου τιῶ φωνῶ ἀκουσον,
ὡς ἀληθεστάτην παρῆγοσιν φέρουσιν.

Σύμβολα πατειχῶς) Ο πατειχῶς νοῖς, ὁ τῆς ψυ-
χῆς δηλαδῆ ἐσίας παρσεχῆς δημιουργῶς, ὅσα τῆς
ψυχῆς αἰεσῶρε καὶ τὰ σύμβολα, ἥτοι τὰ τῶ νοη-
τῶ εἰδῶν εἰκόνας, ὅς ὃν τῶ τῶ ὄντων ψυχῆ ἐκάστη
εἰ ἐαυτῆ αἰεὶ κέκτηται λόγους.

Μαίθανε ὁ νοητὸν) Μαίθανε ὁ νοητὸν, ἐπεὶ ἔξω

τῶ οὐκ ὑπάρχει τοῦ ἐνεργεῖν δηλαδὴ. εἰ γὰρ καὶ ἐνεργεῖται
 ἀπαρμύνην ἢ ὑπὸ τῶ δημιουργοῦ αἱ τῶ νοητῶν
 εἰσὶν εἰκόνες, ἀλλὰ διωάμει αὐταί ἐκκινεῖται οὐκ τῆ ψυ-
 χῆ· δεῖ δὲ σε καὶ ἐνεργεῖν τῶ τῶ νοητῶ γινώσκον με-
 πέναι.

Ἐστὶ δὲ δὴ τι νοητὸν] Τὸν αἰσθητὸν θεόν, ἅτε ἐν ἄ-
 κρωσὶ ὄντα, οὐκ ἔστιν ὡσαύτως τοῖς ἄλλοις νοητοῖς νοσῶν, δη-
 λαδὴ ὡς τῶ τῶ αἰσθητῶ, ἥτοι ὡς ἀκροτάτω καὶ ἐνιαιώ τῆς
 ἡμετέρας νοήσεως.

Εἰσὶν πρῶτα) Ἀπὸρτα ἔξ ἐνὸς πυρὸς, ἥτοι θεῶ, ἔστι
 γενητότα.

Γαῖτα γὰρ ἔξετέλεσε) Ο γὰρ πατὴρ ἀπὸρτα ἔξ-
 ετέλεσε, τὰ νοητὰ δηλαδὴ εἶδη (ταῦτα γὰρ ὄντι, τὰ
 ἐκτετελεσμένα τε καὶ τέλεια) καὶ ὡς μετὰ εἰς αὐτὸν δού-
 τερα θεῶ παρέδωκεν, ἀρχὴν δηλαδὴ καὶ ἡγεῖσθαι αὐ-
 τῶν ὡστε ἰὼ τῆ καὶ ἀφ' αὐτοῦ τῶ ἀρχῆται τῶ θεῶ,
 πρὸς τῶ ἀδειγμα εἰς τὴν τῆ καὶ τῆς ἄλλης νοητῆς ἔ-
 σίας, καὶ τῶτο οὐκ ἔστι αἰσθητὸν πάρος ἴσθαι τῶ γινώ-
 σκον. τῶτον τὸν δούτερον θεόν, πρὸς τὸν φησὶν εἰς τῆς πί-
 θεσθαι τὰ τῶν ἀνδρῶν ἔθνη, ὅποσα δηλαδὴ τῶ μὲν
 κόσμου τῶδε πρὸς τῆ πῆνα δημιουργὸν νομίζε· τῶ-
 του δὲ οὐκ ἔστι αἰσθητὸν ὁσθέντα.

Νομίζονται ἰσχυροί) Ἰσχυροί, τὰ νοητὰ εἶδη καὶ τῶ, νομ-
 μῆνά τε παρ' ἑαυτῶν, καὶ αὐτὰ νοουῦντα κινεῖσθαι τε πρὸς τῶς
 νοήσεις βελανθῶ ἀφ' ἑαυτῶν, ἥτοι ἀνεκφωητόις. κίνησθαι δὲ
 εἰς τῶ

Cognosce id quod sub intelligentiam cadit, extra mentem tuam actu esse. Quanquam enim ab opifice imagines tibi rerum intelligibilium sunt indita, hæc tamen potentia tantum in anima tua sunt. Quare & rerum intellectualium asciscenda tibi actu notitia est, animoque consecranda.

Est intelligibile) Id est summus Deus, qui vnus perfecte est, non eodem modo, vt alia, concipitur, sed mentis flore, id est singulari & potissima parte nostræ intelligentiæ.

Oïa ab vno igne) Id est, a deo promanarunt.

Omnia pater perfecit) Ipse pater omnia fecit, videlicet intelligibilia genera (hæc enim sunt quæ sunt expleta & omnibus suis numeris absoluta) alterique a se Deo regēda tradidit: vnde si quid ab hoc deductum est, & ad ipsius aut alterius substantiæ intelligibilis exemplar effectum, id a summo illo patre proficiscitur. Hunc alterum Deum gentes primum haberi censent, quotquot videlicet assiduum mundi architectum, quo alius non sit superior, esse existimant.

Species quæ mente percipiuntur) Iustas species intellectiles vocat, quæ a patre concipiuntur, & ipsæ concipiunt: & ad concipiendi munia obeunda exstimulant cōsilijs immotis. Hic vero mo-

rum intelligendi, non transgressionē hoc oraculum intelligit, aut cursum, sed simpliciter habitū ad intellectilia. Quare & consilijs ἀφ' ἑαυτοῦ, id est immotis, quod ipsum φησὶ ἑαυτοῦ, loqui, in motu sit. Hoc autem vult: hæc species immotū, minimeq; ut anima vagum ad ea quæ intelliguntur responsum obtinet.

O quomodo mundus] Ex mente perceptilibus formis quæ antecellunt, & quæ in hoc aëre ab immortalibus deducta sunt, mundi rectores intelligentiæ compotes nominat, quorum principem constituit alterum a patre Deum. Cum vero dicit hoc oraculum rectores esse mundo flecti nescios, eo spectat ut ipsi immortalitatem asserat.

Seipsum pater subduxit] Seipsum pater a reliquis omnibus exemptum fecit, adeo ut ne in intellectiva quidem facultate vel altero a se Deo ignem suum, hoc est propriam diuinitatem incluserit. Huius autē diuinitas a cæteris rebus exempta est, videlicet quoniā ille idem & ortus immunis est, & per se ipse extat: immo nulli prorsus communicabilis est, licet ab omnibus diligatur. non autem inuidia ductus se nemini impertit, sed sola rei impossibilitate, quæ ut in contradictionem ille incidat, omnino non permittit.

Pater non metum immittit, sed obsequiū infundit]

ἐξ αὐτῆς νοήσεως, ἔμεταβασι βέλοισι' αὐτῶν λέγειν, ἔδδὲ
 διέξοδον, ἀλλ' ἀπλῶς τὴν πρὸς τὰ νοήματα ἁέσιν
 ὥστε δὲ καὶ τὸ βελαῖς ἀφθελκτοῖς, τῆσ' αὐτῶν βέλοισι τὸ
 ἀκινήτοις· ὡς τὸ γε φθελθεσθαι ἐν κινήσει ὄν. καὶ λέ-
 γει αὐτοῦ, ὡς ἀκίνητα τὰ βελαῖς εἶδη· καὶ ἔδδὲ ἐξοδι-
 κῶς, ὡς αὐτῆς ψυχῆ, τὴν πρὸς τὰ νοήματα ἔχει
 ἁέσιν.

Ω πῶς ἁέσιμος ἔχει] Τὰ πρὸς ἄχροντα τῆσ' νοητῶν
 εἰδῶν, καὶ τῆσ' ἐν τῶνδε τῶν ἔρανῶ ἀθανάτων πρὸς ἀγα-
 γῆς νοερεῖς ἀνοχῆας ἁέσιμος καλεῖ, ὡν κορυφαῖον τὸν μῦ-
 τὸν πατέρω δδύτερον βέλεται εἶναι θεόν· ἀκαμπτεῖς δὲ
 ἀνοχῆας φάσκον τῆσ' τὸ λόγον ἔχειν τὸν ἁέσιμον, δηλονό-
 τι ἀφθαρτον αὐτὸν βέλεται εἶναι.

Ἐαυτὸν ὁ πατὴρ ἤρπασεν] Ἐαυτὸν ὁ πατὴρ, τῆσ' ἀμύων
 πδύτων ἔξαιρετον ἐποίησεν· ἔδδὲ ἐν τῆ ἰδίᾳ νοερεῖ δύ-
 νάμει, ἥτοι τῶν μὴ ἑαυτὸν δδύτερον θεῶν κλείσας, ἥ-
 τοι ὀείσας τὸ ἴδιον πῦρ, τὴν ἰδίαν δὲ θεότητα. τὸ γὰρ
 τοι πάμπαν ἀγνήνητον καὶ αὐτὸ δι' αὐτὸ ὄν, ὅ ἡ αὐτῆ
 θεότης τῆσ' ἄλλων πδύτων ἔξήρεται· ἄτε ἔδδὲ ὅ-
 λως μετῶδοτον τῶν ἑτέρων ὄν, καὶ ἀγαπᾶτο ὑπὸ
 πδύτων. ὁ δὲ μετέδωκεν ὁ δδενί, ἔφθονα· τῶν δὲ ὅ-
 λως ἀδυνάτω τῶν πρὸς ἁμαρτίας, τῶν ἐς ἀπίφασιν
 πρὸς εἰσαοδαι.

Πατὴρ ἔφθον ὅτι θεός] Οὐ φόβον ἐμβδῆσ' ὁ
 δδ

πατήρ, πειθῶ δὲ ἔπιχθῆ, ἥτοι ἔρωτα· ἄτε γὰρ ἀκρωσ αὐτὸς ἀγαθὸς ὢν, ἔδιδ' αὐτὸν κακῶν ἀπίος εἶη ἑσθ' ἐνὶ, ὡς αὐτὸν καὶ φοβερὸν εἶ), ἀγαθῶν δὲ αἰεὶ πᾶσιν ἀπίος ὢν, καὶ ἀγαπῶ-
πο ἕπο δὲ πύτων.

Δῆλοι οὖν εἰσὶν διῆοι τε συχροὶ ἀνδρόφων, τοῖς ὑπὸ Ζωροάστρου ἑσθ' οἰσιν στυωδῶν πη καὶ ἑσθ' ἀμφοῖν τῶν δόξας· μάλιστα γὰρ μὲν καὶ οἱ παῖδες Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνα ἑσθ' οἰσιν, ἐπεὶ καὶ ἐκείνοις ἐπὶ τῶν Ζωροάστρου, οἷς φησὶ παῖδες αὐτοῦ ὁ Πλούταρχος, πύτων στυωδῶν καὶ τῶν Πλάτωνος φαίνεται. φησὶ δὲ παῖδες Ζωροάστρου Πλούταρχος, ὡς ἑσθ' οἰσιν οἷα διέλοι· καὶ τῆν μὲν ἑσθ' οἰσιν αὐτῶν μοῖρα, Ὡρμάζω ἐφιστῶν· τῶν δὲ εἶ) τῶν ὑπὸ τῶν λογίων πατέρων καλούμενον· τῆν δὲ ἐσθ' οἰσιν Αεμαίω, Μίθρην ὅτι τῆν μέση καὶ τῶν δὲ εἶ) τῶν δούτερον νοῦν καλούμενον ὑπὸ τῶν λογίων ἀλλ' Ὡρμάζω μὲν, ἡλίς, ὅν γὰρ δὲ καὶ κύρον παρσις καλεῖσθαι, τριπλάσιον ἑαυτὸν ἐφεσθ' οἰσιν Μίθρην ὅτι δηλονότι, τὸν μετὰ γὰρ Ὡρμάζω, διπλάσιον. οἷς παρ πύτων στυωδῶν καὶ τῶν Πλάτωνος ἐσθ' οἰσιν· παῖδες τὸν πύτων βασιλέα πύτων ἐσθ' οἰσιν· καὶ ἐκείνους ἐνεκα πύτων· καὶ ἐκείνους ἀπίων ἀπύτων τῶν καλῶν· δούτερον ὅτι, παῖδες τὰ δούτερον· καὶ τῶν παῶν, παῖδες τῶν τῶν. μοίρας ὅτι ἑσθ' οἰσιν Ζωροάστρου τῶν Πλάτωνος τὰ ὄντα διηρήκεσαν, εἶ) ἑσθ' οἰσιν μὲν, τῶν ἀπύτων δούτερον ὅτι, τῶν ἑσθ' οἰσιν μὲν, ἀπύτων ὅτι τῶν τῶν Ζωροάστρου ὅτι φησὶ Πλούταρχος ἑσθ' οἰσιν παλαμὸν ἵνα γερῶναι, ὡς καὶ περὶ ἀκαχίλοισ ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν παρσις ἐσθ' οἰσιν ἰσορῶν.

infundit) Hoc est amorem. Cum enim ipse summe bonus sit, nulli ullius auctor fuerit mali, unde iure timeri possit, sed omnibus contra semper bonorum causa, ut ideo a cunctis ametur.

Hæc Zoroastris oracula frequentes & clari viri consimiles opiniones secuti confirmarunt, sed præcipue Pythagorici & Platonici: quâdoquidem illis etiam Zoroastri dictis qua de eo Plutarchus refert, plane consona Platonis sententia videtur. Refert autem de Zoroastre Plutarchus, quod res oēs in tria genera distribuerit: & primæ quidē illarū parti siue generi Horomazen præfecerit, eundē cum eo quem oracula patrē vocitant: ultimæ vero Arimannen, at mediæ Mithran, quæ alterā mentē oracula nominant. Et quod Horomazes Solis, qui Persice Cyrus dicitur, se triplicē constituerit, duplicē autē Mithra qui proximū ab Horomaze locū obtinet. Quibus omnino Platonica illa respondent; oīa sunt circa regē vniuersorū, & eius gratia sunt oīa: idēq; oīm bonorū causa est: secūda vero circa secūda, tertiā circa tertia occupat³ est. Tres autē partes in quas Zoroastres & Plato res vniuersas diuiserūt, sunt istæ; prima quæ æterna: secunda vero tēpore cæpit, sed æterna est: tertia demum corruptioni obnoxia est. Ceterū Plutarch. testatur Zoroastrē adeo vetustū esse, ut quinq; milib. annorū bellū Troianū antecesserit.

SAPIENTISSIMI
PSELLI EXPOSITIO
eorundem oraculorum.

ORACVLVM CHALDAICVM.

Est etiam simulacro locus suus in regione
vndique & omnino lucida.

*Idola siue simulacra dicuntur a philosophis, quæ
congenita quidē sunt præstantioribus, attamen illis
inferiora & deteriora. Exempli gratia, Deo mens
congenita est, menti anima rationis particeps, ani-
ma ratione prædita & irrationalis, irrationali natura,
natura corpus, & corpori materia. Idolum itaque
& imago dei mens est, mentis anima rationalis, ani-
ma rationalis irrationalis, irrationalis natura, na-
ra corpus, corporis materia. Hic autem irrationa-
lem animam vocat Chaldaicum oraculum anime
rationalis simulacrum, eo quod huic illa cōnata est,
sed conditione inferiori: atque simulacro partem
attributam esse in regione vndiquaque collustrata.
quo significat animā rationis expertem, quæ ima-
ginem anime ratione prædite refert, virtutum au-
xilium dum in hac vita moratur lustratam, curricu-
lovitæ*

53
ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑ-

ΤΟΥ ΨΕΛΛΟΥ ΕΞ-

ήμοσις εἰς τὰ αὐτὰ

λόγια.

ΧΑΛΔΑΙΚΟΝ ΛΟΓΙΟΝ.

Ἐστὶ καὶ εἰδῶλω μεεῖς εἰς τόπον ἀμφι-
φάοντα.

Εἰδῶλα λέγεται τὰ τὰ τοῖς φιλοσόφοις, τὰ συμφυῆ
μὲν κρείττοσιν, ἐλάττωνα δὲ ἐκείνων τυγχάνοντα· οἷον
συμφυῆς ὁ νοῖς τὰ θεῶν, καὶ τὰ νῶν ἡ λογικὴ ψυχὴ, καὶ
τῆ λογικῆ ψυχῆ ἡ ἀλογος, καὶ τῆ ἀλόγων ἡ φύσις, καὶ
τῆ φύσει ὁ σῶμα, καὶ τὰ σώματι ἡ ὕλη. Εἰδῶλον μὲν
τῶ μὲν θεῶν, ὁ νῶν· τῶ δὲ νῶν, ἡ λογικὴ ψυχὴ· τῆς δὲ λο-
γικῆς ψυχῆς, ἡ ἀλογος· τῆς δὲ ἀλόγου, ἡ φύσις· τῆς
ἡ φύσεως, ὁ σῶμα· τῆς ἡ σώματος, ἡ ὕλη. Ἐνθαυτῶν δὲ ὁ
Χαλδαϊκὸν λόγιον, εἰδῶλον φησὶ, τὴν ἀλογον ψυχὴν
τῆς λογικῆς. συμφυῆς γὰρ αὐτὴ ἐν τὰ ἀνθρώπων, καὶ
χείρων ἐκείνης. καὶ φησὶν ὅτι καὶ εἰδῶλω μεεῖς ὅστιν εἰς
τόπον ἀμφιφάοντα τυτέστιν, ἡ ἀλογος ψυχὴ ἥτις ὅστιν εἰ-
δῶλον τῆ λογικῆς ψυχῆς, καθαρθῆσα δι' ἄρετῆς ἐν τὰ
βίῳ, αἰῶσιν εἰς τὸ ὑποφ' σελιῶν τὸν μὲν τῆ δ' ἄλλισιν τῆ

dd ij

τῶ ἀνθρώπου ζωῆς καὶ ἀποκληροῦται εἰς τὸν ἀμφι-
 φαῖ τυτέσιν ἀμφοτέρωθεν λάμποντα, καὶ ὀλολαμπῆ.
 ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ σελλιώω τύπος, ἀμφικνεφής ἐστίν. τυτέ-
 σιν ἀμφοτέρωθεν σκιάφός. ὁ δὲ σελλωιακός, ἕτεροφαής,
 ἢ ἕτεροκνεφής τυτέστι, τὰς ἡμίσει παλαιάμπων, τὰς
 δὲ ἡμίσει σκόποις μεσός. καὶ γὰρ καὶ αὐτὴ ἡ σελλίω, τοι-
 αύτη ἐστίν, τὰς μὲν ἡμίσει μέρη πεφωτισμένη, καὶ τὰς
 ἡμίσει ἀφώπιτος. ὁ δὲ ὑπὸ σελλιώω τύπος ἀμφιφαής
 ἐστίν, ἢ τοι δὲ γὰρ πεφωτισμένος. λέγει οὖν τὸ λόγιον, ὅτι
 ἐμόνον ἢ λογικὴ ψυχὴ ἀποκληροῦται εἰς τὸν ὑπὸ σε-
 λλιώω τύπον τὸν ἀμφιφαῖ, ἀλλὰ μερίς ἐστὶ καὶ τὰς εἰ-
 δάλω αὐτῆς, ἢ τοι τῆ ἀλόγω ψυχῆ, ἀποκληροῦται εἰς
 τὸν ἀμφιφαῖ τύπον, ὅταν διαυγής καὶ καθαρὰ ἐξέλθῃ
 τῶ θύματος. ὁ μὲν γὰρ Ἑλληνικὸς λόγος ἀθάνατον πηθεῖς
 καὶ τὴν ἀθανάτην τῶ ἀνθρώπου ψυχῆ, μέγρι τῶ ὑ-
 πὸ σελλιώω σοιχείων αὐτῆς ἀνάγει. ὁ δὲ Χαλδαϊκὸν λό-
 γιον καθαῖρον αὐτῆς ἢ ὁμόφρονα τῆ λογικῆ ψυχῆ ποι-
 εῖν, εἰς τὸν ἐπέκεινα τῆς σελλιώης τὸν ἀμφιφαῖ ται-
 τῆ ἀποκληροῦται. καὶ τὰ μὲν τῶ Χαλδαίων δόγματα,
 τοιαῦτα οἱ τῆς δισθεσίας ὑφηγηται καὶ τῶ Χριστιαν-
 κῶν δόγμάτων ὑποφῆται καὶ κήρυκες, οὐδαμῶς τῆ
 ἀθανάτην ψυχῆ ἀνάγεισιν, ἀλλὰ θηλή διαφρήδω
 οὐεῖζονται.

lo vite humanae finito ad regionē quæ supra lunam est redire, eiq; sorte assignari locum undiq; luminosum, id est circum circa & omni ex parte splendore fulgentem. nam qui subter lunam locus est, undique tenebricosus est, & circū circa caligine septus. lunaris vero alternatim lucidus & obscurus est, hoc est una ex parte lumine clarus, ex altera tenebris oppletus: quæ admodū etiā ipsa luna media ex parte illuminata est, & ex media obtenebrata. Locus vero ille supra lunam, utrinq; lucidus est, siue omni ex parte collustratus. Dicit itaq; oraculū, non solum animæ ratione præditæ superlunarem illā regionem undiq; luminosam esse destinatā, sed etiā illius imaginē animā brutam hac sorte dotatā, ut in regionē omni ex parte lucidam asciscatur, modo splendida & pura e corpore exierit. Græcorum siquidem doctrina irrationalē hominis animam facit interitus nesciam, eamque vsque ad elementa sub luna sita extollit. at Chaldaicum oraculum expiatam illam & cum rationis particeps animam amice conspirantem in regionem hanc quæ ultra lunam est, undique lucidam transuehit. Atque hæc quidem sunt statuta Chaldaeorum. Pietatis vero doctores & Christianorum dogmatum interpretes ac præcones nusquā locorum brutam animam ad superiora educunt, sed aperte

interitui obnoxiam esse profitentur. habent autem pro anima bruta iram & cupiditatem generationis appetitricem. Atque ita enarrando tradit Gregorius Nissenus in oratione de anima.

Ne vero materiae feces in præcipitio relinquas.

Materiae feces appellat oraculum hominis corpus e quattuor elementis compositum: & tanquam docendo & exhortando discipulum alloquitur: Non solum animam tuam ad deum eleua, & ut vitæ huius turbas superet effice, sed si fieri potest, ne quidem ipsum corpus quo amictus es, quodque materiae fex est reijcula & neglecta, & materiae ludicræ, in terrestri mundo relinque. præcipitium namque nominat oraculum locum hunc inferiorem. a cælo enim tanquam loco edito natura nostra huc præcipitatur. admonet igitur, ut & ipsum corpus, quod per materiae facem innuit, igne diuino absumamus & expurgemus, aut decorticatam in athera eleuamus, aut a deo ceu transuasemur in locum materiae & corporis expertem; vel corporeum eum quidem, sed atherium; vel caelestem, quem consecuti sunt Elias Thesbites & ante hunc Enoch, ab hac vita in longe diuiniorem conditionem translati, materiae sedimento, suo nempe ipsorum corpore, in præruptis locis

οείζονται. ἀλογον ὃ ψυχῶν ἴθαιται, τὸν θυμὸν καὶ τὴν
 ὀπιθυμίαν, τὴν ὀρεγομένην ἡμέσεως. οὕτω γὰρ ὁ
 Νισαδάς Γρηγόριος ἐν τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ διέξεισιν.

Μὴ δὲ τὸ τῆς ὕλης σκύβαλον κρημνῶ κα-
 ταλείψης.

Υλῆς σκύβαλον φησὶ τὸ λόγιον, τὸ τῆς αἰθεράτου
 σῶμα τὸ ἐκ τεσσάρων στοιχείων συγκείμενον· καὶ ὡς-
 περ ἐν διδασκαλίᾳ λόγῳ καὶ παραμένεσσεως φησὶ περὶ
 τὸν διδασκόμενον· ὅτι μὴ μόνον τὴν ψυχῶν σου περὶ
 τὸν θεὸν μετεώρισον, καὶ τῆς βιωτικῆς συλχύσεως ὑπερ-
 τέραν ποίησον, ἀλλ' εἰ δυνατὸν, μηδὲ αὐτὸ τὸ σῶμα ὁ-
 περ ἠμφίεσαι, καὶ ὁ περ σκύβαλον ὅτι τῆς ὕλης, τουτέστι
 περὶ ἄματι ἀπερριμμένον καὶ καταπερονημένον, καὶ
 ὕλης παίρημον, εἰς τὸν περὶ γὰρ κατὰ λείπης κόσμον κρη-
 μνὸν γὰρ τὸ ἐν αὐτῷ τόπον ὀνομάζει τὸ λόγιον. ὡς περ γὰρ ἀπὸ
 μετεώρου τόπου τῆς ἔρανῃ, ἢ φύσις ἡμῶν ἐν αὐτῷ κατα-
 κρημνίζεται. παραμῆ οὖν, ἵνα καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα, ὁ περ φησὶν
 ὕλης σκύβαλον, πύρι θείῳ ἐκ διαπορήσωμεν, ἢ ἀπολε-
 πῆναιτες εἰς αἰθέρα κρυφίσωμεν, ἢ μετειοδῶμεν ὑπὸ
 θεῶ εἰς τόπον αἰθῶν καὶ ἀσώματον ἢ ἐνώματον μὴν, αἰθέ-
 ριον ὃ ἢ ἔρανιον, ἔδῃ τετύχηκεν ὅτε Θεοσίτης Ηλίας,
 καὶ περὶ τούτου Ενώχ, μετὰ τελέντες ἀπὸ τῆς ἐνώματος ζωῆς,
 καὶ εἰς ἡγοτέραν λῆξιν ἀποκαθιστάντες, καὶ μηδὲ τὸ
 τῆς ὕλης σκύβαλον, ἢ τοι τὸ ἑαυτῶν σῶμα, κρημνῶ

καταλιπόντες. κρημνός δέ ἐστιν, ὡς ἄρ' εἰρήκαμεν, ὁ ἀεί-
 γος τόπος. τὸ δὲ τοῦτον δόγμα εἶ καὶ θαυμαστόν ἐστι καὶ
 ὑπερφυές, ἀλλ' οὐκ ἔπι τὰς ἡμετέρας βελημίαι ἢ δια-
 πόμῃ κέται τὸ θῆμα, καὶ ἢ πρὸς τὸν ἥϊότερον τόπον
 τούτων μέθεσσις· μόνος ὁ τῆς θείας ἤρηται ὁ πρῶ-
 γμα χάριτος, τῆς τὰς ἀπορήτων πρὸς τὴν ὕλην ἐκ-
 διαπόσεως τὸ θῆμα, καὶ τὴν ἐμβελίαν καὶ κώδη φύ-
 σιν ὀχλήματι πρὸς τὴν μετερίζεσθαι εἰς ἕσθαιον.

Μὴ δ' ἐξάξῃς, ἵνα μὴ ἐξίῃ ἔχουσα π.

Τὸ τοῦ λόγιον καὶ Πλωτίνος ἐν τῷ ἀεί ἀλόγησιν ἐξα-
 γωγῆς τίησιν. Εἰ δὲ ὁ λόγος παραίνεσις ὑπερφυῆς τε καὶ
 ὑπερφανος. φησὶ γὰρ μηδέν ἐστι τὸ ἀνθρώπων πρῶτα μα-
 τεύεσθαι ἀεὶ τὴν ἐξαγωγὴν τῆς ψυχῆς, μηδὲ φρο-
 σίνην πῶς αὐτὴν ἐξέλθοι τὸ θῆμα· ἀλλὰ τὰ φυσικὰ λό-
 γω τῆς ἀφύσεως πρῶτα φησὶν. αὐτὸ γὰρ ὁ ἐμμέμνητον
 εἶπεν ἀεὶ τῆς τῆς θῆματος λύσεως, καὶ τῆς ἐλθῆναι
 ἐξαγωγῆς τῆς ψυχῆς, μετὰ τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς κρείττο-
 νων, καὶ ἀπαροχῆς ἀεὶ τὴν αὐτῆν φροσίνην, ἐν-
 θέν τῃ σὺ δὲ καθαίρεται τελεώτατα ἢ ψυχῆ. ἀφρολουμέ-
 νοις οὖν ἡμῖν ἀεὶ τὴν ἀνδρείαν, εἰ τὴν αὐτῆν ὁ θα-
 νατος πρῶτα γήνηται, οὐκ ἐλθῆναι πρῶτα πασιν ἐξί-
 σιν ἢ ψυχῆ, ἀλλ' ἔχουσα π τῆς ἐμπαθεσέως ζωῆς. πά-
 ρος γὰρ οὐκ ἐξέται ὁ Χρηστέος ὁ φροσίνην ἀεὶ τῆς θα-
 νατοῦ τὸ ἀνθρώπων. δὲ γὰρ φησὶ μηδένος ἐτέρου φρο-
 σίνην,

locis minime destituto. Est autem preruptus locus, quemadmodum diximus, regio terrestris. Atque hoc dogma licet admirabile sit & excellens, non tamen in nostra voluntate sita est corporis lustratio & ad diuinorem locum translatio, sed pendet res tota a diuina gratia, vt hac ineffabili igne corporis materiam exurat, & pręgrauantem terrenamque naturam igneo vehiculo in celum euehat.

Ne exigas animam, ne in exeundo habens aliquid periclitetur.

Hoc oraculũ refert etiam Plotinus in libro de anima irrationalis educatione. Est autem insignis & magni momenti exhortatio: homini nimirum nihil quicquam moliendum esse de anima educatione, neque dispiciendum quo pacto illa e corpore egredia- tur: sed negotiũ naturali dissolutionis rationi per- mittendum. anxietas enim & sollicitudo de corpo- ris solutione, & anima ex illo educatione, mentem a melioribus cogitationibus auocat, & curis eiusmo- di occupat, unde perfecte anima purgari nequit. Si enim tunc mors nobis adueniat, quando curis de resolutione dstringimur, anima non exit prorsus libera, sed retinẽs aliquid de vita affectibus impli- cata. affectum enim definit Chaldaeus hominis de morte sollicitudinẽ. nullius enim alterius rei curam

habendam esse vult quam præstantiorum illuminationum. verum neque de his admodum sollicite cogitandum, sed ubi te ipsum angelicis & diuinis potentijs nos in altiora extollentibus permiseris, omnibus quæ in corpore sunt, dicam & in anima, sentiendi instrumentis obstructis, absque ullis negotiorum curis & mentis agitationibus vocantem deum sequendum esse. Nonnulli simplicius oraculum exposuerunt. ne educas enim inquinant, ne exeat aliquid habens: id est, ne te ante mortis naturalis terminum interimas, licet philosophiæ totus omnino studio incubueris. nondum enim omnibus numeris absolutam lustrationem adeptus es. vnde licet anima e corpore via ista exsilierit, exhibet tamen vitæ huius corruptione quodammodo infecta. Si enim nos homines in hoc corpore tanquam in custodia & statione collocati sumus, quemadmodum sane Plato hac sententiâ diuinitus accepta in arcanis sermonibus dixerat, nemo certe sibi mortem inferre debet, antequam deus moriendi necessitatem immiserit. Atque hæc expositio melior est priorè, & Christiana doctrina prorsus congrua.

Animo tuo ne subiicias immensa terræ
spatia:

Non

τίξιν, ἢ τῶν κρήτων ἑλλάμψων. μάλλον ὅμηδὲ πρὸς
 τούτων φρονήξιν ἀλλ' ἀφ' ἑαυτὸν ταῖς αἰαγρῶσας
 ἡμαῖς ἀχελιχῶς ἢ ἡσυχῶς διωάμεσι, καὶ τὰ τῶ σώ-
 ματος μύσαντα ἀσθητήρια, εἰπεῖν δὲ καὶ τὰ τῆς ψυ-
 χῆς, ἀπολυπρασμοιότηως καὶ ἀνενοήτως ἐπεσθαι τὰ
 καλοῦντι θεῶ.

Τινὲς ὅ ἀπλῆστερον ἐξηγήσαντο τὸ λόγιον. μὴ ἐξ-
 ἄξιος γὰρ φησὶν, ἵνα μὴ ἐξίη ἔχουσα τι. τούτῃ μὴ πρῶ-
 αέλης σαυτὸν ὅ φρικτὸν θανάτου, καὶ πῶν πεφι-
 λουσόφηναι. ἔπει γὰρ τῆς τελευτάτης κατάρσεως ἔτυχες.
 εἶθεν καὶ ἀφιπταμένη ἢ ψυχὴ ὅ σώματος ἀπὸ τῆς κοι-
 αύτης ἐξαγωγῆς, ἔχουσα τι τῆς θνητοφθίδος ζωῆς ἐξίξιν.
 εἰ γὰρ καὶ ὡς ἐν φρονήξιν ὅ σώματι ἐσμέν οἱ ἀνδρα-
 πτοι, ὡς πρὸ δὴ καὶ Γλάτων εἰρήκει ἐν ἀπορήτοις λόγοις
 ἀνωθεν τιῶ δόξαι μεμαθηκῶς, ἀλλ' ἔδξ' ἑαυτὸν ἀπο-
 κίβναι πινὰ, πρὶν ἀνάγκη ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ. καὶ κρείτ-
 των ἢ ἐξηγήσης αὐτῆ τῆς πρῶτης, καὶ τὰ Χριστιαν-
 ικῶ λόγῳ συμβαίνουσα.

Μὴ τὰ πελώρια μέτρα γαίης ὑπὸ σὴν
 φρένα βάλλου.

Οὐ γὰρ ἀληθείης φυτὸν ἐνὶ χθονί. (Θεσίπας
 Μηδὲ μέτρα μέτρα ἡλίε κανόνας σίωα
 Αἰδίω βαλῆ φέρεται πατρός, ἐχ' ἐνεκέν σου.
 Μήνης ροῖζον ἔασον αἰεὶ βέχ' ἔργω ἀνάγκης.
 Ἀσέριον παρορβύμα σέθεν χέρον οὐχ ἐ-
 λοχεύθη.

Αἰθριὸν ὀρνίθων ταρσὸς πλατὺς, οὐ ποτ'
 ἀληθής,

Καὶ θισιῶν ἀπλάγχων τ' ἑμαί· τάδ' αἰ-
 δύματα πάντα,

Ἐμπορευκῆς ἀπάτης σπείγματα. Φύγε σὺ
 ταῦτα,

Μέλλων βισεβίης ἱερὸν παρὰ δάσον αἰοίχην,
 Ἐνδ' ἄρετῇ σοφία τὲ καὶ βύνομή σιῶα γέν').

Ἀπάχ' ἔμαθ' ἰθὺλόμνον ὁ Χολδαῖος πάσης Ἑλλη-
 νικῆς σοφίας, καὶ μόνω παρορβύμα οἶεται ταῦτα. Μὴ γὰρ
 πελώρια γὰρ φησι μέτρα γῆς ὑπὸ σὴν φρένα βάλει· ἐ-
 γὼ δ' ἀληθείης φυτὸν ἐνὶ χθονί· οὐδέστι μὴ γὰρ μέτρα μέ-
 τρα τ' γῆς πολυπραγμονεῖ τῇ σῇ φρενί, ὡς παρ' οἱ γεωγρά-
 φοι ποῖσσι καταμέτρουσιν τ' γῆν. ἀσέρμα γὰρ ἀληθείας
 οὐκ ἔστιν ἐν γῆ. Μηδὲ μέτρα μέτρα ἡλίε κανόνας σίωα-
 θεσίπας

Non est enim veritatis planta in terra.

Neque metire mensuram solis canoni-
bus collectis:

Sempiterno patris consilio fertur, non
tua causa.

Relinque lunæ impetum: perpetuo cur-
rit vi necessitatis.

Astrorū ꝑcursus tua gratia nō est cōditus.
In aere auium latum remigium nūquam
verax est:

Et victimarum viscerumque frustra, hæc
omnia ludibria sunt,

Erroris negotiatorū fulcra. Tu fuge ista,
Si velis sacrum pietatis hortū recludere,
Vbi virtus, sapiētia & equitas cōsociātur.

*Chaldaeus abducit discēdi studiosum ab oī Greg-
corū sapientia, & soli deo adherere docet. Ne ani-
mo tuo comprehendas (inquit) terræ infini-
tam mensuram: non est enim veritatis plan-
ta in terra. id est, ne sollicite mēte tua inquiras ma-
gna terræ spatia, quemadmodum geographi facere
solent terram dimetiendo: quia veritatis semen in
terra non est. Neque metire vias Solis regu-
lis ad eam rem obseruatis & collectis. sem-
piterno patris cōsilio voluitur, non propter*

te. id est, ne circa motum & doctrinam astrorum occuperis. hæc enim non vitæ tuæ causa mouetur, sed perpetuo voluuntur secundum voluntatem Dei. Relinque lunæ impetum. semper necessitatis opere currit. hoc est, ne anxie scruteris lunæ volubilem motum. non enim propter te currit illa, sed agitur a necessitate potiore. Stellarum progressus tuæ causa factus non est. id est stellarum duces ac præfecti, tam fixarum quam erraticarum, essentiam siue substantiam suam non in tui gratiam nacti sunt. Ætheriæ auium plantæ latæ nõ sunt veraces. id est, ars ex auium in aere volatium inspectione, quam etiã auguralem scientiam nominat, curiose illarum volatum, garritum, & sedes obseruans, vera non est. Latam autem plantam vocat, dilatatum pedum gressum, ob digitorum extensionem cute inter illos media quam longissime diducta. Et victimarum viscerumque sectiones, hæc omnia ludibria sunt. id est ars sacrificandi, tam ea quæ futura per victimas, quam quæ per viscerum macularum hostiarum dissectionem inquirat, manifesta ludicra sunt. Negotiatorum erroris fulcra, id est lucri fraudulenta captationes. Ne igitur (ait) tu meæ disciplinæ tradite istiusmodi curiose indageris, si quidem sacrum

θρησκείας αἰδίω βελῆ φέρεται τὸ πάθος, ἔχ' ἕνεκα σὲ.
 Τυτέστι μὴ ἀγροῦσ' ἀεὶ ἀστρονομίαι. ἔ' γὰρ ἕνεκεν τῆς
 σῆς ζωῆς τὸν δρόμον ποιεῖται, ἀλλ' αἰδίως κινεῖται καὶ ὁ τῷ
 θεῷ βέλῆμα. Μῆνης ροίζον ἕασον· αἰεὶ φέχ' ἔργω
 αἰάγκης. Τυτέστι ὁ τῆς σελήνης ἄτροχον κίνημα μὴ
 πολυπεραγμόνδ'. φέχ' γὰρ αὐτὴ ἔ' ἀφ' σέ, ἀλλ' ἰσὸς
 κρείττονος αἰάγκης ἀρμερῆ. Αἰτέλιον περαπόρδι-
 μα στέην χάειν σὺ ἐλοχθῆ. Τυτέστιν οἱ περαηρούμε-
 νοὶ τῆς ἀπλανῶν ἀτέρων, ἢ τῆς πλανωμένων, ἔ' χά-
 ει σὲ ἴην ἰσώσασιν ἔλαβον. Αἰθριος ὀρνίθων τερ-
 σὸς πλατύς, οὐ ποτ' ἀληθῆς. Τυτέστιν ἡ ἀφ' τῆς πε-
 πιδύων ὀρνίθων ἐν τῷ ἀέρι τέχνη, ἢν δὴ καὶ οἰωνιστι-
 κῶν ὀνομάζουσι, οὐκ ἔστιν ἀληθῆς, περαεργαζομένη
 πῆσεις αὐτῶν, καὶ κλαγὰς, καὶ καθέδρας. παρσὸν
 δὲ πλατιῶν, τίω τῶν ποδῶν αὐτῶν λέχ' βάσιν
 πλατεῖαν ἔσαν, ἀφ' ἰλιῶ τῶν δακτύλων ἔκτασιν διερ-
 ρηδύων τῷ μετὰξὺ δέρματι. Καὶ θισιῶν σπλάγγ-
 χων τε τομά, τῶν ἀθύρματα πύρτα. Τυτέστιν ἡ θυτικὴ
 κελουμένη ἐπισημη, ἢ ἔρω ἢ ἀφ' τῶν θισιῶν τῶν
 μελλόντων ζητῶσαι ἰλιῶ περῶν, καὶ ἡ ἀφ' τομῆς τῆ
 σπλάγγχων τῶν σφαζομένων ἱερείων, παγνιά εἰσιν
 ἀντικρις. Εμπροκῆς ἀπάτης σπείγματα· Τυτέστιν
 ἀφορμὰ κέρδους ἀπατειλῆ. Μὴ τῶν (Φησὶ) πολυ-
 περαγμόνδ' σὺ μαθῆθ' ὀρμητος ἰσὸς ἔμοδ', μέλλων

Δυσχεύεις ἱερὸν πῶδ' ἀδύσσοι αἰοίχην. ἱερὸς δὲ πῶδ' ἀδει-
 σος Δυσχεύεις καὶ Χολυδαῖος, ἔχ' ὃν ἢ τ' Μωυσεὺς βί-
 βλος φησὶν, ἀλλ' ὁ λήμων τῷ ὑψηλοτάτων θεοειῶν, ἔνθα
 τὰ ποιήματα τῷ ἄρετῷ δένδρα, καὶ ὁ ξύλον ὁ γνωσι-
 χὲν καλοῦ καὶ ποιητοῦ. ἑυτέστιν ἡ Δεσφριτικὴ φερίησις,
 ἡ διαμερῶσα ὁ κρῆτον ἀπὸ τ' χείριστος· καὶ ὁ ξύλον τῆς
 ζώης, ἑυτέστι ὁ φυτὸν τῆς θείας ἐλλάμψως τῆς καρ-
 ποφοροσύνης τῆ ψυχῆ ζωῶν ἱερωτέρον καὶ κρείττονα. ὅτι
 ἑυτῶ ζωῶν πῶδ' ἀδεισῶ καὶ ἄρετῆ καὶ θεία καὶ ὀνο-
 μία φερίηται. ἔστι ὁ ἄρετῆ, μία μὲν ἡ ἡμικὴ, πολλὰ
 ὅτι κατ' εἶδη διαμερῶν μὲν. θεία δὲ ὅστιν, ἡ ἑυτῶν ἀ-
 πύτων ἀερετικῆ, ἡ ὡς μόνα ἀρρητον ὁ θεὸς πρε-
 βδύεται νοῖς. τῷ δὲ τοῖστων Χολυδαῖων παραμύσεων,
 τὰ μὲν πλείω καὶ ταῖς κατ' ἡμᾶς εἰσηγήσει κατὰ δὲ κα-
 πτω εἰσὶ πινὰ δὲ καὶ ἡδέτηται*. τὸ γὰρ κατ' ἡμᾶς δόγμα-
 τος διαρρηδῶν φάσκειν ὅτι Δεσφριτικὸν τὴν ὄρε-
 τῶν γεγενησθαι κτίσιν, ὁ Χολυδαῖος τὸν λόγον ἔπῶδ' ἀ-
 δέχεται, ἀλλ' αἰδίως πῆται κινεσθαι πὶ κατ' ἔρετον, ἔρ-
 ζω αἰάτης, ἔχ' ἔνεκεν ἡμῶν.

Δίξο ψυχῆς ὄρετον, ὅθεν ἢ πνι τάξῃ
 Σώματι θηλύσας ὅπῃ τάξῃ ἰδύς ἀνα-
 σήσας,

Ἱερῶ

sacrum pietatis hortum tibi patere velis. est autem sacer pietatis hortus siue paradisus secundū Chaldaeos, non quem Moysis liber prædicat, sed altissimarum contemplationum pratum, in quo sunt variae virtutum arbores & lignum cognitionis boni & mali, id est prudentia dijudicatrix, bona a pravis segregans; lignum denique vitæ, id est planta illustrationis diuinæ, quæ animæ fructum sanctioris & melioris vitæ producit. In hoc igitur paradiso sunt virtus, sapientia & æquitas. Est autem virtus, una quidem genere, sed plures specie diuersæ. Sapientia vero omnes virtutes in se complectitur, quam ut solam ineffabilem mens diuina profert. Atque exhortationum istarū Chaldaicarum pars magna quodammodo e nostrorum institutis aperta est, pars vero falsa & ex ethnicorum doctrina desumpta. nam cum nostra doctrina manifeste asserat creaturam omnem visui subiectam hominum causa conditam fuisse, Chaldaeus istud verbum omnino nō admittit, sed perpetuo cursu caelestia ferri tradit vi necessitatis, non propter nos.

Scrutare animæ riuum, vnde aut quo ordine

Corpori mercenaria opera præstita ad dignitatem iterum extollas,

ee ij

Sacræ rationi opere adiuncto.

Hoc est, quare anima originem, unde producta corpori inseruierit, & quo pacto illa sacrarum ceremoniarum opere refocillata, lustrata atque erecta, eo unde venerat reduci queat, sacra ratione coniuncta. Id quod ita intelligendum venit. Sacra ratio in nobis est vita intellectu prædita, aut potius suprema anima facultas, quam mentis florem alicubi oraculum appellat. Verum sacra ista ratio nequit suo ipsius ductu & auspicio ad superiora aspirare & res diuinas comprehendere. Atque pietatis quidem institutum ad Deum illam manu ducit ope illuminationum siue institutionum calitus immissarum: Chaldaeus vero rituum ac ceremoniarum scientia, quæ sciëntia rituum initiatrix animam perfectam reddit ope & potentia materialium terrestrium. Huic igitur (ait) sacræ rationi cum opus uniuersis, id est cum sacræ rationi anima, siue præstantiori illius facultati ceremoniarum opus coniunxeris. Et Gregorius quidem theologus e nostris, ratione & contemplatione animam ad diuina euehit, ratione quæ in nobis principatum obtinet intellectuque prædita est, contemplatione, quæ superne veniens illuminatio est. Plato vero ratione & intellectu essentiam generationis expertem principioque ca-

Ἱερῶ λόγων ἔργον ἐνώσας.

Τουτέστι, ζήτει τιῶν ζεχνῶν τῆς ψυχῆς, πόθεν
παρήχη καὶ ἐδούλωσε θύματι, καὶ πῶς αἴ τις ταύ-
την αἰακτησάμενος καὶ ἐγείρας διὰ τῆς τελεστικῶν
ἔργων, ἐπιμαγαγή ὅθεν ἀφίκετο Ἱερῶ λόγων ἐνώσας.
τῆτο δὲ τοῖσιν ἔστιν. Ἱερὸς ἔστιν ἡμῖν ὁ λόγος, ἡ νοερά
ζωή, μᾶλλον δὲ ἡ ὑψηλότερα δυνάμις τῆς ψυχῆς,
ἢ ἀήτος νῦν ἐτέροις ὀνομάζει ὁ λόγιον. ἀλλ' οὗτος ὁ Ἱε-
ρὸς λόγος ἀδιωκῆς ἀφ' ἐαυτοῦ παρὰ τὴν ὑψηλότεραν ἀ-
ναγωγῶν, καὶ παρὰ τὴν τῆς θεῆς παύληψιν. καὶ ὁ μὲν
τῆς δισπεθείας λόγος χρεαγωγῆ τῶτον παρὰ τὸν, διὰ
τῆς ἐκείνου ἐλλάμψεων ὁ δὲ Χαλδαῖος διὰ τῆς τε-
λεστικῆς ὀπισθήμης. τελεστικὴ δὲ ὀπισθήμη ἔστιν, ἡ οὗ
τελέσσα τὴν ψυχῶν διὰ τῆς τῆς ἐκείνου ὑλικῶν
δυνάμεως. τούτω γινώσκοντες ὅτι Ἱερῶ λόγων ἔργον ἐνώσας
τουτέστι σιωπάσας τὰ Ἱερῶ λόγων τῆς ψυχῆς, ἥτοι τῆ
κρείττονι δυνάμει ὁ τῆς τελείης ἔργον. καὶ ὁ μὲν καθ' ἡμᾶς
πολλὸς Γρηγόριος λόγων καὶ θεωρία τῆς ψυχῶν αἰάλα
παρὰ τὰ ἡρότερον λόγων τὰ καθ' ἡμᾶς τὰ νοερωτέρω
καὶ κρείττονι, θεωρία τῆς ὑπὸ ἡμᾶς ἐλλάμψε. ὁ δὲ
Γλάτων λόγων καὶ νοήσει παύληψιν ἡμῖν τὴν ἀγλή-

νητον ἔσιαν τίθηται, ὁ δὲ Χρῆστος οὐκ ἄλλως φησὶν ἡ-
μαῖς ἀνάγκασαι πρὸς θεόν, εἰ μὴ διωαμύσομεν ὁ
τῆς ψυχῆς ὄχημα ἀλλὰ τῶν ὑλικῶν τελετῶν. οἴεται γὰρ
καθαίρεσθαι τὴν ψυχὴν λίθοις καὶ κόαις καὶ ἐπωδαῖς,
καὶ ὄτρυσθον εἶναι πρὸς τὴν αἰθάλασιν.

Μὴ κἀτω νόσης, κρημνὸς καὶ γῆς ὑπό-
κειται,

Ἐπιπόρου σύρον καὶ βαθμίδος, ὑφ' ἧς
ὁ τῆς

Ἀνάγκης θεόνος ὄσιν.

Τὴν μὲν θεὸν ἔσαν ψυχὴν ὁ λόγιον νεθεῖς ἐκείνης
μόνον πρὸς ἑαυτὸν νοῦν, καὶ μὴ κἀτω τὴν ῥοπήν ποιῶ-
σθαι· πολὺ γὰρ ὁ ἀπὸ θεοῦ καὶ γῆς κρημνός, σύρων τὰς
ψυχὰς ἀλλὰ τῆς ἐπιπόρου βαθμίδος. ἐπιπόρος δὲ
βαθμὶς, αἱ τῶν ἐπιπέδων πλατυτῶν σφαιραὶ εἰσὶ νόσησασα
γῆν αἰώθεν ἡ ψυχὴν, φέρεται ὅτι γῆν ἀλλὰ τῶν ἐπιπέ-
δων σφαιρῶν. ἡ δὲ τῶν ἐπιπέδων κύκλων ὡς ἀπὸ βα-
θμίδος κἀποδος ὅτι τὸν θεόνος ἀλλὰ τῆς ἀνάγκης. ἔδῃ
ἡμορμὴ ἡ ψυχὴ τὸν πρὸς τὸν κόσμον παθεῖν αἰαγκα-
ζεται.

Ὀνόματα βάρβαρα μὴ ποτ' ἀλλάξης.

Τουτέστιν, εἰσὶν ὀνόματα παρ' ἐκείνοις ἔδνεσι θεο-
πρὸς ἑαυτοῦ, διωαμὺν οὐ τῶν τελετῶν ἀρρήτων ἔχον-
τα. μὴ

que carētem a nobis comprehendi posse statuit. At Chaldaeus ait nō aliter nos ad Deum deduci posse, nisi animæ vehiculum materialibus ceremonijs aptum reddamus atque firmemus. arbitratur enim animam lignis, herbis, & carminibus lustrari, agilioremque ad ascensum reddi.

Ne deorsum vergas, locus præruptus in terra subiacet,

De gradibus trahens septem vias habentibus, sub quibus

Necessitatis folium est.

Oraculum admonet animam quæ a Deo proxima est, ut huic soli tota mente adhæreat, neque ad terrena cursum inflectat: quod immensus a Deo in terram pateat hiatus, qui animas per limina septem tramitum detrahat. Sunt autē limina septem tramitum, septem errantium stellarum orbis. Si itaque superne deorsum anima nutauerit, per septē illarum orbis in terram feretur. sed istud septem circulorum iter tanquam per gradus quosdam ad necessitatis folium deducit: quo cum anima peruenit, ineuitabili mundi terreni desiderio tenetur.

Nomina barbara nunquam mutaueris.

Id est, singulae gentes habent nomina quadam diuinitus data, quæ incredibilem vim habent in

sacris. Ne igitur illa commutes aut transferas in
 Græcorum sermonē: ut est nomen Seraphim, Che-
 rubim, Michael, Gabriel. sic enim iuxta Hebræo-
 rum dialectum prolata singularem & ineffabilem
 efficaciam in sacrorum administratione habent: at
 in Græca nomina commutata, prorsus imbecillēm.
 Ad me quod attinet, Chaldæorum sacra omnino
 non probo, neque illorum doctrina assentior. vix
 autem oraculi obscuritatem tibi retexi.

Mundus habet quadamtenus sustentato-
 res intellectu præditos & immobiles.

Chaldæi posuerunt potentias in mundo, quas
 nominarunt mundi duces siue rectores, quod mun-
 dum motibus cum providendi cura regant. Has
 igitur potentias siue facultates appellat oraculum
 sustentatores, quod mundum uniuersum sustineāt.
 Atque immobilitate quidem declaratur illarum
 vis firma ac stabilis, sustentatione vero custodiæ at-
 que conseruationis cura. Ista autem facultates de-
 signant per solas mundorū causas & immobilitatē.
 Sunt vero & alia nonnullæ potentia quas impla-
 cabiles vocant, ut quæ validę atq; fixę ad hæc infe-
 riora nunquā flectuntur, & in causa sunt ut animæ
 ab affectuum illecebris neutiquam demulceantur.

Operare

τα. μη οὖν μήτ' ἀλλάξῃς αὐτὰ εἰς τὴν Ἑλλεικίω
 ἀλέκτον· οἷ δ' Σεραφεῖμ, καὶ ὁ Χερουβείμ, καὶ ὁ
 Μιχαήλ, καὶ ὁ Γαβριήλ. ἔτω μὲν λεγόμενα καὶ τὴν
 Ἑβραϊκῶν ἀλέκτον, ἐνέργειαν ἐν ταῖς τελεταῖς ἔχον
 ἀρρήτων· ἀμειψθέντα δὲ ἐν τοῖς Ἑλλεικίσι ὀνόμασιν,
 ἀσθενῶν. ἐγὼ δὲ ἕταρ Χολδαϊκὰς δέχομαι τελεταῖς, ἕτε
 πᾶς δόγματι πᾶν ἡμετέριον. ἀνεκάλυφα δὲ τοῖς μό-
 λισ τῶ λόγῳ τὴν κρυφίότητα.

Πῶς ἔχει κόσμος νοεοὶς ἀνοχῆας ἀκαμ-
 πτεῖς.

Δυνάμεις ἐν τῷ κόσμῳ οἱ Χολδαῖοι πίθηται, καὶ
 ὠνόμασεν αὐτὰς κρομαγωγούς ὡς τὸν κόσμον ἀρξύσας
 προσωπτικῶν κινήσει. ταύτας οὖν ταῖς δυνάμεις ἀνο-
 χῆας καλεῖ τὸ λόγιον, ὡς τὸν πᾶντα κόσμον ἀεχούσας
 τῶ μὲν ἀκαμπτεῖ, τῆς σαθεῶς αὐτῶν δηλουμένης
 δυνάμεως· τῶ δὲ ἀνοχῆᾳ, τῆς φεσρητικῆς. ταύτας
 δὲ ταῖς δυνάμεις, ἀφ' ἑκείνης τῆς κόσμων ἀγίας καὶ ἀ-
 κλινοῖς οὐρίζονται. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραι δυνάμεις λεγόμεναι
 παρ' αὐτοῖς ἀμείλικτοι, οἷ ἐντονοὶ καὶ ἀνεπίτροφοὶ πρὸς
 τὰ τῆδε, καὶ ταῖς ψυχὰς ποιεῖσαι τοῖς θελητέοις μὴ
 μελίσσεσθαι πάθει.

Ενέργει

Ενέργη πρὸς τὸν ἑκαπνὸν εὐόφαλον.

Εκαπνὸς εὐόφλος σφαῖρα ἐστὶ χρυσοῦ, μέσον σάπφειρον περικλείουσα, ἀπὸ ταυρεῖα σφραγισμένη ἰμαίντος, δι' ὅλης αὐτῆς ἔχουσα χαρακτηριστικὰ ἢ δὴ σφρόφοντες ἐπιοιῶντο τὰς ἐπικλήσεις. καὶ τὰ τοιαῦτα καλῶν εἰώθησιν ἰνύλας, εἴτε σφαιρικὸν εἶχον, εἴτε τετραγώνον, εἴτε καὶ ὅτι γῆμα. ἀδὴ δὴ δανοῦντες τοῖς ἀσπίμοις ἢ κτηνώδεσι ἔξεφώνου ἤχους, γλῶσσας, καὶ τὸν αἶρα μασιζόντες. διδάσκει δ' αὖ τὴν τελείαν ἐνεργεῖν, ἢ τοι τὴν κίνησιν τῆς τοιαύτου εὐφλῆς, ὡς δυνάμειν ἀπόρρητον ἔχουσαν. Εκαπνὸς δὲ καλεῖται, ὡς τῆς ἑκάτης ἀνακείμενος. ἢ ὅτι ἑκάτη θεὸς ἐστὶ πρὸς Χρυσδαίοις, ἐν δὲ ξιᾷ μὲν αὐτῆς ἔχουσα τὴν πηγὴν τῆς ἀρετῆς. ἐστὶ δὲ τὸ πρὸ φλύαρον.

Πολλάκις ἢ λέξεις μοι, ἀδρήσεις
πάντα λέοντα.

Οὔτε γὰρ ἔρηνιος κυρτὸς τότε φαίνεται
ὄγκος,

Ἀσέρες ἢ λάμπουσι, ἢ μίωσις φῶς
κεκάλυπται,

Χρυσὸν οὐχ ἔσηκε. βλέπεται δὲ πάντοτε
κεραυνοῖς.

ἢ τῶν

Operare circa Hecatinum circulum.

Hecaticus circulus orbis est aureus, in medio sapphirum inclusum complectens, loro bubulo conuersus, undiquaque varias figuras & characteres habens: quem rotantes, perficiebant inuocationes. atque istiusmodi sunt quæ iungas vocare solent, siue orbicularem, siue triangularem, siue aliam quamcunque figuram habeat. Atque dum circumagitant orbem illum, sonos inconditos vel etiam beluinos cum clamore emittunt ridentes & aerem flagris ferientes. Docet itaque ritus operationem, siue circuli eiusmodi agitationē, ut quæ vires arcanas habeat. Vocatur autem circulus ille Hecatinus, quia Hecata dedicatus est. quæ Hecate Chaldaeis dea est, & in dextra sui parte virtutum fontem habet. Est autem hoc oraculum plane futile.

Si sæpe me allocutus fueris, videbis vbi-
que leonem.

Neque enim cælestis & conuexa moles
tunc apparet,

Stellæ non micant, lunæ lumen occulta-
tum est,

Terra non stat fixa: videntur autem o-
mnia fulminibus plena.

Leo est unum ex celi animalibus Zodiaco assignatis: alias Solis domus dicitur: cuius fontem, id est leoniformis e stellis compositionis causam, Chaldaeus λεοντεςχον vocat, quasi dicas leonitenedtem. Ait igitur, si inter sacra fontem istum nomine suo vocaueris, nihil aliud in caelo praeterquam spectrum leoninum videbis. neque enim concava & rotunda hominis (potius celi) moles tibi apparebit, neque stellae lucebunt, immo ipsa luna occultabitur, & concussionibus omnia agitabuntur. Horum autem essentiam non tollit fons iste sedi leonis assignatus, sed propria illorum subsistentia principatus in causa est ut ipsa occultata non conspiciatur.

Animae figurae experti undique tende ignis habenas.

Απλασον animam vocat oraculum forma & figura omni carentem, vel simplicissimam & purissimam: ignis autem habenas istiusmodi animae, expeditam atque liberam deificae vitae operationem, quae igneam mentem ad diuinum lumen excitat atque erigit. Informi itaque animae ignis habenas tende, id est huic rei stude atque operam naua, ut omnes potentiae, & in intellectu, & in cogitatione, & in opinione consistentes, qualibet inquam sibi conformes & congruentes suscipiant illuminationes diuinas. nihil enim aliud sibi

Ἐν τῷ ἐν ἔρανῳ δώδεκα ζωδίων λεηρόμων ὅστιν ὁ λέων, οἴκτος ἡλίας λεηρόμνος· οὐ τὴν πηλὴν, ἦτοι τὴν ἀΐται τῆς λεοντοφίδεος ὅτι ἀφέρων σὺν θεσῶς, λεοντῶρον ὁ Χάλδαϊος καλεῖ. ἐν οὖν ταῖς τελεταῖς, Φησὶν, εἰαί ἐξ ὀνόματος καλέσης τὴν βιαύτην πηλὴν, ὅθεν ἕτερον ἰδῆς αὐτῶν ἐρασιῶ ἢ φάσμα λεόντειον. ἕτερον γὰρ ὁ κύριος τῶν αἰθεράτων ὄγκος ἦτοι ὁ ἀειφερῆς φαισταιῖτος, ἐ-
 ραι, οὔτε ἀφέρων ἀγλάσισιν· ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη κε-
 κλυπται, καὶ σεισμοῖς τὰ πάντα δοῖται. οὐκ αἰαίρῃ δὲ τὴν ἔσσαν ἢ βιαύτην λεοντῶρον πηλὴν, ἀλλὰ ὅτι ἡ γεμονικὸν τῆς ἰδίας ἀπαρξέως ἀποκρύπτει τὴν θεω-
 εἶαν αὐτῆς.

Πάντοθεν ἀπλάσω ψυχῆ πυρὸς βωία
 τείνον.

Ἀπλάσων ψυχῆ ὀνομάζει ὁ λόγιον τὴν ἀμόρφω-
 τον καὶ ἀμαρτυρῶτον, ἢ τὴν ἀπλάσάτην καὶ κερ-
 ρωτάτην· βωία δὲ τὸ πυρὸς τῆς βιαύτης ψυχῆς, τῆς
 θεουργικῆς ὅτι ζωῆς ἢ βύλυτος ἐνέργεια, ἀνατείνεσθαι
 τὸν νοῦν τὸν πύρινον εἰς αὐτὸ ὅθεν φασί. πάντοθεν οὖν τῆ
 ἀπλάσων ψυχῆ τὰ ἕκαστα πύρινα ἰστέσι, καὶ ἀπὸ
 τῆ νοετικῆς δυνάμεως, καὶ ἀπὸ τῆς διανοητικῆς, καὶ ἀπὸ τῆ
 δοξαστικῆς, ἕξω * τῆ ψυχῆ σπουδασμο, ἵνα καὶ ἀμύητως
 ἐκείνη δυνάμει (τῆς θείας εἰσαδέξῃ) φωταγωγίας. τὸτο γὰρ

Φησὶ δὲ πρὸς ἑαυτὰ τήνον. ἀλλ' ἡ φύσις οὐκ ἀλάζουσα, καὶ
 καὶ τὰς δαυτέρας ζωὰς ἐνεργεῖ.

Ὡς πολυμερῆς ἐκ φύσεως ἀνθρώπου τέ-
 χνασμα.

Τέχνασμα μὲν γὰρ ὁ ἀνθρώπος, ὡς πρὸς τὰς ἀπορ-
 ρήτω τέχῃ σιωπεταίς. πολυμερῆν δὲ φύσιν αὐτὸν ὠνό-
 μασε δὲ λόγιον, ὡς τὰ κρείττονα πειραζόμενον, καὶ
 δρόμον μὲν ἀγέρων καὶ ἀμεξυῶτα, ὑπερφυῶν δὲ δυ-
 νάμεων τῶν ἀκριβοῦντα, καὶ ἔξωτάτω τῆς ἕρα-
 νίας σφάρας ἀφασχοῦντα, καὶ πρὸς τὴν λέξαν ἀφα-
 τεινόμενον. αἱ γὰρ ἐπιβολαὶ αὐτῶν τῶν νοημάτων, πολυ-
 μερῆς φύσεως. οὐδ' ἀφασίρων δὲ ἐν αὐτῷ τὴν πόλιν εἴ-
 πειν, ἀλλὰ τὴν ὀρμὴν τῆς φύσεως τέθεικεν.

Λαμῆς ἐν λαγύσιν ἑκάτης ἀρετῆς πέλε
 πηγῆς,

Ἐνδον ὅλη μύουσα, καὶ ὑπερφυῶν οὐ
 περιείσα.

Τὴν ἑκάτην οἱ Χαλδαῖοι θεὸν οὐρίζονται μεσημέ-
 ρῳ ἀγρῶσαν τῶν, καὶ οἱ κείθεν ἔχουσαν τὴν ὅλην δυνα-
 μειων. καὶ ἐν μὲν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς μέρεσι πηγασι τὴν
 πηγὴν τῶν ψυχῶν ἐν ἧ τοῖς ἀριστεροῖς, ἢ πηγὴν τῶν ἀγα-
 θῶν. καὶ φασιν, ὅτι ἡ μὲν πηγὴ τῶν ψυχῶν, ἐτοιμὸς ὅστιν εἰς
 τὰς ἀπο-

sibi vult illud, ignis habenas tende. Sed naturā
labascere solet, & alterius vitæ, deterioris scilicet,
studio teneri.

O homo audaci e natura productū artificiū.

Artificium equidem homo dicitur, utpote ar-
cana & incredibili arte a Deo constructus. Eun-
dem hominem appellat oraculum audacem naturā,
ut qui circa res excellentes versetur, modo stellarū
cursum dimetiens, modo supernaturalium poten-
tiarum ordines accurate inquirens, atque adeo et-
iam quæ longe extra orbem caelestem sunt contem-
plans, & de Deo aliquid disserere contendens. isti
enim animi disquisitionum conatus, naturæ sunt
confidentis. Audaciam autem dixit & confiden-
tiam, non ut calumniaretur, sed ut naturæ impe-
tum denotaret.

In sinistra Hecates ilibus situs est fons
virtutis,

Intus totus manens, virginitatem nun-
quam deserens.

Chaldæi Hecaten deæ loco habent, quæ mediū
ordinem ducat, & quasi centrum sit omnium po-
tentiærum. In dextris eius partibus collocant fon-
tem animarum, in sinistris fontem bonorum siue
virtutum: aiuntque animarum quidem fontem ad

propagationem esse procliuem, virtutum vero fontem intra propriae essentiae limites coercitum manere, virginis intactae instar incorruptum, eamque quam habet firmitatem & immobilitatem ab implacabilium potentiarum facultate adeptum esse, & virginali zona accinctum.

Quando videris absque forma sacrosanctum ignem

Lucentem exultando totum per mundi profunda,

Audi ignis vocem.

Agit oraculum de diuino igne a plurimis hominibus conspecto, monetque, ne, si quis tale lumen certa aliqua forma & figura representatum videat, huic ulterius fidem adhibeat, neque illinc emissam vocem pro verissima excipiat. contra si id ab omni forma & figura liberum visui offeratur, non decipieris; sed quodcunque ex illo interrogaueris, certo verum erit. Nominatur autem iste ignis sacrosanctus, quod cum decore a sacris viris sit conspectus, & totus hinc illinc subsultans, magno letitiae scilicet & gratiae indicio, per mundi abstrusa apparuerit.

Ne vo-

καὶ ἀποδηήσεις· ἢ δὲ πηγὴ τῆς ἀρετῶν ἐν ὄρεσι μέ-
 νει ἐνδὸν τῆς ἰδίας ἑσίας, καὶ οὐκ ἀπαρτενός ἐστι καὶ ἀμιγής,
 ὁ γάμοις τῶτο καὶ ἀκίνητον ἀπὸ τῆς ἀμειλίκτην
 λαβῆσα διωάμεως, καὶ ζῶσθαι κρημνίσσα παρτε-
 νικῶ.

Ἡνία βλέψης μορφῆς ἀπὸ δυῖερον πῦρ
 Λαμπόμενον σκιρτηδὸν ὅλον καὶ βένδεα
 κόσμος,

Κλυθι πυρὸς φωνίω.

Γεεὶ τῶ ὀρωμύς πολλοῖς τῆς ἀνθρώπων τοῖς φω-
 τῶς ὁ λόγιον διέξουσιν, ὡς εἶ μὲν ἐν σχήματι καὶ μορ-
 φῇ θεῶν τις ὁ τοῖσιν φῶς, μικετὶ τούτω παρθεῖται
 τὸν νοῦν· μὴ δὲ τὴν ἐκείθεν πεμπομένην φωνίω, δη-
 θεσάτην νομισάτω. εἰ δὲ ἴδῃ τῶτο ἀσημάτιστον, καὶ ἀ-
 μόρφωτον, ἀνεξαπάτητος ἔστω· καὶ ὅσῳ αὐτὸ ἐκείθεν ἐ-
 ρωτηθεῖν, δηλῆτες ὅσῳ ἀντικρυς. Δυῖερον δὲ ὁ τοῖσιν
 πῦρ ὠνόμασεν, ὡς ἐν καλῶ τοῖς ἱεροῖς ἀνδράσιν ὀρώμε-
 νον καὶ σκιρτηδὸν ὅλον παρθεφαινόμενον, ἥτοι ἰλαρῶς καὶ
 χαριέντως, καὶ τὰ βάλῃ τὸ κόσμος.

ff

Μὴ φύσεως καλέσης αὐτοπλον ἀγαλμα.

Αὐτοπία ἔστιν, ὅταν αὐτὸς ὁ τελευτῶντος ἰσθῆα φά-
 ται ὅρα. Εἰ δὲ ἴσῃ μὲν ὁσὲν ὀρώη, ὃ ᾧ τιὸν τελεῖται
 εἰρητέμενος αὐτοπία τι φαινόμενον, ἐποπτεία τῆτο πρὸς
 τὸν τελευτῶντον λέγεται. δὲ δὲ ὁ καλεῖται ἀγαλμα
 ἐν ταῖς τελεταῖς, νοητὸν εἶ), καὶ ἑμέτων πρῶτα πασι
 χωρεῖται. ὁ δὲ τῆς φύσεως μὲρ φῶμα, ὅτι ἐστὶ πρῶτα-
 πασι νοητὸν· ἢ γὰρ φύσις, ἑμέτων ἔστιν ὡς ἐπιτο-
 πλῆξον εἰρηκτηκὴ δύναμις· μὴ οὖν καλέσης, φησὶν,
 ἐν ταῖς τελεταῖς αὐτοπλον φύσεως ἀγαλμα. ἐπίσει
 γὰρ ἴσῃ μὲν ἑαυτῶν, φησὶν κῶν τετάρων μόνον πληθύν.

Ἡ φύσις πείθει πσεύειν εἶ) τὸν δαίμο-
 νας ἀγνοίει·

Καὶ τὰ κακῆς ὕλης βλασήματα, χησῆ
 καὶ ἐαδλά.

Οὐχ ὅτι αὐτὴ πείθει τῆτο, ἀλλ' ὅτι κληθείσις πρὸς
 τῆς παρσιόσις αὐτῆς πολὺς ἐπιρρῆς δαμόνων χησῆ,
 καὶ πολυδῆς πρὸ φαινεται μορφαῖ δαμόνωδεις, ἀ-
 πὸ πρῶτων μὲν τῆς φοιχείων ἀνεχέμενοι, ἀπὸ πρῶ-
 των ὅ

Ne vocaueris imaginem naturæ per se
conspicua.

*Inspectio per se dicitur, quando qui sacris ini-
tatus est, diuina videt lumina. At si hic nihil vi-
deat, sed ille qui sacra ordinat atque disponit, spe-
ctrum aliquod per se cõtueatur, id initiati respectu
superinspectio appellatur. Notandum autem est
imaginem in sacris euocari solitam, mente percepti-
bilem esse debere, & a corpore omni prorsus separa-
bilem. Naturæ autẽ forma siue imago, non est un-
diquaque mente perceptibilis, quia natura vt plu-
rimum facultas est corporum administratrix. Ne
igitur, inquit, in sacris ceremonijs aduoces natu-
ræ imaginem sua sponte conspicuam. tibi enim nihil
secum afferet præterquã quattuor naturalium ele-
mentorum congeriem.*

Natura suadet, vt credamus genios san-
ctos esse,

Et prauæ materiæ germina, vtilia &
bona.

*Non quod ipsa natura hoc ratione suadeat, sed
quod si quando illa euocetur, ante aduentum eius
frequens demonum cœtus affluat, & varij generis
formæque spectra dæmoniaca præcurrant & appa-
reant, ab omnibus partim elementis excitata, par-*

*tim ab omnibus lunaris cursus portionibus compo-
sita & discreta: immo cum letitia & grata qua-
dam blanditie sepius occurrentia speciem bonitatis
initiatio præbent.*

Anima hominum deum in seipsum con-
stringet,

Si nihil caduci obtinēs, tota inebriata est.

Harmoniam iacta namque, sub qua cor-
pus vitale est,

*Ait quod anima in seipsam vi compellat ignem
diuinum (id enim sibi vult δ $\alpha\lambda\chi\alpha$, constringere)
ratione immortalitatis & puritatis. tunc enim tota
inebriata est, id est impletur præstantiori vita & il-
luminatiōe, & quasi extra seipsam mouetur. De-
inde ipsam animā alloquitur oraculū dicens, Har-
moniam iacta, id est gloriare de obscura & in-
telligibili coagmentatione qua colligata es arithme-
ticis & musicis proportionibus. sub hac enim intel-
ligibili harmonia etiam vitale & compositum cor-
pus coagmentatum est structura illine suppeditata.*

Principatum teneat animæ profunditas
diuina: oculos autem omnes

In altum sursum extendito.

*Anima profunditas innuit triplices eius poten-
tias, quæ in intellectu, cogitatione, & opinione sitæ
sunt:*

των δὲ τῶν μερῶν τῆς σελωιαίης δρόμου συγκείμενά τε
καὶ μεμειζόμενα καὶ ἰσραὴλ καὶ ἡσείεσαι πολλάκις Φαι-
νόμηναι, Φαντασίαν πινὸς ἀγαθότητος πρὸς τὸ τελευ-
μῶνον ὑποκρίνονται.

Ψυχὴ μερόπων θεὸν ἀγξίει εἰς ἑαυτῷ,
Οὐδὲν θνητὸν ἔχουσα, ὅλη μεμέθυται
Ἀρμονίαν αὐχέι γῆ, ὑφ' ἧ πέλε σῶμα
βρότειον.

Τὸ θεόν, Φοῖσι, πῦρ ἢ ψυχὴν βιάζεται εἰς ἑαυτήν
(τὸ γὰρ ἔστι τὸ ἀγξίει) διὰ τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς
καθαρότητος, τότε γὰρ ὅλη μεμέθυται τούτῃσι, πληροῦ-
ται τῆς κρείττονος ζωῆς καὶ ἐλλάμψως, καὶ οὕτως ἔξιστα-
ται ἑαυτῆς. εἴτα πρὸς αὐτὴν ὁ λόγος φησὶν· ἁρμονίαν
αὐχέι. τούτῃσι σεμνῶς τῆ ἀφαιδῆ καὶ νοητῆ ἁρμονία, ἢ
συνδέσσει ἁριθμητικοῖς λόγοις καὶ μοισικαῖς. ὑπο-
ταύτη γὰρ τῆ νοητῆ ἁρμονία καὶ τὸ βρότειον καὶ σῶμα
συνηρμόσθη σῶμα ἐκείθεν ὅτι χρησθευμένῳ ἔχον
τὴν σῶσιν.

Ἡγείδω ψυχῆς βάθος ἀμβρολον· ὅμ-
ματα δὲ πάντα
Ἀρδίω σῆπέτασον δῶω.

Ψυχῆς βάθος αἱ τριπλάϊ αὐτῆς διωάμεις εἶ-
σιν· αἱ νοεραὶ, αἱ διανοητικαὶ, αἱ δοξαστικαὶ ὅμματα

ff ij

τα δὲ, αἱ τριπλαῖ αὐτῶν γνωστικῆ ἐνέργεια. τὸ μὲν γὰρ
ὄμμα γνώσεως σύμβολον ἢ δὲ ζωὴ, ὀρέξεως. αἰοιγέ-
δω οὖν, Φησὶ, ὅ τῆς ψυχῆς ἀθάνατον βάθος, καὶ
ταῖς γνωστικῆς ἑὶ διωάμεις ἀρδῶν ἐκπέτασαν αἶω,
καὶ ὅλον σαυτὸν, ἵνα ὁ ἡμεδαπὸν ἐραῖ, μετὰ τὸν ὅτι τὸν
κύριον.

Μὴ πνύμα μολυῆς, μὴ δὲ βαθυῆς
τὸ ἑπίπεδον.

Δύο χιτῶνας ἐπεנדύοισι τιῶν ψυχῶν οἱ Χηδδαῖοι
καὶ τὸν μὲν πνύματιχὸν ὠνόμασαν, ἀπὸ τῆς ἀσθητῆ
κόσμου ἔξυφαινετα αὐτῆ· τὸν δὲ ἀυροφῆν, λευκὸν καὶ
ἀσαφῆ· ὃν αὖ ἐπίπεδον ὠνόμασε. μήτε οὖν Φησὶ τὸν
πνύματιχὸν χιτῶνα τῆς ψυχῆς μολυῆς ἀκαταρ-
σία παθῶν, μήτε τὸν ἐπίπεδον αὐτῆς βαθυῆς παρρη-
κας ποῖν ὑλικῆς· ἀλλὰ τήρησον ἀμφοτέρους ὅτι τῆς
φύσεως, τὸν μὲν καθαρόν, τὸν δὲ ἀσαφῆ.

Ζήτησον ἀράδυσον.

Παράδεισος ἔστι Χηδδαϊκῆς, πᾶς ὁ αὐτὸς τὸν πατέ-
ρα χρῆς τῆς γείων διωάμειων, καὶ ταῖς ἐμπύεα κέλ-
λη τῆς δημοεργικῶν πηγῶν. αἰοιζις δὲ αὐτῆ δι' ἄσε-
βείας, ἢ μετοισία τῆς ἀγαθῶν. Φλογίη δὲ ρομφαία,
ἢ ἀμεί-

sunt: oculi vero triplices, earum operationes cognoscendi vi preditas. est enim oculus cognitionis signū, ut & vita appetitionis. Vult igitur ut reseretur anima immortalis profunditas, & quas habes vi cognoscendi preditas potentias, sursum in altum eleues, imo teipsum totum, ut nostrorum verbis utar, ad dominum transferas.

Ne spiritum coinquines, neque superficiem in profundum augeas.

Chaldaei duabus tunicis animam induunt, & unam quidem spiritualem nominarunt, a sensibili mundo ipsi contextam, alteram vero luciformem, tenuem & intactilem, quæ superficies hic vocatur. Ne igitur, inquit, spiritualem animæ tunicam affectuū immunditia contamines, neque superficiem illius additamentis quibusdam materialibus in altitudinem excrescere facias, sed ambas ut natura sua sese habent conserues, hanc puram, illam nullo colore infectam.

Quære paradisum.

Totus diuinarum potentiarum chorus patrem ambiens, & ignita pulchritudines fontium publicis officijs destinatorum, paradisus Chaldeis dicitur. Apertio autem illius quæ fit pietate intercedente, est bonorum fruitio: gladius vero flammeus,

ff iiij

potentia indigne accedentibus implacabilis. Atque his quidem oclusus est, quod idonei illiusque felicitatis capaces non sint: pijs autē patet. In hunc horum contendunt omnes, quae homines deo similes reddunt, virtutes.

Vas tuum habitabunt animalia terræ.

Vas est ipsa temperatura animæ ex compositione orta: animalia, demones qui circa terram oberant. In nostra itaque vita affectibus plena eiusmodi animalia sedem suam collocabunt. Dæmonū enim essentia affectibus complicata est, in iisdemq; sedem suam fixam habent & ordinem materialem. Ideo quicumque affectibus dediti sunt, dæmonibus coherent & agglutinantur. simile enim simili attrahunt, mouendi vim atque facultatem ex ipsis affectibus consecuti.

Si extenderis igneam mentem ad pietatis opus,

Etiam fluidum corpus seruabis.

Id est, si mentem tuam illuminatam ad superiora extuleris, & diuini ignis opus ad pietatis opera euexeris (sunt autē Chaldæis pietatis opera, rituum ac ceremoniarū rationes certæ) non solum animam affectibus insuperabilem reddes, sed etiam corpus tuum salubrius efficies. Est enim & hoc sapissime opus

ἢ ἀμείλικτος τοῖς ἀναξίως παρορρομένοις δυνάμεις.
καὶ τοῖσι μὲν κέκληται Δία τὴν ἀνεπιτηδεύτητα
τοῖς δὲ Δισεβέσιν ἀέωλον. εἰς ὃν ἀνατείνονται πᾶσαι ἀθε-
ουργαὶ ὄρεται.

Σὸν ἀγείον θῆρες χθονὸς οἰκήσοισιν.

Ἀγείον μὲν ὅτι, ὃ σῶντονον κρεῖμα τῆς ψυχῆς
θῆρες γὰρ χθονὸς, οἱ παρὶ γὰρ καλινδούμμοι δαίμονες.
τὴν οὖν ζωὴν ἡμῶν πλήρη γρομῶν παθῶν, οἱ τοῖσι
τοῖς θῆρες οἰκήσοισι. καὶ γὰρ ὁσῶται ἐν τοῖς πάθεσι τὰ τοι-
αῦτα γῆρη, καὶ τὴν ἔδραν ἔχει καὶ τὴν τρέξιν ὑλικῶν.
δὲ καὶ οἱ ἐμπαθεῖς παρὸς ταῦτα συλλεγάνται, ὡς ὁμοίω
ὁ ὁμοίον ἐφελκόμενοι, κινήτικῶν δυνάμειν ἔχοντες ἐκ
τῆς παθῶν.

Εκλείνας πύρενον νοῦν

Ἔργον ἐπὶ δισεβείας, ῥύσδον καὶ σῶμα
σαώσης.

Τετέστιν, εἰ ἀκτείνης τὸν φωτισθέντα νοῦν ἀνώ-
θεν, καὶ ἔλθῃς παρὸς ἔργον γρομῶν, εἰς τὰ τὴν δισεβείας
ἔργα (ἔργα τῆς δισεβείας παρὰ Χαλδαίοις, αἵ τ' τελετῆς
μέθοδοι) ἐμόνον τὴν ψυχὴν ἀνθρώπου ποιήσεις τοῖς πάθεσιν,
ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα σε ὑγιανότερον. ἐστὶ γὰρ καὶ τῆτο πολλάκις

ἔργων τῶν θεῶν ἐλλάμψων, ἐκ δαπνοῦ τὴν ὕλην ἔ-
 θεματος, καὶ ὑγιαίνει τὴν φύσιν καὶ θεοκράτειαν, καὶ μήτε
 πάθει, μήτε νόσοις ἀγίσκασται.

Ἐκ δὲ ἄρα κόλπων γαίης θεόσκοιοι κί-
 νηες χθόνιοι,

Οὐτ' ἀληθεὶς σῆμα βροτῶν ἀκνωῦτες.

Πεὶ δαμόνων ἐνύλων ὁ λόγος· καὶ κίνας μὲν τοῦ-
 τοις καλεῖ, ὡς πμορεῖς τῶν ψυχῶν· χθόνιοι δὲ, ὡς ἔξ
 ἔραν ἐπεπρωκίτας, καὶ καλινδουμνοὺς παρὰ τὴν γαῖαν.
 ἔτι γαῖαν, φησὶ, πόρρω ἴης θείας τεταγμένοι ζωῆς, καὶ
 ἴης νοερεῖς θεωρίας ἀπολιμπνόμενοι, παροσημάνθη
 ὁ μέλλον ἐδιώκονται. ὅθεν πᾶν ὁ λέγεισι ἢ δεικνύουσι,
 ψυδὲς ἐστὶ καὶ αὐτόπατον· μορφωτικῶς γὰρ ὄντα γι-
 νώσκουσι. ὁ δὲ τῶν μελλόντων ἐνιαίως γνωσκῶν, ἀμέ-
 εις οἰς χρεῖται καὶ ἀμορφώτοις νοήσασιν.

Πάντα γὰρ ἔξετέλεσε πατήρ, καὶ νῦν πα-
 ρέδωκε

Δευτέρου· ὃν παροῦτον κληίξεται πᾶν γέ-
 νος ἀνδρῶν.

Τὴν πᾶσαν κτίσιν δημιουργήσας ὁ ἴης πειάδος πατὴρ
 πατήρ, παρέδωκε τῷ τῷ ὡς νῦν ὃν τίνα νοῦν ὁ ξύμ-
 πᾶν γένος τῶν ἀνδρῶν, ἀγνοοῦντες τὸ πατρικὸν ἔφο-
 ρῶν,
 χλῶ,

opus diuinarū illustrationum, corporis nempe materiam absumere, & naturæ eum sanitatis habitum acquirere, ut posthac nec affectibus nec morbis ullis corripatur.

At vero e sinibus terræ exiliunt canes terrestres,

Non verum signum homini monstrâtes.

Sermo est de demonibus materialibus: & hos canes nominat, quia animarum carnifices sunt: terrestres vero, quia e cælo ceciderunt, & circa terram volutantur. Hi (ait) a diuinæ vitæ beatitudine longissime positi, & intellectuali contemplatione destituti, futura portendere nequeunt. unde fit ut omnia quæ dicunt aut monstrant, falsa sint & nulla certitudine suffulta. per formas enim entia cognoscunt. at id quod facultate sigillatim & ut ita dicam, indiuidualiter futura cognoscendi prædictum est, indiuiduis & formarum expertibus intelligentijs vititur.

Oïa enim perfecit pater, & mēti tradidit Secundæ: quam primam vocat omne genus hominum.

Primus trinitatis pater cum uniuersam creaturam condidisset, eam menti tradidit: quæ mentē totum genus humanū, paternæ excellentiæ ignarum,

deum primum appellauit. At nostra doctrina contrariū tenet: quod ipsa prima mens, filius inquam magni patris, omnem creaturam condiderit atque operādo perfecerit. pater enim in Mosaicis scriptis filio indicat formā siue ideam productionis creaturarum: filius vero ipsismet operator & conditor est operis creati.

Pœnæ vincula sunt homines cōstringētia.

Nā subuectores angeli animas a prima sui origine attractas ad se euehunt: contra pœnæ ultrices nimirum naturarum nobis concessarū, & tormenta humanarū animarū, materialibus illas affectibus irretiunt & quasi strangulant. nec solum in hos seuiunt qui affectuum turbis obsepsi sunt, sed & in illos qui ad abstractam ab omni materia essentiam conuersi sunt: quod hi quoq; quoniā progeniti sunt & materia copulati, eiusmodi lustratione indigeāt. multos enim etiam ex ijs qui sanctam & illibatam vitam egerunt, inopinis calamitatibus circumuentos fuisse videre licet.

Signa in seuit animabus mens paterna.

Quemadmodum liber Moysis hominē ad imaginem dei formatū fuisse dicit, ita etiam Chaldeus ait conditorem & mundi parentem signa ac notas sua ipsius proprietatis animabus in seuisse. Etenim
non

χλῆ, θεὸν ᾤθετον καλοῦσι· πλὴν δὲ παρ' ἡμῖν δόγμα
 ἐναντίως ἔχει, ὡς αὐτὸς ὁ ᾤθετος νοῖς, ὁ υἱὸς τῷ μεγα-
 λου πατρὸς, τὴν κτίσιν πᾶσαν ἐδημιόργησεν. ὁ μὲν γὰρ πα-
 τὴρ λέγει ᾤθετος τῇ Μωσαϊκῇ βίβλῳ ᾤθετος τὴν υἱὸν τῷ ἰ-
 δεῖν τῆς ᾤθετοῦ γῆς τὴν κτισμάτων· ὁ δὲ υἱὸς, ἀβου-
 ργὸς δὲ ποιήματος γίνεται.

Ποινὰ μερόπων ἀγκλειρα.

Οἱ μὲν γὰρ ἀγαθοὶ ἀγγελοὶ ἀγαθοὶ τὰς ψυχὰς
 ἐφ' ἑαυτοῖς ἐκ τῆς ἡμέσεως ἐφ' ἡμέρας· αἱ δὲ ποινὰι,
 ἧτοι αἱ τιμωρητικαὶ τῶν διδομένων φύσεων καὶ βασκανοὶ
 τῶν ἀθετηνῶν ψυχῶν, ἐνδεσμοὶ ταύτας τοῖς ἡλι-
 κίοις πάθει, καὶ οἱ ἀπάργοι. καὶ ἔμνον τοῖς τῶν πα-
 θῶν πλήρως ἀκίζονται, ἀλλὰ καὶ τοῖς εἰς τῷ αὐτῶν
 ἕσταν ἐπεσραμμένοι· καὶ γὰρ ἔπει εἰς τὴν ὑλὴν καὶ τῷ
 ἡμέσιν ἐλθόντες, δεόνται τῆς τοιαύτης καθάρσεως. πολ-
 λοιὶ γὰρ ὀράμεν καὶ τῶν ὀσίων καὶ καθαρῶν πολλῶν
 μύρων, ἀπεσραμμένοι συμφορῶν ᾤθετοῦ πόντες.

Σύμβολα πατερικὸς νόος ἑσπερε ψυ-
 χαῖς.

Ὡς ᾤθετος ἡ Μωσαϊκῇ βίβλῳ κατ' εἰκόνα θεοῦ
 πλάτῃ τὸν ἀθετηνῶν, οὕτω καὶ ὁ Χαλδαῖος τὸν
 ποιητῶν καὶ πατέρων δὲ κόσμου φησὶ σύμβολα ἐγκα-
 ταεπειρα τῆς ψυχῆς τῆς ἐαυτοῦ ἰδέσθητος. καὶ γὰρ ἀπὸ

τῶν παπεικῶν ἀπειμάτων ἔχαι ψυχὰς μόναι, ἀλλὰ
 καὶ αἱ ὑποκείμεναι πᾶσαι ἄξις ἐβλάστησαν. καὶ ἄλλα
 μὲν ἔα ἐν αὐταῖς ταῖς ἀσωμάτοις ὑπάρξεισι σῴθημα-
 τα, ἀσωμάτως ὄντα καὶ ἐνοφθῶς· ἤμα δὲ ἐν τοῖς χέσμοις
 σῴθηματα καὶ σύμβολα εἰσὶν, αἱ ἀρρητοὶ τῆς ἰδέστη-
 τες, αἱ καὶ τῶν δρετῶν ὑποκείμεναι.

Βή σῶμα λιπόντων ψυχὰς καθαρό-
 ταιται.

Εἰ τις ἀγνωμόως ἀκούει τῆς ῥητῆς, ὅτι ἐναντιώσε-
 ται τοῖς ἡμετέροις δόγμασι. καὶ γὰρ οἱ φαυλῆται μάρτυ-
 ρες βιαίοις ἀάσοι τὸ σῶμα λιπόντες, καθαροὺς ἑαυ-
 τῶν ψυχὰς τετελέκασιν. ἀλλ' ἔτι το φησὶν ὁ Χρη-
 σταῖος, ἀλλὰ πρῶτα βίαον θάνατον ἐπαίη· ἴσθι, φη-
 σὶν, ἡ ψυχὴ ἐπιπόνως λιπούσα τὸ σῶμα, βδελύσσεται
 τὴν ἐν αὐτῷ ζωὴν, καὶ μισεῖ τὴν παρὰ τῆτο ὑπερ-
 φῶν, καὶ χαίρουσα παρὰ τῆ αἰῶν χωρῆ. αἱ δὲ ἐν νόσοις
 κατ' ἐκλεισιν τῆ ζωτικῆς ἑμάτος ἀπολιπούσας τὸν βίον,
 οὐ μάλιστα δυσχεραίνουσι τὴν παρὰ τῆτο νόσον τε
 καὶ ῥοπήν.

Ὅτι ψυχὴ πῦρ ἔσται φανερὸν διδάμει
 πατρός,

Αθανάσιος τῆς μὲν, καὶ ζωῆς δεσποτῆς ὅτι·
 Καὶ ἔχει πολλὰ πληροφόμαλα κόλπων.

Ἡ ψυχὴ

non animæ tantum e paterno semine productæ sunt, sed omnes etiam ordines superiores suam originem inde habuerunt. Sed in substantijs incorporeis alia sunt signa, incorporea nempe & indiuidua; alia item in mundis signa sunt & symbola inenarrabilem Dei proprietatum, ipsis etiam virtutibus longe excellentiorum.

Vi corpus relinquentium animæ sunt purissimæ.

Qui dictum istud æqua mente auscultauerit, reperiet id nostræ doctrinæ non aduersari. etenim coronati martyres qui afflictionis tempore cū cruciatu corpus reliquerunt, suas ipsorum animas lustrarunt & puras reddiderunt. At hoc non vult Chaldeus, sed laudat omnem mortem violentam, eo quod anima quæ corpus cum dolore deserit, hanc vitam abominatur & conuersationem cum corpore odit, contra cum gaudio ad superiora reuolat. At quæ in morbis animæ corpore hoc naturaliter dissoluto vitam relinquunt, non admodum ægre ferunt nutum & propensionem sui erga corpus.

Quia anima ignis est lucid⁹ potētia patris, immortalisq; manet, & vitæ domina est, Et habet multa complementa sinuum.

Anima cum sit ignis materiae corporisque ex-
pers, & ab uniuerso compositorum genere & mate-
riali corpore excepta, immortalis est. nihil enim ma-
teria aut caliginis particeps illi immixtum est: mul-
to minus composita est, ut in ea ex quibus constitu-
ta fuit, resolui possit. Est praeterea uita domina,
mortuos uita radijs illustrans. Habet etiam pluri-
morum sinuum complementa, id est obtinet poten-
tias susceptrices totius administrationis: quia pro
virtutum diuersitate diuersas zonas siue caeli re-
giones illi inhabitare licet.

Deus non iniicit metum, sed obsequium
infundit.

Id est, diuina natura non fremit, neque indigna-
bunda est, sed suavis & tranquilla. Ideo non immit-
tit metum subiectis naturis, sed suadela & gratia
omnia ad se trahit, si enim formidabilis esset & mi-
nax, omnis rerum ordo dudum fuisset dissolutus,
cum nihil sit quod eius potentiã sustinere potuisset.
Atque ista sententia quadamtenus a nostris vera
censetur. Deus enim lux est & ignis cõsumens ma-
los. Minae autem dei & terror sunt intermissio di-
uina erga nos benignitatis propter prauam rerum
administrationem.

Pater seipsum rapuit,

Ne quidem

Ἡ ψυχὴ αὐλον ἔσα καὶ ἀσώματον πῦρ, τῆς σῖνυ-
των ὄλων καὶ ἔ ὑλικὸν ὄματος ἔξηρημένον, ἀθάνατος
ἔστιν. ἔ γὰρ ἐγκαταμέμικται αὐτῇ ὑλικόν τι καὶ σχετῶ-
δες· οὐδὲ σωτέος ἔστιν, ἵνα διαλυθῆ εἰς τὰ ἔξ ὧν
σῖνυτέθη. ἔστι δὲ καὶ δεσπότης ζωῆς, τοῖς νεκροῖς ζωὴν
ἔπιλάμπουσα. ἔχει δὲ καὶ πολλὰν πληρώματα κέ-
λων· οὐτέστιν ἔχει δυνάμεις ἑσπεδικῆς τῆς ὑλης
διακρομήσεως. δυνάται γὰρ καὶ τὰς διαφορίας
ἑξῆς εἰς τὰς διαφορίας ζώνας ἐγκατακτῆν τῆ
ἑρανῶ.

Πατὴρ οὐ φόβον ἐνθεόσκει, παιδῶ δὲ
ἔπιχέει.

Τυτέστιν, ὅτι ὁ θεὸς οὐκ ἔστι φεμμάσον καὶ ἀγλα-
κτητικόν, ἀλλὰ γλυκὸ καὶ γαλιναῖον· ὅθεν ἔ φόβον
ἐμποῖς ταῖς ἑσπεδικῆς φύσει, ἀλλὰ παιδοῖ καὶ
χάριτι πόρτα ἐφέλκεται. εἰ γὰρ ἡ φόβερόν καὶ ἀ-
πειλητικόν, διελύθη αὐτῇ ἢ πᾶσα τῆς ὄντων, μη-
δενὸς ἑσπεμῆναι δυναμῆρου τῶ ἐκείνου δυνάμιν.
τῆτο ὃ ὁ δόγμα ἐκ μέρες ἀληθείᾳ παρ ἡμῖν.
ὁ γὰρ θεὸς καὶ φως ἔστι καὶ πῦρ κατὰ μολύσκον τοῖς
μορθητοῖς. ἀπειλή δὲ θεοῦ καὶ φόβος, ἡ δὲ οἰκο-
νομίαν ἐπίχεσις τῆς πρὸς ἡμαῖς αὐτῆ ἀγαθό-
τητος.

Ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἤρπασεν,

Οὐδ' ἐν εἴῃ δυνάμει νοεραῖ κλείσας ἴδιον
πῦρ.

Ο μὲν νοῖς τῷ λογικῷ οὐρανῷ, ὡς ὁ ἔπι πρῶτον θεός, ὃς δὲ καὶ πατὴρ ὠνόμασται, ἀκετάληπτον ἑαυτὸν ποιῆσαι καὶ ἀπερίληπτον, ἔμῳ τῆς πατρὸς καὶ δούτερας φύσει καὶ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ τῇ ἰδίᾳ δυνάμει. δυνάμις δὲ ἔσται πάντες ὁ υἱός. ἑαυτὸν γὰρ, φησὶν, ἤρπασε ὁ πατὴρ ἀπὸ πάσης φύσεως. οὐκ ἔστι ὃ δόγμα ὀρθόδοξον. ἐν ταῖς ὑμῶν γὰρ παρ' ἡμῖν ὁ πατὴρ δεδογματίσται, ὡς πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς ἐν ταῖς πατέρι. καὶ ὅπως τῷ πάντες ὁ υἱὸς καὶ θεὸς λόγος ὑμῶν φωνῆς.

Ἐστὶ τι νοητὸν, ὃ χεῖρ σε νοεῖν νόος αἰθερῆς.

Ἡ ψυχὴ ἐκάστῳ νοεμῶν παρὰ ματι κατὰ κλητὸν ἔχει καὶ δυνάμει τῶν μὲν ἀσθητῶν, ἀσθησιν. τῶν δὲ ἀνοητῶν, ἀνοησιν. τῶν δὲ νοητῶν, νοεῖν. φησὶν οὖν ὁ Χρυσόστομος, ὅτι εἰ καὶ νοητὸν ἔστιν ὁ θεός, ἀλλ' ἔσται καὶ ἡμεῖς ληπτόν, ἀλλὰ ταῖς αἰθερῆς ἔσται νοεῖν. αἴθερος ὅτι ἔσται νοεῖν, ἢ ἐν αἰθερῆς τῆς ψυχῆς δυνάμει. ἐπεὶ οὖν ὁ θεὸς κρείων ἔστιν ἐν, μὴ πειρᾶ κατὰ λαβὴν αὐτὸν ἀφ' ἑῶν, ἀλλὰ ἀφ' ἑῶν ἐν αἰθερῆς δυνάμει. ὁ γὰρ παρὰ τῶν ἐν, μόνον ταῖς παρ' ἡμῖν ἐν ληπτόν πως ἔστι, καὶ οὔτε ἀφ' αἰθερῆς, ἔσται καὶ.

Ψυχῆς

Ne quidem in intellectu sua potentia igne proprio incluso.

Oraculi hic sensus est: supremus omnium Deus, qui & pater dictus est, non solum primis & secundis naturis nostrisque animabus, sed etiam propriae suae potentiae seipsum fecit incomprehensibilem & imperceptibilem. potentia autem patris est filius. pater enim, inquit, se subripuit ab omni natura. Sed istud dogma Christianae fidei congruum non est: quae docet in filio patrem exacte representatum cognosci posse, perinde ac filium in patre: atque adeo patris terminum esse filium & diuinum sermonem naturae vires superantem.

Est intelligibile quoddam, quod mentis flore a te percipiendum est.

Cuiuslibet rei mente comprehensibili oppositae potentiae anima habet, ut sensibilibus sensum, cogitabilibus cogitationem, intelligibilibus mentem. Dicit itaque Chaldaeus, quod quamuis deus intelligibilis sit, mente tamen comprehendi non possit, sed solo mentis flore. Flos autem mentis, est singularis & indiuidua animae potentia. Quia itaque deus proprie unum est, ne coneris eum mente percipere, sed indiuidua potentia qua unum cognoscitur. nam primo & per se unum solo quod in nobis est vno comprehendere licet, non cogitatione, neque mente.

Animæ expulsores, illam respirare facientes, sunt solutu faciles.

Ne quis dicat cupere se quidem animam a corpore dissoluere, sed non posse, ait oraculum, facultates qua animã e corporea natura foras trudent, eamq; a vitijs & arumnis in corpore perpeſſis quasi respirare faciunt, abruptu faciles esse, id est, illas ipsas facultates liberas, nec ab ulla natura coercitas, ea potestate vigere, ut animam e corporeis vinculis generose admodũ expedire & liberare valeãt.

Oportet te festinare ad lucem & ad patris radios,

Vnde immissa tibi est anima plurima mente vestita.

Quoniam anima non a semine subsistẽtiam habet, nec in corporeis temperamentis consistit, sed e supernis a deo suam essentiam naçta est, ideo ad hunc cõuersa respicere & ad diuinam lucem reuerti debet. plurima namque mẽte vestita in hac inferiora venit: id est, accincta & instructa fuit a patre & creatore cõmonefactionibus diuinioris sortis atque cõditionis, cũ illinc huc iter suũ affectaret, ut merito ijsdẽ monitis incitata hinc illuc redire studeat.

Omnia ab vno igne producta sunt.

Dogma verũ est & religioni nostræ cõsentaneũ. o-
mnia

Ψυχῆς ὄξωσῆρες ἀνάπνοες, βύλυτοί εἰσιν.

Ἰνα μήτις λέγει, ὅτι βέλομαι μὲν ἀπολύσαι τὴν
 ψυχὴν ἔσθματος, ἔδυνάμει δὲ, φησὶ δὲ λόγιον,
 ὅτι αἱ ὄξωδοσαι τὴν ψυχὴν δυνάμεις ἀπὸ τῆς
 θωματικῆς φύσεως, καὶ οὗ ἀναπνῆν αὐτὴν ποιῶσαι
 ἀπὸ τῆς ἐν θωματι μόρφου καὶ τῆς κακώσεως, βύλυτοί
 εἰσι· οὗτέστι, καὶ αὐτὰ ἐλθέραί εἰσιν αἱ δυνάμεις, μὴ
 ὑπὸ τίνος εἰρηγόμεναι φύσεως, καὶ ἀπολύσαι καὶ τῆς θωμα-
 τικῆς πέδης τὴν ψυχὴν θνητῶς μέλα δεδιωύωται.

Χρή σε σπεύδην πρὸς τὸ φάος καὶ πρὸς
 πατρὸς αἰχάς,
 Ενδ' ἐπέμφθη σοι ψυχὴ πολὺν ἑσασ-
 μὲν νοῦν.

Ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ σπερμάτων ἢ ψυχῆ τὴν ὑπό-
 σασιον ἔλαβεν, ἐστὶ ἐν θωματικῆς ὑφίστηκει κρέσειον,
 καὶ αἰώθεν ἀπὸ θεῶ τὴν ὑπαρξιν ἔχε, πρὸς ἐκείνον
 καὶ ἐπεγράφη, καὶ πρὸς τὸ θεῶν φάος ποιείτω τὴν αἰο-
 δον. πολὺν γὰρ ἑσασμὲν νοῦν, εἰ τὸ κατῆλθε· οὗτέ-
 σιν ἐνεδύσατο πρὸς τὸ ποιητῆ καὶ πρὸς αἰαμνήσεις τῆς
 ἡχοτέρων λήξεων, ὅτε τὸ εἰσὶν ἐλάμβανε κέρηδον, ἐντὲν
 σοι ἀφ' ἧς τῶν αἰαμνήσεων πάλιν ἐκρίσει ἐπιδύσει.

Εἰσὶ πάντα πυρὸς ἐνὸς ἐκγεγαῶτα.

Ἡμέτερον καὶ ἀληθές τὸ δόγμα. πρῶτα γὰρ τὰ

ὄντα, ἴα τε νοητὰ, καὶ αἰσθητὰ, ἀπὸ μόνου θεοῦ ἢ ὑπο-
 ρασιν ἔλαβον, καὶ πρὸς μόνον θεὸν ἐπέγραπται· ἴα μὲν
 ὄντα, μόνως οὐσιωδῶς· τὰ δὲ ὄντα καὶ ζῶντα, οὐσιωδῶς
 καὶ ζῶτικῶς· ἴα δὲ ὄντα καὶ ζῶντα καὶ νοουῦντα, οὐσιωδῶς
 καὶ ζῶτικῶς καὶ νοεράς. ἀφ' ἐνὸς οὖν πρῶτα γενήθηται,
 καὶ πρὸς ἐν αὐτῆς ἢ τούτων ἀναγωγῇ. ἀπλάσει οὖν ὁ λό-
 γον, καὶ πληρῆς τῆς ἡμετέρου δόγματος.

Α νοῖς λέγῃ, τῷ νοεῖν δήπου λέγῃ.

Ὅταν, φησὶν, ἀκούσης διηρηθευμένης φωνῆς ἀ-
 νοθεν βρογτώσης δὲ οὐρανοῦ, μὴ ὑπολάβῃς ὡς ὁ
 τιῶν φωνῶν ταύτων ἀφιεὶς ἀγγίχῃς ἢ θεός, πρῶ-
 φορικῶ λόγῳ συληρησεν· ἀλλ' ἐκείνος μὲν καὶ
 τιῶν ἐαυτοῦ φύσιν ἀμείζως μόνον ἐποίησε, σὺ δὲ, ὡς
 ἡδυνῶ, ἠέκυστας τῆ νοήματος συλλαβικῶς καὶ πρῶ-
 φορικῶς. ὡσαύτῃ γὰρ ὁ θεὸς τῆ ἡμετέρων φωνῶν
 ἀφώνως ἀκούει, ἔτω καὶ ὁ ἀηθεστος ἴα τῆ θεοῦ ἐν-
 νοίας φωνητικῶς δέχεται, ἕκαστος καθὼς ἔχει φύσιν
 ἐπεργῶν.

Αεὶ τοῖς δὲ

omnia namque quaecunque sunt, siue mente, siue sensu perceptibilia, essentiam suam a solo deo acceperunt, & ad solum deum conuersa sunt: ea quidem quae tantummodo sunt, essentialiter; quae uero sunt & uiuunt, essentialiter & vitaliter; at quae sunt & uiuunt & intelligunt, essentialiter, vitaliter & intellectualiter. Ab uno igitur est omnium rerum productio, & ad unum iterum illarum reductio. Atque hoc oraculum omni caret reprehensione, & nostra doctrina refertum est.

Quae mens loquitur, ea utique intelligendo loquitur.

Quando, ait, uocem articulatam superne e caelo detonantem audiueris, ne existimes quod uocem illam edens siue angelus siue deus tali sermone protulerit, qualem ore exprimere solemus: sed quod is quidem secundum suam ipsius naturam absque ulla diuisione mente tantum ea quae audiuisti agitaauerit, tu uero pro ea qua polles facultate, mentis cogitata, non secus ac syllabas & uerba ore prolata, auditu perceperis. quemadmodum enim deus uoces nostras exaudit absque uocum articulatione, ita etiam homo diuinae mentis conceptiones tanquam uocibus expressas excipit, quolibet scilicet pro sua naturae ratione & capacitate operante.

Perpetuo in hos terra subtus vlulat vsque
ad liberos.

De impijs sermo est, quod eorum supplicia deus
etiam vsque in posteros extendat. nam pœnas quas
sub terra subituri sunt, indicans oraculum, in eos,
inquit, subtus vlulat, id est aduersus illos mugit
& infremit locus subterraneus, & tanquam leo-
nino rugitu obstrepit. Quapropter etiam Proclus
ait cognatarum animarum cõgenerem quoque siue
consimilem esse compositionem; easque quæ nõdura
naturæ vinculis exsoluæ sunt, consimilibus quoque
affectibus implicatas distineri. oportere itaque &
has omne supplicium explere, & cum ob natura-
lem cognationem inquinamentis infectæ atque re-
fertæ fuerint, denuo ab illis repurgari.

Ne adauxeris fatum.

Fatum appellarunt sapientiores inter Græcos
ipsam naturam, vel potius complementum illumi-
nationum quas entium natura recipit. Et prouidẽ-
tia quidẽ est immediata dei beneficentia: fatũ vero,
quod cõnexionem & serie rerũ omniũ terrena guber-
nat. Subijcitur autẽ prouidẽtiæ, cũ intellectualiter
operamur; fato vero, cũ etiã corporaliter. Ne igitur
(ait) tuũ ipsius fatũ adaugere velis, idq; superare,
sed cõmitte te solius dei volũtati atq; moderationi.

Non

Αὐεὶ τοῖς δὲ χθῶν καταρύεται εἰς τέκνα
μέγεις.

Περὶ τῆς ἀτέων ὁ λόγος φησὶν, ὅτι μέγεις τῆς ἀ-
πορήνων ἀφαιρέσει τὴν κόλασιν αὐτοῖς ὁ θεός. Ἐὰν γὰρ
ἡσυχαστοὶς καλῶσιν ἡσυχαστοὶς ὁ λόγος,
αὐτοῖς, φησὶ, καταρύεται. Τούτῃσιν, ὅτι μὴ κἄτα αὐτοῖς
ὁ ἡσυχαστοὶς πόπος, καὶ οἱ λεοντῶδες ἐπιχειῖ ἄρρηγμα.
δὲ καὶ Πέτρος φησὶ, τῆς συγγενικῶν ψυχῶν ὁμοφυῆς
ἔστιν ἡ σωτήριος καὶ αἰ μὴ πῶ ἀπλοῦσθαι τῆς τῆς
φύσεως δεσμών, ὡν τοῖς τῶ ὁμογενῶν κατέχονται πάσαι.
δὲ οὖν καὶ ταῦτα τυχεῖν τῆς ὅλης δίκης, καὶ ἀναπλη-
ρθεῖσας ἀφ' αὐτῶν φησὶν συγγενῶν τῶ μασιμάτων
καταρτίζονται πάλιν εἰς αὐτῶν.

Μὴ σὺ αὐξήσης τὴν εἰρήνην.

Εἰρήνην οἱ θεοὶ τῆς Ἑλλήνων, τὴν φύ-
σιν καὶ νομομαζοῖσι· μάλλον δὲ, ὅ πλῆρωμα τῆς ἐλ-
λάμψων, ὡν ἢ τῶ ὄντων φύσιν εἰσδέχεται. ἔστι δὲ, παρ-
νοια μὲν, ἢ ἀμεσος ἀπὸ τῶ θεῶ ἀεργασία· εἰρήνην
δὲ, ἢ ἀφ' αὐτῆς τῶ εἰρήμῳ τῶ ὄντων συμπλοκῆς τῶ ἡμέ-
τερον κυβερνώσα. καὶ ἡσυχαστοὶς μὲν κείμεθα, ὅ-
τι μὴ νοεράς ἀεργῶν μὲν· ἡσυχαστοὶς εἰρήνην δὲ, ὅτι καὶ
θεοματικῶς. μὴ οὖν αὐξήσης, φησὶ, τὴν εἰρήνην
σαυτῶν, καὶ ἡσυχαστοὶς ἡμῶν, καὶ ἡσυχαστοὶς μόνον θεῶ
κυβερνήτητι.

Οὐ γὰρ ἀπὸ πατερικῆς δεξιῆς ἀτελές π
 Ἰσχύει.

Πάντα, φησὶν, ὁ πατὴρ παρὰ τὴν τέλφα καὶ αὐτάρ-
 κη καὶ τὴν ἐαυτοῦ ἰσχύϊν. ἡ δὲ τῆς γνησιότητος πολ-
 λακίς ἀδελφία καὶ ὕφους, παρυφίστησι τὴν ἐνδεῖαν ἀδελφίαν
 καὶ τὸ ἀτελές. ἀλλ' ὁ πατὴρ πάλιν ἀνακαλεῖται τὴν ἐν-
 δεῖαν παρὰ τὸ τέλφον, καὶ ὅπως πρὸς τὴν αὐ-
 τάρκειαν. τοῖσ' τὸν ὅτι καὶ τὸ πρὸς τὸ ἀποστόλου Ια-
 κώβου τὸ ἀδελφὸν τὸ κρείσσον ἐκπεφωνημένον ἐν πατρ-
 ομιόις τῆς ὁμοιοῦστος αὐτῆ· πρὸ δὲ δώρημα τέλφον ἀ-
 νωθέν ὅτι καὶ ἀδελφόν ἐκ τῆς πατρὸς τῆς φώτων. ὁ δὲ ἐν
 γὰρ ἀτελές πρὸς τὸ τελείου παρὰ τὴν, καὶ μέγιστα
 ὅταν τύχῃ τὸ παρ' αὐτῆ παρὰ τὴν χροῖον αὐτί-
 κα ἐπιμοι εἰσδέξασθαι.

Ἀλλ' ἐπὶ εἰσδέχεται κείνης πατερικῆς
 νῆς, μέγιστος ἀν' ἑξέλθη.

Οὐ πρὸς ἀδέχεται ὁ πατερικῆς νοῦς τῆς γνησι-
 οτήτων τῆς ψυχῆς ὁρμαῖς, μέγιστος ἀν' αὐτῆ ἐπιλαβῆναι μὲν
 τὴν λήθης ὧν πεπλάτηκε παρὰ τὴν παναγάθου πατρὸς, ἐλ-
 θη δὲ εἰς ἀνάμνησιν ὧν ἔχεν ὅτι αὐτῆ ἱερῶν στυγερῶν, καὶ
 φωνῶν ἀφῆσει ὁ γινώμονα, μνήμην ἐαυτῆ εἰς τὴν ἑαυτῆ
 γνησιότητος αὐτῆ πατρὸς συμβόλων. στυγερῆ γὰρ ἡ ψυχὴ
 ἀπὸ τῆς ἱερῶν λόγων καὶ τῆς γειῶν συμβόλων· ὧν οἱ μὲν εἰσὶν,
 ἀπὸ τῆς ἱερῶν εἰδῶν· οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς γειῶν εἰδῶν. καὶ ἐσμὲν
 εἰσόντες

Non enim a paterno principio imperfectum quid procedit.

Omnia (ait) perfecta & numeris omnibus pro cuiusque ordine & dignitate absoluta producit pater: sed genitorum imbecillitas & remissio rebus interdum suggerit defectum & imperfectionem. Verum pater denuo reuocat defectum ad perfectionem, & ad sui sufficientiam conuertit. Eiusmodi est quod apostolus Iacobus Domini frater in epistola sua initio alta voce pronunciauit: Omne donum perfectum superne descendit a patre luminum. nihil enim imperfectum a perfecto prodit, praesertim cum ad id quod ab ipso primo affunditur, confestim recipiendum fuerimus prompti atque parati.

Sed non admittit illam paterna mens, quousque exiuerit.

Mens paterna non admittit impetus voluntatum animae, priusquam excluderit obliuionem diuitiarum a patre munificentissimo acceptarum, & in memoriam reuocarit sacras quas ab ipso habuit tesserarum, vocemque candoris indicem cum firma symbolorum patris genitoris sui memoria coniunctam emiserit. est enim anima ex sacris verbis & diuinis symbolis composita: quorum illa quidem profluxerunt a sacris formis, haec autem a diuinis unitatibus. Et sumus

sane imagines sacrarum essentiarum, simula-
cra vero incognitorum symbolorum. Est autem &
hoc scitu dignum, quamlibet animam a qualibet
anima specie differre: totque esse animarum species,
quot sunt anima.

Quando conspexeris genium terrestrem
accedere,

Sacrifica lapidē mnizurim inclamando.

Damones circa terram volutantes natura sunt
mendaces, utpote procul a diuina cognitione remo-
ti, & materia tenebricosa impleti. Quod si ex his
verum aliquem sermonem audire cupias, aram ap-
para, & sacrifica lapidem mnizurim. habet enim
hic lapis vim aduocādi maiorem demonem, qui oc-
cultā ratione materiali genio applicatus rerum in-
quisitarum veritatem insuerrat, quam ille porro
homini interroganti profert. Indicat autem nomen
ipsum quo in prouocatione utendum est una cum
lapidis sacrificatione. Atque Chaldaei statuunt dæ-
monas quosdam bonos, quosdam malos esse: nostra
autem pietatis doctrina omnes malos pronunciat,
ut qui præmeditata defectione bonitatem cum vi-
tio & malignitate commutarunt.

Disce intelligibile extra mentem esse.

Licet enim omnia mēte comprehensa sint, deus
tamen

εἰκόνες μὲν τῶν ἱερῶν ἔστιν, ἀγάλματα δὲ τῶν ἀγνώστων
 σιωημάτων. δὲ δὲ καὶ τὸ εἶδέναι, ὡς πᾶσα ψυχὴ
 πάσης ψυχῆς κατ' εἶδος διέστηκε, καὶ ὡς ὅσα ψυχὰ,
 ἴσθαι καὶ εἶδῃ τῶν ψυχῶν ἔστιν.

Ἡνίκα δὲ ἐργάζομαι δαίμονα πωρόσθου
 ἀθήσης,

Θύε λίθον μνίζου ἐπαυδῶν.

Ἐδίδως μὲν τὴν φύσιν οἱ πωρόσθοι δαίμονες, ἅτε
 πόρρω τῆς θείας γνώσεως ὄντες, καὶ τῆς ἀφεγχοῦς ὕλης
 αἰαπεπλησμένοι. εἰ δὲ βέλῃ παρ' αὐτῶν ἀλήθῃ τινα δέ-
 ξασθαι λόγον, πωρόσθου ἀζε θυτίειον, καὶ θύε λίθον
 μνίζου. ὁ δὲ λίθος ἔσθ' ἀνάμιν ἐξ ἀποκλητικῶν
 ἐτέρου μείζονος δαίμονος, ὅς δὲ ἄφαντος ἔσθ' ὑλικῶν δαί-
 μονι πωροσίων, πωροσθῶν τὴν τῶν ἐρωτημάτων ἀλήθειαν,
 ἡ δὲ ἐκείνος ἀποκρίνεται τῶν ἐρωτῶντι λέγει ἢ καὶ ὄνομα
 ἀποκλητικὸν μὲν τῆς ἔσθ' λίθου θεσίας. ὁ μὲν Χωδδαῖος,
 πινὰς μὲν τῶν δαίμωνων ἀγαθῶν, πινὰς δὲ κακῶν πίπεται
 ὁ δὲ ἡμέτερος ὁμοίως λόγος πινὰς κακοῖς οἰεῖται,
 ἐκ πωροσθῶν ἀποπλωμάτων τὴν κακίαν ἀνταλ-
 λαξαμένους τῆς ἀγαθότητος.

Μάθε τὸ νοητὸν, ἐπεὶ ἔξω νόσ ὑπάρχει.

εἰ γὰρ καὶ πινὰς τῶν κακῶν ἀφείληται, ἀλλ' ὁ θεὸς

ὁ παρῶν νοητὸν, ἔξω τῆ νῦν ὑπάρχει. ὁ δὲ ἔξω, μὴ δι-
 σηματικῶς νοήσης, μηδὲ κατ' ἑτερότητα νοερεῖν, ἀλλὰ
 κατ' ἰσότητά τινος νοητικῶν ὑπερβολῶν, καὶ τινὸς ἰδιότητος
 τῆς ὑπάρξεως, νῦν πᾶσι ἐπέκεινα ἔσαν, δι' ἧς ὁ ὑπερ-
 ἕσιον δείκνυται. ἢ γὰρ ἕστια ἐκείνη, ὅ νοῦς ὅστιν ὁ παρῶ-
 νος νοητὸς, ἔστιν ἔξω ὁ ἀβυσσῶντος. πᾶσι ὁ θεὸς
 καὶ τῶ νοητοῦ καὶ τῶ ἀβυσσῶντος ἐπέκεινα. καὶ μὴδὲ
 ὅτι νοητὸν ἐκείνο ὁ θεὸς φάμεν, μὴδὲ ὅτι ἀβυσσῶντος.
 κρῖνον γὰρ πᾶσι καὶ ῥήματος καὶ νοήματος, ὡς
 πᾶσι ἀεινόητοι καὶ ἀεκαφραστοί, καὶ σιγῆ μᾶλλον τῆς
 ῥήματος, ἢ φωνῆς φωνῆς σεμνωμένον. ἔστι γὰρ καὶ
 τοῦ σεμνωμένου ὑψηλότερον, καὶ τῶ ἐκφωτιστά, καὶ
 τοῦ ἐνοφιστά.

Αἱ ἰσότητες νοήματα, πατρόθεν νοήματα
 καὶ αὐτὰ
 Βελῶν ἀφθέγκτων κινέματα ὡς τε
 νοήματα.

Αἱ ἰσότητες δυνάμεις εἰσὶ τινὲς μὲν τὸν πατεῖον
 βυθὸν ἐκ τειῶν τειάδων συγκείμενα· αἱ νοήματα καὶ
 τὸν πατεῖον νοῦν τὸν τινὸς ἀπὸ αὐτῶν ἐνοφιστά
 ἐν ἑαυτῷ παρῶντος. αἱ δὲ βελῶν τῶ παρῶντος ἀφθ-
 ῖ νοητικῶν ὑπερβολῶν ἀφθέγκτοι. τὰ δὲ τῶ ἀφθέγκτων
 σωτήματα

ramen primum intelligibile extra mentem existit. at illud extra non metiaris intervallorum distātia, neque accipias secundum intellectualem diuersitatem, sed secundum solum intelligibilem excessum, & subsistentiæ proprietatem, excessum inquam longe ultra omnem mentem, quo superessentiale demonstratur. illa enim essentia est mens primo intelligibilis, extra quam gradu superius est ipsum per se intelligibile. deum excipe, qui & intelligibile & ipsum per se intelligibile longe transcēdit. diuinam enim illam naturam dicimus neque intelligibilem, neq; per se intelligibile. superat enim omne verbū & intellectū, ita vt nec mēte percipi, nec verbis explicari possit, & silentio magis honorari, quā venerandis vocibus predicari debeat. excellētior enim est omni prædicatione, elocutione & intellectus cōprehensione.

Iunges intellectæ, a patre intelligūt: & hæ Confiliorum nihil sonantium mouentur vt intelligant.

Iunges sunt potentiæ quædā proxima post fundum paternū e tribus trinitatibus compositæ: quas intelligere ait per paternam mentem, quæ causam illarū in unitatis forma sibi ipsi repræsentatam exhibet. consilia autem patris ob intelligibilem excellentiam nullū sonum edunt. Atqui abstractarum

rerum nota & signa intellectu prædita etiamsi a secundis siue inferioribus intelliguntur, ea tamen tanquam nihil sonantia & ab omni intelligibili excursu separata intelliguntur. ut enim animarum intelligentia licet ordines intellectu præditos intelligunt, eos tamen ut immobiles intelligunt: sic etiam intellectualium operationes symbola intellectus capacia intelligentes, ea absque soni emissionem intelligunt, in substantiis incognitis subsistentia.

SVM MARIA ET BREVIS
DOGMA TVM CHALDAICO-
rum expositio eodem
auctore.

Chaldae statuunt septem mundos corporeos, igneum unum eumque primum, post hunc tres ætherios, deinde tres materiales: e quibus ultimus, terrestris dicitur & lucis osor, qui locus est subter lunam, in se se etiam materiam complectens, quem fundum nominant. Vnicum arbitrantur esse rerum omnium principium, idque profitentur unum esse & bonum. Deinde colunt paternum quoddam fundum ex tribus trinitatibus compositum. quælibet autem trinitas habet patrem, potentiam, & mentem. Postea sequitur

σύνηματα νοερά κἀν νοήται ὑπὸ τῶν δειντέρων, ὡς
 ἀφθεγκτα νοήται, καὶ ὡς δὲξηρημῶν τῶν νοητῶν παροδῶν.
 ὡς γὰρ αἱ τῶν ψυχῶν νοήσεις κἀν νοήσι τὰς νοεράς τὰ ζῆς,
 ὡς ἀμελέβατοις νοῆσιν, ἔτω καὶ αἱ τῶν νοεράν ἐνέρχαι
 τὰ νοερά σύνηματα νοῆσται, ὡς ἀφθεγκτα νοῆσιν ἐν ὑ-
 πέρξουσιν ὑφθεγκτά ἀγνώστους.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΚΘΕΣΙΣ

κεφαλαίως καὶ σύντομος τῶν ὡρᾶ
 Χαλδαίους δογματῶν.

Ἐπὶ τὰ φασὶ θεματικῶς κόσμοις, ἐμπύριον ἕνα καὶ
 ἑξῆς, καὶ βῆς μετ' αὐτὸν ἀηθείους, ἔπειτα βῆς ὑλαί-
 οισ· ὧν ὁ ἕξατος, ἄρῆσιος εἶρηται καὶ μισοφαῆς, ὅς ὅστιν
 ὁ ὑπὸ σελιῶν τόπος, ἔχων ἐν ἑαυτῷ καὶ τὴν ὑλίω
 ὃν καλοῦσι βυθόν. μίαν ἄρχὴν τῶν πρῶτων δεξιάζουσι,
 καὶ ἐν αὐτῷ καὶ ἀγαθὸν ἀπογυμνασίον. εἶτα πατερικόν
 πῖνα βυθὸν σέβονται, ἐκ τειῶν βιάδων συγκείμενον. ἐκά-
 τη δὲ τειᾶς ἔχει πατέρα, διύαμιν, καὶ νοῦν. εἶτα ὅστιν

h h

ἡ νοπή ἰὺνξ. μὲν δὲ τῷ τῶν, οἱ σῖμοχαῖς, ὁ ἐμπύ-
 εἰος, ὁ ἀγέειος, καὶ ὁ ὑλάιος. μὲν δὲ τοῖς σῖμοχαῖς,
 οἱ τελετάρχαι. μὲν δὲ τοῖς τοῖς, οἱ πηγαῖοι πατέρες, οἱ
 καλυμμένοι καὶ κοσμαγωγοὶ ἂν ὁ παρθεῖος ἄπαξ ἐπέ-
 κεινα λεγόμενος· μὲν ὃν ἡ ἐκάστη, εἶτα ὁ δις ἐπέκεινα·
 μεθ' ὃν βῆς ἀμείλικτοι· καὶ τελευτῶμος ὁ ὑπεζωκός. σέ-
 λονται δὲ καὶ πηγαῖαι τριάδα πίσεως καὶ δηθείας καὶ
 ἔρωτος. Φασὶ δὲ καὶ δεχικὸν ἥλιον, ἀπὸ τῆς ὑλικῆς πη-
 γῆς καὶ ἀρχαγελικὸν, καὶ πηγὴν ἀσθήσεως, καὶ πηγαῖαν
 κρίσιν, καὶ κεραύνιον πηγὴν, καὶ πηγὴν δεσφῶν καὶ χρα-
 κτήρων πηγὴν ἔπιβαλῶσαν τοῖς ἀγνώστοις σῖμῶμα-
 σι· καὶ πηγαῖας ἀκρότητας· Απόλλωνος, Οσείδος,
 Ἑρμοῦ. ὑλικῆς δὲ πηγαῖς Φασὶν, κέντρων καὶ φοιχείων,
 καὶ οὐείρων ζώνων. καὶ πηγαῖαν ψυχλὴν. μὲν δὲ τοῖς πη-
 γαῖς λέγουσιν εἶ) ἀρχαῖς. αἱ γὰρ πηγαῖ ἀρχικώτεραι
 τῶν ἀρχῶν. τῶν δὲ ζωογόνων ἀρχῶν, ἡ μὲν ἀκρότης,
 ἐκάστη καλεῖται· ἡ ὃ μεσότης, ψυχὴ καὶ δεχικὴ. ἡ δὲ ἀφά-
 τωσις, ἀρετὴ καὶ δεχικὴ. εἰσὶ ὃ παρ' αὐτοῖς, καὶ ἀζωνοὶ ἐκά-
 ται, ὡς ἡ βρεκδοπὴς ἡ Χολδαϊκὴ, καὶ ἡ καμαῖ, καὶ ἡ ἐκκυ-
 στικὴ ἀζωνικὴ ὃ παρ' αὐτοῖς θεοί, ὁ Σάραπις, καὶ ὁ Διόνυσος
 καὶ ἡ τῶ

sequitur iunx mente comprehensibilis. Huic proximi sunt mundorum rectores, igneus, aetherius & materialis. Post rectores, ceremoniarum principes. His succedunt perennium fontium patres, qui & mundi ductores nominantur, quorum primus semel supra dictus est: post quem Hecate, deinde is quem bis supra nominauimus: ab hoc sunt tres implacabiles, & omnium ultimus succinctor. Venerantur etiam fontanam trinitatem fidei, veritatis, & amoris. Ponunt item solem imperatorem, & a fonte materiali archangelicum, sensionis fontem, fontanum iudicium, fulmineum fontem, speculorum fontem, characterum fontem incognitis signis & symbolis incumbentem, & summitates fontanas, Apollinis, Osiridis, Mercurij. Materiales vero fontes dicunt esse centrorum, elementorum, & somniorum zonam. Item animam fontanam. Fontibus subiungunt principia: quod principijs superiores & excellentiores sint fontes. Principiorum autem animalia procreantiũ summitas vocatur Hecate; medietas, anima inchoatiua; extremitas, virtus inchoatiua. Sunt apud illos quoq; Hecate αζωνοι, quæ zonas non habent, vt Chaldaica τερεδωτις, κωμας, & εκεκυσικη. Dij autē αζωνοι illis dicuntur Sarapis & Dionysus siue Bacchus: Osi-

ridis item $\sigma\epsilon\iota\epsilon\gamma$ (q. d. geniorum series catenæ
 more connexa) & Apollinis. appellantur ἀζωνοί
 δὲ q̄ expedite potestate sua in zonis utuntur, & su-
 pra deos cōspicuos collocati sunt. Ζωνῶνι contra qui
 zonas habēt, libere circa cæli zonas volūtatur & gu-
 bernādi munus obeūt. habēt. n. Chaldaideorū genus
 Ζοναῦ. quod sensibilis mundi partes inhabitat, &
 regiones circa materialē locū sorte distributas cūgit.
 Post zonas est circulus nō errās seu fixus septē orbes
 complectens, in quibus stellæ sunt. Porro alius illis
 est mundus solaris, ætherio fundo subserviens: alius
 Ζοναῦ, vnus e septem. Animarū humanarū du-
 plicem ponunt causam e fonte perenni promanantē,
 paternam nempe mentem, & animam fontanam.
 Prodit autē, ut illi volūt, particularis anima a fon-
 tana, iuxta patris voluntatem: & habet essentiam
 per se generatam & animatam. aliunde enim non
 mouetur. nam si, ut in oraculo fertur, ignis diuini
 pars est & ignis lucidus, atque paternæ mentis con-
 ceptus, profecto forma est materiæ expers & per se
 subsistēs. illa enim omnia cum diuina natura com-
 municant, cuius particula est anima. Aiunt om-
 nia in qualibet anima esse, sed & cūlibet inex-
 plicabilem & incognitam fandorum & infando-
 rum signorum symbolorumve proprietatem. Volūt
 animam

καὶ ἡ τῷ Οσίριδος σειρᾷ, καὶ ἡ τῷ Απόλλωνος. ἄζωνοι
 δὲ καλοῦνται, οἱ δὲ λύτως ἐνεξοισιάζοντες ταῖς ζώνας
 καὶ ὑαφιδρυμῆροι τῶν ἐμφαιάν θιν. ζωνᾶοι δὲ, οἱ τὰς
 ἐν ἔρανῳ ζώνας ἀπολύτως ἀπειλίθοντες, καὶ τὰ τῆδε
 δεικνύοντες. θσον γὰρ ἡμός ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ζωνᾶον, ὃ
 κατὰ μὲ μᾶλλον τὰς ἑ ἀσθητῶ κέσμος μερίδας, καὶ
 ζωσάμνον τὰς πᾶσι τὸν ὑλάον τόπον ἀφ. κληρώσεις.
 μὲν δὲ τὰς ζώνας ἐστὶν, ὁ ἀπλαγῆς κύκλος, ἀπειέχων τὰς
 ἐπὶ σφαιρας, ἐν αἷς τὰ ἄστρα. Καὶ ἄλλος μὲν παρ'
 αὐτοῖς ὁ ἡλιακὸς κέσμος τῷ ἀσφείφ βάρῃ δουλδύων
 ἄλλος δὲ ὁ ζωνᾶος, εἰς ὧν τῶν ἐπὶ α. τῶν δὲ ἀνδραπί-
 νων ψυχῶν ἀπὸ διττὰ πηγάα πῆθενται τὸν τε πατει-
 κὸν νοῦν, καὶ τὴν πηγάαν ψυχῶν. καὶ παρέρχεται
 μὲν αὐτοῖς ἡ μερικὴ ψυχὴ ἀπὸ τῆς πηγάας καὶ βού-
 λησιν τῷ παρῆς ἔχῃ δὲ καὶ ἀσθρον ἐστὶν καὶ ἀσθ-
 ζων. οὐ γὰρ ἐστὶν ὡς ἑτεροκίνητος. εἰ γὰρ καὶ ὁ λόγιον
 μοῖρα τῷ πρὸς ἐστὶ τῷ θείου καὶ πῦρ φαφὸν καὶ
 νόημα πατεικὸν, εἶδος ἐστὶν αὐλον καὶ αὐτοπόσα-
 τον. τοῖσιν γὰρ πρὸς ὃ θσον, ἑ μέρος ἡ ψυχὴ. καὶ
 πρὸς τὰ φασὶν εἶναι ἐκάστη ψυχῆ καὶ ἐκάστῳ ὃ ἰδῶ-
 τηται ἀγνωσον ρητῶ καὶ ἄρρητου σίμθῆμας. καὶ κατὰ

βιβάζουσι ἢ τιὸ ψυχῶν πολλάκις ἐν ταῖς κόσμῳ δι' αἰ-
 τίας πολλάς· ἢ ἀφ' ὡσερρύθην, ἢ ἀφ' ὡ βέλῃσι πα-
 τερίκῳ. δοξάζουσι ἢ τὸν κόσμον αἰθῆρον καὶ τὰς τῆς αἰ-
 θῆρων περὶ ὁδοῖς. τὸν δὲ αἰθῆρα πολλαχῶς καὶ ἀμερίζου-
 σι. καὶ νῦν μὲν αὐτὸν θεὸν ὀνομάζουσι ἀρχηγὸν τῆς πε-
 ριγῆς λήξεως· νῦν δὲ τὸν ὑπὸ σελιῶν τόπον φασί·
 νῦν ἢ τιὸ μεσαθῆτιν τῶ ἀθῆσι κόσμῳ καὶ ἔϋλαίῃ·
 νῦν ἢ τιὸ δόξον ψυχῶν, καὶ πῆρασι ἐν αὐτῇ τιὸ λο-
 γικῶν οὐκ οὐσιωδῶς, ἀλλὰ σχετικῶς, ὅταν συμπαθῶς
 ἔχη πρὸς αἰθῆρα, καὶ πρὸς ἀλλή τὸν μεμῆν λόγον.
 ιδέας ἢ νομίζουσι, νῦν μὲν τὰς τῶ παθῶς ἐνοίας· νῦν
 δὲ τοῖς καθόλου λόγοις, καὶ φυσικῶν καὶ ψυχικῶν καὶ
 νοητικῶν· νῦν ἢ τὰς ἀληθειῶν τῆς ὄντων ὑπάρξεως. τοῖς
 δὲ πρὸς μαχῶν λόγοις σίμωσι ἀπὸ τε τῆς ἀκρο-
 τάτων διωάμεων, ἀπὸ τε τῆς ἀληθειῶν ὑλῶν. συμ-
 παθῆ ἢ τὰ αἰῶ τοῖς κάτω φασί καὶ μάλιστα τὰ ὑπὸ
 σελιῶν. ἀποκαθῆσι δὲ τὰς ψυχῶν μὲν τὸν λε-
 γόμενον θάνατον καὶ τὰ μέτρα τῆς οἰκείων καθάρ-
 σεων, ἐν ὅλοις τοῖς τῶ κόσμῳ μέρεσι. πῖνας δὲ καὶ
 ὑπὸ τὸν κόσμον ἀναβιβάζουσι καὶ μέσας αἰθῆρας δι-
 ερίζονται τῆς τε ἀμερίτων καὶ μεμετῶν φύσεων. τού-
 των ἢ

animam in mundum demitti ob multas causas, aut propter pennarū defluuium, aut propter paternam voluntatem. Arbitrantur mundum æternum esse, ut & stellarum conuersiones. Plutonem siue infernum in varias partes diuidunt, eumque modo deum appellant, ordinis illius qui circa terram sortem suam obtinuit, ducem; modo regionem sublunarem; modo medias inter ætherium & materialem mūdum partes obeuntem; modo animam rationis expertem: in eaque rationalem animam constituunt, non essentialiter, sed proportione quadam, quando conuenienter ad illam affecta est, particulari ratione proiecta. Ideas definiunt modo esse patris intelligentias; modo uniuersales rationes, naturales scilicet, animales, & intellectiles: modo substantias a rebus ipsis abstractas. Astruunt omnem magicæ sciētiae rationem perfici a summis potentijs & terrenis materijs: familiaritatem item & conueniētiam superiora cum inferioribus habere, præsertim quæ sub luna sunt. Collocant animas post mortem, iuxta modulum & mensuram lustrationum singulis familiarium & conuenientium, in omnibus mundi partibus: quasdam etiam ultra mūdum euehunt: easque discrimine facto in naturas diuiduas & indiuiduas separant. Atque Plato

quidem & Aristoteles plures ex enumeratis opiniones receperunt; Plotinus vero, Iamblichus, Porphyrius, Proclus, eorumque discipuli omnes in uniuersum approbarunt, & non secus ac diuinas voces absque ullo discrimine & examine admiserunt.

F I N I S.

των δὲ τῶν δογμάτων τὰ πλείω καὶ Αριστοτέλης καὶ
 Γλάτων ἐδέξαντο· οἱ δὲ πρὸς Πλωτῖνον καὶ Ιαμ-
 βλιχὸν, Πορφύρειόν τε καὶ Γεώργιον, πᾶσι κατηχελεύ-
 θησαν, καὶ ὡς θείας φωνᾶς ἀσυλλογίτως ταῦτα ἐδέ-
 ξαντο.

Τ Ε Λ Ο Σ.

MAGICA ZOROASTRI
ORACVLA, PLETHONIS
commentarijs enarrata.

IACOBO MARTHANO
Pictauiensi interprete.

Candido lectori S.

Libellum Zoroastri, Plethonisq; in eum
commentarium, scriptoris Theodori Gazæ
æuo clarissimi, cuius mentionem quoque
faciat Theodorus lib. *αδ. τ. σ. μ. λ. ω. δ. ν.*, quum
vertissem, Conradique adeo Neobarj viri
elegantium litterarum peritia visenda præ-
diti, meique item longe cupientissimi præ-
cibus extensis adductus edidissem: obnixè
te rogandum candide lector existimaui, vt
hoc meum interpretamentum eo candore
appenderes, quo mihi cufum est & editum.
Nam adeo non hinc vllam laudem aucu-
por, vt belle mecum decisum iri credam, si
non omnino supprimendum circumducen-
dumve hoc fuisse videbitur. Vale.

Perquire

Perquire anima ductum, vnde, quove ordine,
 Nata corpori opera, ad ordinem vnde manasti,
 Rursus erigaris, opere verbis sacrosanctis adiuncto.
 Ne deorsum nuas, precipitium in terra substernitur,
 E loco trahēs septem meatibus prädito, infra quem grauis
 Neceſſitatis solium est.

Tuum vas fere terræ habitabunt.

Ne fatum auxeris:

Neque enim a paterno principio imperfectum quicquam
 At vero non admittit eius vota mens paterna, (versatur.

Quoad dum exierit obliuionem, atque verbū prompserit,
 Memoriae insfigens sacram patris tesseram. (splendores,
 Aspirandum tibi properadumque est ad lumen & patris
 Vnde immissa tibi est anima, plurima mente circumsepta,
 Hos autem terra deplorat adusque posteros,

Expulsores animæ, ac per quos respirare sit integrum. solu-
 Lano in latere cubilis, virtutis fons, (tu sunt faciles.
 Intus totus manet, virginitatem minime proyiciens.

Anima hominum, Deum quadam tenus in sese cogit,
 Mortale nihil complexa: tota diuinitus inebriata est.

In harmonia gloriatur, sub qua corpus vitale sit.

Quoniam anima, cum sit ignis patris lucidus,
 Et immortalis permanet, & est vitæ domina.

Eadem mundanorū quoque sinuū multos numeros possidet,

Quare paradison:

Ne spurces spiritum, remve planam adaugeas.

Est & idolo locus in regione splendida.

Sed nec materiale corpus precipitio deserēs,

Ne exegeris, vi nequid, cū exierit, incōmodi perpetiatur.

Si mētem ignitam erexeris, fluxū alioqui corpus seruabis,

E sinibus terræ profiliunt, minus verum

Signum ostentantes mortali homini, canes.

Natura sua serit demonas esse integros,

Ac vitiosa adeo materia germina frugi atque proba.

Pœna mortalium vinētrices.

*Primas in te vendicet, immortalis anima altitudo: ocu-
losque pariter*

Omneis sursum versum erige

O natura homo præfidentis artificium.

Quod si mihi sapienscule dixeris, omnino dictum cernes.

Nam neque cælestis eademque curua moles visitur.

Stellæ nusquam collucet: luna lumen conditum est:

Terra non extitit.

Ne natura imaginem nuncupaueris, exemplar visile.

Vndiquaque nescia doli anima habenis ignis extentis

Cum spectaris citra formam vltam sacrosanctum ignem

Lucentem, hucque & illuc subsilientem ad vniuersi orbis

Audi ignis vocem. (altitudinem,

Symbola mens paterna animabus in seuit.

Certo scito intelligibile extra mentem esse.

Est intelligibile quod oporteat mentis flore perceptum.

Omnia ab vno igne profecta sunt:

Quippe cum omnia pater absoluerit, menti que tradiderit

Secunda, quem Primum appellitent nationes hominum.

Quæ a patre mœtes cōcipiuntur, eadem & ipsa concipiunt,

Consilijs mutis illicientes ad concipiendum.

Rectores intellectualem simul & inflexiles mūdus obtinet.

Ipsam sese pater rapuit,

Ac ne in mente quidem intelligentiæ compote, quæ ipsum

insequatur, ignem suum inclusit.

Pater non metum, sed suasionem admonet,

COMMEN-

COMMENTARIUS PLETHONIS.

Perquire animæ ductum.] Zoroastrici magi existimant, quod idem complusculi quoque alij crediderint, animam humanam immortalem quidem illam corruptionisque nesciam, superne allabi mortali huic corpori corruptibilique, velut mercede locatam operam nauaturam; hoc est, aliquantisper suam illi operam præstituram ornando quam bellissime fieri atque exquisitissime possit, officioque item vitæ perfungendo, mox eadem hinc retro, vnde profecta est, locum capeffere. At vero cum plurimæ eo loci animæ sedes adsignatæ sint & descriptæ, vna quidē hercle vndiquaque collustrata splendescensque, altera caligine circum vndique suffusa: demum duæ, quæ supra ipsæ memoratis intermediæ nec refulgeant, nec obscuritate caligineve circumfundantur: anima vtiq; a primâ harû omnium sedium illapsa corpori huic emortuo si operâ ipsi gnauam impensamque collocarit: exque officio, cui est ob-eundo destinata, hanc illi dictitant ex integro vnde profecta est, concedere subuolareque: alioqui nisi probe functa sit officio suo, hinc euolare ad locum deteriore etiamnum & molestiorem, actionibus aqua lance pensitatis, queis in vita incubuerit. Iam primum igitur commoneris oraculo peruestigandi animæ οχησῆς, id est, vitæ per quam anima tibi superne fluxerit: vnde nimirum quoque vitæ ordine, nauata huic corpori opera, denuo in eundem ordinem, vnde commigrasti, sciscaris, sacrosancto etiam verbo operi ag glutinato, iunctoque. Sacrosanctum adeo verbum hic accipe, quod de cultu dijs impendi solito prodatur: opus autem, sacrificium atque ceremonias. vt sit hic verus germanusque sensus, præter sermonem de cultu

diuis cōsecrato religioneve expromi solitum, sacras quoque ceremonias adscitas oportere ad hāc ipsam animam subuectionem. Ne deorsum] Precipitij vocabulo cognominat lapsum in corruptionem, vitium, & calamitates: vt terram quoque vocat terreum mortaleque corpus. alioquin & terra cognomento, naturam interituram: ignis vero, diuinam celestemve, isthac ipsa oracula fere intelligunt. At vero locum septem meatibus preditum appellant fatum e septem erroribus coagmentatum: sub quo necessitas, premens quidem illa neque non inuariabilis quoque situm naeta sit. Quare monet oraculum vt ne deorsum, id est in corpus morticinum caducumque, propensius incumbas: vt quod fato illi e septem erraticis apto consertoque, vt pleraque certe omnia, obnoxiiū succumbereque adeo comparatum, ijs adscribi commode possit, qua nostro ipsa arbitratiui subducta sunt. & certe infortunatissimus haberi merito quidem tuo possis, si cum eo totus spectaueris, voto fruisi non contingat: praque vi magna necessitatis, cui temetipsum cōstrinxisti, res tibi tua peius idemidem minimeque votis consentance vertant. Tuum vas] Vas animae tuae, nimirum caducum hoc corpus vermes iuxta fer. eg. sunt habitaturae. Ne fatum auxeris] Ne coneris augere fatum tuum, id est, auctius ampliusve reddere, quam quantum tibi constitutum est & prescriptum. nec enim vlla vnquam cura eualuerit id vt effectum exhibeas. Neque enim a paterno principio] Nam nec a patris primordijs supremi vtique dei macum quicquam inchoatumve proficiscitur, te scilicet ipsum vt possis absolvere. Nam illinc omnia suis affabre numeris expleta indicio eo manare conspectissimū est, quod ad exquisitissimam illam visendamque cum primis vniuersi naturam enixetendunt.

tendunt. At vero non admittit.] Mens patris, alter
 utique Deus animaque item perpetuus opifex, haudqua-
 qua adnuit huius votis, vsque dum excusserit obliuionem,
 quam merito nexus corporis contraxit, verbaque itidem
 ediderit conceperitque, memoriam testantia sacrosanctæ
 patris tessera, hoc est, præceptionis elegantissima cuiusque
 rei accurato studio consecranda, qua idemtidem retractã-
 da anima fictori suo semetipsam approbet. Adspiran-
 dum tibi properandumque est.] Lumen splendorque
 patris locus is est anima, qui collustratus circumfusisque
 splendore habetur. unde anima plurima quidem illa men-
 te succincta, huc demissa sit, ita vero consentaneum ratio-
 ni fuerit, ad idem ut lumen denuo nitatur atque prope-
 ret. Hos autem terra deplorat.] Qui ad illud ipsum
 lumen, unde anima ipsis corruata est, nõ omni opere con-
 tendere meditantur, hos terra, id est natura interitui ob-
 noxia deplorat, in hoc natos, hanc ut illustrarent & exco-
 lerent. Iam vero qui non solum nihil huic ornamentu con-
 ciliarunt, sed sibi quoque ipsis notam conscinerunt vite
 per nequitiam transactæ, horum improbitas ad posteros
 transfunditur, calamitoso ipsos vite genere olim distrin-
 gēdos. Expulsores animæ] Appositæ rationes animæ
 a flagitijs asserenda, sunt εὐλογοί, hoc est, subrepente inte-
 rim obliuione, oblitteratu solutuque faciles. Læuo in
 latere cubilis.] In latere sinistri tui cubilis fons virtutis
 scaturigoque habetur, id est, potentia intus quidē illa con-
 dita, cuique nunquam germana sua integritas, id est, na-
 tura omnis affectionis exors, eripi possit. nã & immotam
 nullaque ratione excutiendam virtutis potentiam sortiti
 sumus, quanquam vsus actionum virtutis desinere potest
 & interrūpi. Porro potentia sinistro lateri adscripta est,

quod functiones dextro cōtribuuntur. cubile autem anima
 nostre, locus is esse statuitur, qui affectionib. ipsius eximij
 prestabilioribusq; substratus est. Anima hominum
 anima humana deū ad se quadamtenus ἀγγεῖα, hoc est ar-
 etissime sibi deuinctura implicituraq; est, sui videlicet af-
 fiduū vindicē & assertorē. Sed et eiusmodi quoq; esse in-
 telligitur, qua merito quidē exquisita cū deo similitudinis
 nihil (duntaxat ex sese) agnoscat, quod exolescere tandem
 labefactariq; possit, ut qua diuinit^o ebria sit, hoc est, diui-
 nis celestibusq; bonis cumulatissime prædita: quin & adeo
 nō pudore suffunditur, quod huic corpusculo innexa con-
 glutinataq; est, ut in ea etiā harmonia, qua corpori vigore
 insuat, impensius nescio quo pacto insolentiusq; gloriatur,
 & vero magnifice de se sentiat: cuius auspicijs vna cū mor-
 talibus immortalia vinciantur, ita quidē, ut totū ad con-
 cinnā quandā scitāq; coherentia adstringatur. Quonia]
 Potentiā patris intelligētia cōpotem, ipsum alterū scilicet
 deū isthæc oracula longe omnium principē cognominant, ni-
 mirū a supremo deo proficiscentem. hac porro parte mone-
 mur, illa ipsa patris potentia animā procreatā, eādēque
 ignem esse lucidissimum, hoc est, diuinā quandā essētiā,
 intelligendiq; facultate donatā: ac proinde ipsam exortem
 interitus permanere, quod substantiā nacta sit diuinitatis
 participē: & præterea sua ipsius vitæ eandē esse dominam,
 quā obtineat haudquaquā vlla aui diuturnitate consum-
 mandā. quandoquidē qua eripi nobis extorqueriq; possūt,
 horū domini merito certe fieri nequit ut existimemur: et-
 tiā si fortasse enuenire queat, si qua indidē cōmoditas ema-
 net, hāc ut demetere interea possimus & percipere. At qua
 decedere nobis amittiq; nequeūt, ea vero iuris quoq; nostri
 dominijque fuerint: in vniuersum, anima supplementa or-
 bis compluria

bis compluria possidet, merito quidem sua ipsius aternitatis, id
 est, varia plusculaque in orbe loca, ad qua identidem reuolet ex-
 pensis ad equilibrium, pensatisque actionibus, quas dum vita sup-
 peditaui, absoluerit. Quare paradison] Id est, locum ani-
 me splendore quoquoersus obseptum. Ne spurces spiritum]
 Pythagoram Platonemque sequuti, animam ut non undecunque
 a corpore diremptam haberi, ita nec prorsum inseparabilem sub-
 stantiam, in hac sunt opinione, ut predicent. posse vero parte se-
 iungi absoluique parte non posse: potentia certe posse, re non item.
 Quin ydē tria fere summa formarum genera constituūt: vnum,
 quod penitus a materia secernatur, cuiusmodi videlicet mentes
 illa, quibus suus supra cælum situs assignatus est: alterum, quod a
 materia exolui abiungique non queat: cui quidem ipsi substantia
 sciscatur, haudquaquam per se subsistens, sed addicta connexaq;
 materia: cū qua & ipsa solubili scilicet, internitioniq; obstricta,
 hocce genus anima pariter emoriatur: atq; hoc genus omne anima
 rationis expers esse: Inter ista, mediam locant animā ratione præ-
 ditā, a mētibus quidem ijs qua supra cælum collocatae sunt, eo in-
 terstitio diuersam, quod perpetuo implicata materiae agglutina-
 taque visitur: ab irrationabili porro, quod hac neutiquam ipsa
 materiae cōiungitur, quin vice versa, materia illi ipsi habetur ad-
 innecta, per sese ipsa potentia quidē certe subsistens, itēque impar-
 tilis, itidē ut mentes illa supracælestes, quibus etiānum ipsis cōfi-
 nes quadamtenus, germanaq; functiones reddantur, sed & eadē
 quoque, qua rerū notitia cōmentationiq; proxima sit, ad summū
 vsque deū peruadit, atq; eo quidē nomine incorruptilis habetur,
 & animā autem, qua huiuscemodi esse intelligatur, cum corpore
 a thereo ceu vehiculo, perpetuo versari: quod illa attactu cōtinuo,
 ad consortium quoq; immortalitatis adsciscat, inanime quidē o-
 mnino suapte natura, sed ab anima tamē irrationabili sequioreq;
 anima genere donatū: quod ipsum, quū sapientibus viris idolum

animæ nūcupetur, imaginā divi præditū & sensu, videat, sentiat, demūq; nullo nō sensu vigeat, præterq̄ cæteris alijs brutis animæ facultatibus: ita per potissimā hoc genus corporis vim, quam *Phæra* vocent, animā rationalē cum toto hoc corpore iugiter assidueq; versari. Cæterum animam humanā vivifico partus spiritui copulari, per corpus huiusmodi merito cognationis cuiusdā implicitū: alioqui quod spiritus quoque quidā sit: porro autē demonias animas ut nō ita lato discerniculo ab humanis evariēt, nobiliores tamē, tū ipsas esse, tū nobiliorib; quoq; vehiculis fruisce. Ad hoc misceri nullo pacto posse corruptibili naturæ. Tam vero syderū animas, ipsis quoq; demonijs longe præstāiores, præstantioribus etiā uti vērē abulibus, quæ corpora sint amplitudine facultatis ætine collucētia. Quas de anima sententias retro quoque Zoroastri Magi videntur expressisse. Commonet igitur oraculum, ne rem planam adaugeas, id est, ne denses: (nam epipedon dicitur, non quia triplici mensu non constet, ut quod corpus esse sit exploratissimum, sed ut summa eius subtilitas exilitasve demonstretur) incremento additamentoque subinde huic moli adijciendo. crassescere quippe spiritum istiusmodi, si ad mortale corpus pronius deurgat. Est & idolo] Idolum animæ nominat partem eam, quæ cū rationis expers sit, parti rationis capaci adhærescat. refert autem ei idolo locum quoq; esse in loco illo vsquequaq; splendido: neque enim unquam animam amittere a se additum sibi conditūq; vehiculum. Sed nec materiale corpus] Animæ quisquiliæ, reiectamentæve nominat, corpus caducum occiduūque: comonetq; itidē, ne ipsum illud neglectim & segniter accuremus. parum commode salubriterque constitutum: sed curam huic mediocrem impensam oportere, ab eo certe, qui pensum etiamdum vitæ exigat, quo nimirum firma ipsi valetudo & integra conservetur, duntaxat quanta maxima cura diligentiaque præstari possit, superque cætera omnia dignitati animæ suffragentur

gentur & quadrent. Ne exegeris] *Ne exegeris animam à corpore, videlicet interciderè fatiscereque natura comparato, ut ne quid cum migrarit, ipsi periculi creetur. Certe quidem illud ipsum aliud nihil merito esse censeas, quam semetipsum humanis rebus exigere præter naturæ præscripta.* Si mentem igneam] *Si mentem igneam ad religionis munia erexeris, caducum istud atque dissipabile corpus, innoxium præstiteris & incolume.* E sinibus terræ] *Est, nec raro, quum inter sacrificandum $\Phi\alpha\rho\tau\acute{\alpha}\sigma\mu\alpha\tau\alpha$, hoc est, visa, spectraque nescio quæ, canū expressa similitudine, specieque itidem alia prodigiose facta compareant. hoc genus omnia monētur e terræ sinibus prosilire: id quod assolet, quum terrenum istud corpus iuxta atque abolitioni obnoxium, neque non affectus ipsi congeniti haud dum penitus rationis magisterio compositi sunt & digesti: quorum quidem simulachra visitentur, inania quidem illa, nullâque naturæ solidam subsistentiam præferentia. Natura suaferit] *Natura, hoc est, naturalis ratio peruicerit, genios, quos demones cognominent, integros esse maximoque opere incorruptos, & adeo omnia quæcunque a deo optimo quidem ipso ex sese proficiscuntur. Sed enim ipsa quoque infælicis præuæque materiæ germina illiusmodi appositisimè censeferi queant, quæ inter ea quæ proba frugique sunt, recenseantur. alioquin materiæ vilem despiciatamque vocant, non substantiâ adeo, nam qui tandem fieri possit, cuius germina proba laudataque sint, ipsum ut vitiosum esse substantiâ (duntaxat accommodatè) dictitetur? at enim eo nomine improbam materiæ appellant, quod nouissima inter substantias corrogatur, parcissimeque omnium rationem boni cooptat: sed ita tamè, ut minutissimam quamque materiæ particulam, vitiosam intelligas: alioquin, inquit oraculum, cum vitiosa etiamnum materiæ, hoc est, substantiæ despiciatissimæ germina proba sint, certe summa ratio est, quomobrem huiusmodi esse demones itidem**

credantur: & quidem tanto locupletius impensusque, qui tū natura sint rationis particeps præditi, tum naturæ omni corruptioni obnoxie impermixti. Pœnæ] Pœnæ, siue furie, hoc est, demones cruciatibus irrogandis præfecti, à πῆρας mortalium cognominari possint: quippe quos a vitijs deterritos, ad honesti rectiq; cupidinem accendant. Primas in te vendicet] In te altitudo profunditasve animæ imperitet, ac oculos pariter vniuersos, id est, vireis cognitiuas sursum versum erige. O naturæ homo] Hominem præsentis naturæ machinamentum coagmentumve nominat, quod arduis semetipsum rebus concedit. Quod si mihi sapiuscule] Si sapiucule mihi dixeris, hoc est, me vocaueris, dictum, me videlicet quem vocasti, vndiquaque conspexeris: quippe aliud nihil quicquam tum tibi temporis cernetur, quam fulmina, hoc est, ignis, huc illuc in orbe subsiliens. Ne naturæ imaginem nuncupaueris] Ne gestieris cernere imaginem naturæ, Dei videlicet exemplar ex sese quidem ipsum perspicuum & visile, sed quod sub conspectum humanum situm non sit. Nam quæ sacris operantibus visitantur, vt ignis, fulmina, aut siquid aliud est huiusce generis, ea tute credideris esse symbola, non item dei naturā. Vndiquaq; nesciæ doli animæ] Ignis, qui tibi inter sacrificādum visitatur, habenas vndecunque in te extēdit, in animā ἀπὸ ἀσπ, hoc est, minime varia versatiliue mente, atque a vitio quā maxime aliena expurgataque. Cū spectaris] Simul cōspexeris sacrosanctum ignē, effigiationisquē expertem & formæ: præterque quoquoersus per mundū in xta saltuatimq; & desultorie splēdescētē, gratias age, simulq; hilariter & alacriter ignis vocē audi, quæ verissimā quandā fixissimāque prenotionē præ se ferat. Symbola mens paterna] Mens paterna, id est, animæ ingis opifex, notas, id est formarum intelligibilium imagines, animæ inscut: quibus illa freta, rerum essentias sibi ratione sive conciliet. Certo scito intelligibile] Existimato res intellectuales

relleñiles extra mentem tuam actu esse. quanquam enim ab opifice imagines tibi rerū intelligibiliū sunt inditæ, id tamen ipsum potentia certe duntaxat factum. Quo fit, ut actu quoque rerum intellectualium asciscenda tibi notitia sit animoque cōsectanda. Est intelligibile] Id est, supremus deus, qui vnus eximius sit, & antiquissimus habendus, haudquaquam eodem atque alia pacto cōcipitur, verū mentis flore, id est, singulari potissimaq; mētis parte. Omnia ab vno igne] Omnia ab vno igne promanarunt. Quippe cum omnia] Pater oīa absoluit, intelligibilibus videlicet formas: ut quæ probe expletæ, suisque numeris absoluta sint, aliteriq; a se deo regunda tradidit, vnde fiat, ut si quid ab hoc deductum sit, & ad ipsius aliūve substantiæ intelligibilis exemplar effectum: id a summo illo deo ortum credatur & profectum. quem & ipsum primum haberi gentes statuunt, quæcūque assiduum mundi architectum, quoque nō alius superior sit, esserentur. Quæ a patre mentes] Iurās, intelligibiles formas appellat, quæ tum a patre concipiuntur, tum & ipsæ concipiunt: adque concipiendi commentandive munia obeunda extimulent, consilijs ἀφ' ἑρμῶν, id est immotis. & hoc aliqui loco motum intelligendi, non transgressionem aut cursum, sed ad intellectilia relationem habitumve hoc oraculi accipit. Quare τὸ ἀφ' ἑρμῶν intellexeris pro eo quod est immotis. hoc sensu, hæ species immotā minimeque, ut anima, vagum ad intelligibilia responsum obtinent. Rectores intellectualem] Ea quæ in hoc orbe ab immortalibus deducta sunt, mundi rectores intelligentiæ compotes vocat, quorum principem constituat alterum a patre deum. Alioquin quum aiatur hoc oraculum, rectores esse mundo inflexileis, dubium non videtur, quin eo spectet, ut ipsi immortalitatem asserat. Ipsum sese pater rapuit.] Semetipsum pater a reliquis abiunctum haberi voluit & exemptilem, adeo ut ne in intellectuina quidem facultate altero a se deo ignem

suum, hoc est, diuinitatem incluserit finieritve. Huius autem porro diuinitas a ceteris ipsa rebus exempta est: videlicet quoniã ille idem & ortus immunis est, & per sese ipse extat: alioqui nec possit contingere, hic vt cuiquam adsciscatur, licet in eo quod a ceteris omnibus contribuitur, multo ipse lubentissime acquiescat, nec tamen, quod inuideat, sese admittendum non exhibet, verum eo certe nomine, quod adeo non illud ipsum fieri possit, vs in antiphasin, hoc est, contradictionem commeet. Pater non metum] Cum enim eximia quadam insignique prorsus bonitate praditus sit, cum eo quod omnibus quoque bonorum est autor, nemini vtiq; periculum accerserit, vnde horrendus esse possit.

Placita hec Zoroastrica cum frequentes oppidoque clari viri confirmarunt, tum vel maxime Pythagora iuxta Platonisq; consecretatores. Quibus & istud inter ea que Zoroastro prodita sunt (vtique si Plutarcho subscribimus) admissum sit & approbatum. Nempe quod tribus res partibus designauerit. Altera Horomaze n, quem hoc genus oracula primi dei cognomento vocitent. Altera Arimanen, parte nimirum postrema, vt media Mithran. Qui deus alter oraculis hisce dicitur. Alioquin & in Mithra vocabulo Perse solem intelligunt. Sub hac Horomazen triplicem se constituisse: duplicem autem Mithran, videlicet qui alter ab Horomaze sit. Quibus & Platonica quoque illa prorsus accesserint, in omnibus regem totum esse, cuius & ipsius gratia omnia sint. Quin eundem omnium bonorum causam haberi primordiale: demumque secundum in secundis, tertium in tertijs consistere. Iam rerum vniuersitatem Zoroaster Platoque tribus partibus absoluerunt, vna sempiterna: altera genita, & nihilo secius tamen immortalis: tertia, ael obitum corruptelamque tendente. Et Zoroastrem quidem eousque vetustum Plutarchus adfirmat, vt annis quingentis bello Troiano priorem fuisse testatum scriptumque memoria reliquerit.

NOTE

NOTÆ QVÆDAM.

Cicero lib. i. de diuinatione scribit, neminem Perfarum regem esse potuisse, qui nō ante magorū disciplinam scientiamque percepisset, tanto in honore & admiratione habebatur præcepta magica. Quid autem veterum magia & qui magi fuerint, e Platone, Xenophonte, Strabone, Plutarcho, Luciano, Cicerone & alijs infinitis cuique repetere licet. Vt breuiter dicam, theologiam simul cum physiologia tractabant apud Persas, Sacas, & Medos; quemadmodum Brachmanes & Gymnosophistæ apud Indos, Chaldæi apud Assyrios, ἱερογραμματῆς apud Ægyptios, Leuitæ apud Iudæos, Etebutadæ apud Athenienses, Etrusci apud Romanos, Druides apud Gallos & Germanos. Ne quis igitur hic artis portentosæ & præstigiatoricæ præcepta tradi puter. Dogmata sunt de pietate & cultu diuino secretiora siue Magorum, siue Ægyptiorum, siue Chaldæorum, a fide orthodoxa non admodum aliena, vti Pfellus docet, & ante hunc Synesius episcopus Cyrenensis. E cuius libro περὶ ἐνοπιῶν patet vix reliquias aliquas e sacris illis oraculis ad nos peruenisse, easdemque adeo mutilas & confusas, vt centonem merito dicere possis e veterum scriptis confutum. Quæ enim ille carmina refert, partim multum dissimilia sunt, partim in hisce non reperiuntur. Ea, ne quid iure desiderare posses, lector, breuiter indicanda censui.

In his nostris non extant quæ libello citato pag. 102. leguntur: Εἰ δὲ τις μέγα μὲ οἶεται τῶν ἀρχαίων, φαντασίαν ἢ ἀπταιστέ, μή τις θεοῦ κατὰ αὐτὸν ποτε πελαδιῶν τῶν εὐδαίμονα συναφῶν, ἀκουσάτω ἅψ' ἱερῶν λογίων ἃ λέγει περὶ θεοφόρων ὁδῶν. μετὰ δὲ τ' ὅλον κατὰ λογὸν ἅψ' οἴκοθεν εἰς ἀναρχαίω ἀφορμῆν, καθ' ὃν ἔξῃσι τὸ ἐνδοθεν σπῆμα αὐξήσασιν.

Τοῖς δὲ (Φησὶ) διδάκτων ἔδωκε φάους γνώρισμα λαβέειν,

Τοῖς δὲ καὶ ὑπνώοντας εἴς ἐνεκάρτισεν δῆκῆς.

ἔως, ἀπὸ πῆδῶν εὐμοιῶν μαθήσων. ὁ μὲν ὕπαρ, φησὶν, ὁ δὲ ὄναρ διδάσκειται, ἀλλ' ὕπαρ μὲν ἀνθρώπος ὅστις ὁ διδάσκων, τὸν ὑπνώοντα δὲ θεὸς ἢ ἐνεκάρτισεν δῆκῆς, ὡς τ' αὐτὸν εἶπὲν τὸ μανθάνειν τε καὶ τυχεράν. τὸ γὰρ ἐνεκάρτισεν

ἢ iii

σαι καὶ πλέον ἐστὶ τὸ διδασκᾶν. id est, si quis vero magni momenti esse arbitretur euectionem ad superiora, imaginationi autem fidem non habeat, dubitans num per ipsius consortium beatam illam coniunctionem assequi liceat: is audiat sacra oracula quæ de diuersis vijs proferunt. Equidem post totam enumerationem domesticorum subfidiorum ad sublimiorem meditationem, per quam facultas datur semen interius amplificandi, His quidem (inquiunt) luminis cognitionein doctrina acquisitam dedit, Alios vero etiam dormientes seminum virtutis suæ participes fecit. Vides vt ex aduerso distinxerunt disciplinarum felicitatem. Hic quidem inter vigilandum (aiunt) ille vero inter dormiendum eruditur. Atqui vigilantem homo est qui docet: dormienti vero deus suæ virtutis semina infundit: ita vt idē sit discere & consequi. nam semina indere & quasi implantare plus est quam docere. Vnde manifestum est id quod Nicephorus ad hunc locum annotat, Synesium oracula multa silentio transiisse, nec integre recitasse.

P. 175. ὅθεν] Huc respiciunt Synesij verba, eadem pagina, εἰς ὅσῳ το πειλατημένον, ὡς μὴ ὁ θεὸς ἦλθεν εἰδέναι. tant opere aberrantem, vt vnde venerit ignoret.

6. Hinc desumpsit Synesius quæ elegantissime scripsit ibidem pag. 109. ὅτι μὲν ἀπὸ ἐξελθούσης ψυχῆς χυνοῖτο πόμα λιθαῖον, ἀμῶς εἰπάτω. εἰσελθούσῃ δὲ εἰς τὸ βίον ψυχῆ λιθαῖον ὀρέγεται πόμα, τὸ πῶδ' ἡ δὲ ὀ μιλίχιον. ἦ ὅσα γὰρ καὶ πάντα τὰ πρὸς τὸν βίον ἐσθλονίς, ἀπὶ τοῦ ἡπιόσαι δουλεύει. id est, Alius dicat quod sit lethæum siue obliuionis poculum illud animabus exeuntibus dari solitum. anime certe in hanc vitam ingressæ exhibitum obliuionis poculum nihil aliud est nisi vitæ huius dulcedo & voluptas. cum enim mercenaria sponte ad hanc vitam descendat, loco operæ mercede locadæ iugum seruliter subit.

8. Synesij versus nostris multum sunt dissimiles. sic enim habet ille pag. 108.

Μηδὲ κάτω νεύσης εἰς τὸν ἄσπετον κόσμον,
Ὡ βυθὸς αἰὲν ἀπίστος ὑπέσφαται τε καὶ ἀδης
Ἀμφικνεφῆς, ῥυπόων, εἰδωλοχαρῆς, ἀμόητος. id est,

Ne deorsum nutes ad mundum atrum & tenebris plenum,
Cui gurges profundus sæper infidus substratus est & orcus
Vndique caliginosus, sordidus, spectris gaudens, amens.
Vide integrum locum Synesij. conferet enim ad intelligentiam

dependentium &
Masilus Fic
prop. ut. Zoro
interpretat
idem Mari
quam, inq
ante.
pan. Hun
immort. an
ascendendum
est tibi anim
P. 18. j. V etu
inter accent
andrean
is ab ah, vel
6. Regina
n regulam: q
seruatum sit.
7. Tres h
iv. ita scrib
minis deside
nō cōfidit, sol
Hec significat Z
vultu in suplam
lus inebriatur.
n. Idem li
bus huc trans
Oñi f
Hylis
Pant
Mndē
interprete, Q
ue, dominetur i
na tolle in altu
sio derelinquet
p. f. & anima
que est ipsa unita

tiam sequentium & præcedentium.

11. Marfilius Ficinus lib. xvi. de animorum immortalitate cap. vlt. Zoroastri, vt & sequentia plurima, adscribit, & ita interpretatur, *Tuum vas bestia terræ habitant.*

12. Idem Marfilius lib. xii. non longe ab initio, *Ne tu augeas fatum*, inquit, *quasi in tuo arbitrio sit cedere fato atque non cedere.*

V. pæn. Hunc versum & sequentem refert Ficinus lib. x. de immort. animorum, cap. vii. cum hac interpretatione, *Ascendendum tibi est ad lumen ipsum & patris radios, vnde infusa est tibi anima multo mentis lumine circumfusa.*

P. 183. Vetus codex regie bibliothecæ habet ἃ ἃ τοῦ θεοῦ: similiter accentu tantum mutato, eruditione præstantis viri Sanctandreami exemplar ἃ ἃ τοῦ θεοῦ, &c. vtrumque *ἁπλῶς* ab ah, vel heu heu.

6. Regine exemplar refert τὸ παρρηγιον ἢ παρηγοια, cōtra metri regulam: quanquam id nō vbiq̄ue in hoc fragmento obseruatum sit.

7. Tres hos versus paucis explicat Marfilius lib. xiii. cap. i v. ita scribens: *Qui phantasiam vult silere, ac etiam supremi numinis desiderio flagrans, consuetis rationis naturalis discursibus nō cōfidit, sola viuunt mēte, euadit angelus, & toto capit pectore Deū.* Hæc significat Zoroaster: *Anima hominum deum quodammodo cōtrahit in seipsam, quando nihil retinens mortale, tota diuinis hausibus inebriatur. Tunc quoque exultat in corporis harmoniam.*

11. Idem libro & capite dictis versus aliquot e sequentibus huc translatos ita ordinat,

Ὅτι ψυχὴ πῦρ δινώμει πατρὸς ἔσσαι φαίνον,
 Ηγείσθω ψυχῆς βλάτος ἀμβροτον, ὄμματα δὲ δῶδλω
 Πάντ' ἐκπέτασον δῶω.

Μηδὲ τὸ πῦρ ὅλης συνέδωλον κρημνῶ κατὰ λείψης. id est, illo interprete, *Quoniam anima per potentiam patris fit ignis splendidus, dominetur in te immortalis profunditas anima, et oculos omnes vna tolle in altum. Tunc neque etiam materiale ipsum corpus precipitio derelinques. Ignem appellat lucem ipsam qua exuberat deus per se, & anima per vim patris conuersa in patre abundat. Et quia deus est ipsa vnitas super mentem, & centrum essentiarum super es-*

sentiam, ideoque non vnitur illi per mentem proprie, sed per vnitatem animæ, quæ est mentis caput, centrumque totius animæ. Idcirco dicit Zoroaster, Ducat te animæ profunditas immortalis, id est vnitatis ipsa, quam impressit quondam deus animæ tanquam vnitatis diuinæ characterem, a qua & ad quam omnes aliæ vires animæ, quasi a centro & ad centrum omnes circuli lineæ pendent.

12. Marsilius lib. v. de anim. immort. cap. xiv. Immortalis manet, ac vite domina est. q. d. ideo immortalis manet, quia habet vitam pedisequam, sicuti sol lucē, crinita comā. Vide locū. docet enim illic fuisse, animā abire adueniente morte, nō perdi.

13. Idem lib. iv. cap. vltimo: Oportet profecto animam ipsam esse quodammodo omnia, de qua Zoroaster ait: Mundanorum finium multas plenitudines comprehendit.

15. Idem lib. xvi. de animorum immort. cap. iv. Ne fædes spiritum, neque in profundum exaugeas quod est planum. spiritum planum appellat ipsum vehiculum, non quia corpus non sit atque profundum, sed quia propter tenuissimam & splendidam puritatem sit quasi non corpus. Præcipit ergo ne propter nimium corporis elementaliss affectum, cogas ipsum etiam post hanc vitam sordidum atque graue superfore caliginis elementaliss adiunctione.

17. Idem ibidem: Est idolo quoque locus in regione perspicua. quia scilicet cum vehiculo simul & anima rationali recurrit in cælum. Sequentem versum coniunxit Ficinus cum superiore illo cuius initium est Οπι ψυχῆ, cap. i v. lib. xiii. Synesius quoque hunc cum præcedente allegat libro de insomniis pag. iii. edit. Turneb. sed ordine inuerso. *ἦα δὲ (ait) πόσα τῶ μέσω τὸ πνεῦμα τὸ πῶ ἐμπολιτεύεται. ῥεψάσης μὲν καὶ τῶ ψυχῆς ἑλεῖν ὁ λόγος, ὅτι ἐβαρῶν τε καὶ ἔδν, μέγεις ἐγκύρησι τῶ ῥησιν αὐγῆς & ἀμφικνεφῆ ζωῶν ἀνύση ἢ καὶ σινέπεται μέγεις ἀν εἰς πλείστον τὸ ἀνυκίμμοι ἦκ. κ. κ. κ. & ἀπὲρ τῶ πνεῦμα τῶ λογίων λεγόντων*

Οὐ τῶ τῆς ὕλης κρημνῶ σκύβαλον κατὰ κείνην,

Ἀλλὰ καὶ εἰδῶλον μὲν εἰς τὸ πῶ ἀμφικνεφῆ. *ἔστ ἢ ἀνύ-*

*θεσιν ἐχθρῶς τῶ ἀμφικνεφῆ. καὶ τοῖ πῶ πλέον τῆς ἀν τῶ πνεῦμα ὄξυωπῆσαι; & τῶ μόνου εἰς τῶ σφαιρῶ ἀνάγειν εἰκοιε τῶ ἐκείτην ἠκουσαν φύσιν, διὰ εἶπ & τῆς πυρὸς & τῶ ἀέρος ἀκρότητος εἰς τῶ εἰδῶλικῆ φύσιν ἕσασσι καλῶσα τῶ πῶ τὸ γῆιν ἀμφικνεφῆ κελυφῶς, καὶ τῶ πῶ, φησι, τῶ κρείττονι μὲν εἰς σιωνά-
πέμπε. ὕλης τῶ σκύβαλον ἢ ἀν εἶπ τὸ θεασίον σῶμα. & quæ sequuntur.*

tur.

tur. Quæ sic Latine reddidit Pichonius, *Observa igitur in quanto intervallo spiritus hic fantasticus versatur. Declinante quidem deorsum animo, dicebat oratio, quod opprimitur atque subit quousque incidat in tenebrosum & vndique caliginosum locum. Sed ascendentem etiam comitatur, quoad sequendi facultas sit. Et sequi potest donec in maxime oppositum & omni ex parte fulgentem locum venerit. Audi etiã hac de re vaticinia dicentia: Non in eminenti ac sublimi loco materiæ purgamentum relinquet: sed & simulacro pars est in loco vndique fulgente. Is autẽ controuersia habet cum vndique caliginoso. Nam quid acutus in his versibus quispiã cernere possit? non enim solum in globos caelestes reducere videtur illinc venientem naturam, sed si quid ex ignis & aeris summitate in imaginariam naturam descendens attraxit, antequam terrenum induerit tegumentum, & istud, aiunt, cum validiori parte transmittit. nam materiæ excrementum haud fuerit diuinum corpus.*

19. Explicat Plotinus philosophus lib. ix. de anim. educã.

20. Marfilius sic vertit lib. xiiii. de animorum immortalitate cap. i v. *si mentem ardentem ad opus pietatis intenderis, labile corpus seruabis.*

21. 7. Pulcherrima declaratio huius oraculi peti potest e Synesij libro de infomniis pag. 109. vbi sic inquit, *αἱ παρ' ἀξίαι καλόμεναι ξυμποραὶ μέγα μέρος συμβαλλόνται πρὸς τὸ λδοται ἢ ῥέσιν ἡμῶν ἔχομεν πρὸς τὰ πῆδε.* & c. id est, *Calamitates insolita maxime cõferunt ad tollendam propensionem qua in res caducas ferimur. & paulo post, ποινὰ ἣδ' ὑλαίαι πῆτε δὴ τὰ παρ' εἰμὸρμέντω κινουῦται ἕτ' ἰ ἀφλωασαύτων πρὸς τοῖς νόμοις αὐτῆς. καὶ τὸ πῶ ἀρεα αἱ καλόμεναι πείραι, αἱ Ἡρακλέα π' ἀναπλωαὶ φαῖν ἱεροὶ λόγοι.* hoc est, *pœna sane etiam præterfati necessitatem mouentur aduersus feroces & legum frena excutientes. atque hæ profecto ærumnæ sunt & celebres illi labores quos Herculem sustinuisse perhibent sacri sermones.*

8. Marfil. lib. xiiii. de anim. imm. cap. iv, vt supra indicaui.

10. Idem refert lib. xiv. cap. i. *O homo naturæ audentissimæ artificium.*

12. In vet. cod. regiæ bibliothecæ scribitur, *ἀθήσης πᾶντα λ. & linea pænult. κεραινοῖς.*

22. Hic est ordo versuum huius paginæ in codice regio. Primus est *πᾶντων*, secundus *πῶς ἔχ' ἰκόσμος*, tertius *λίωκα*, quar-

tus λαμπύμων, quintus κλδθ, sextus παύτα γδ, septimus δευτέρω, octauus πατήρ ὁ φόβος, nonus εαυτὸν ὁ πατήρ cum proximo ἐστὶ ὄν, decimus ἐστὶ δὲ δὴ π, vndecimus εἰς ἅπαντα, duodecimus μάθησεν π, decimus tertius νοέμεται, decimus quartus βελῆς: quintus autē in istius paginæ ordine σύμβολα, &c. plane omisus est.

5. Rāconet^o vir exq̄sītē doctrīnē & iudicij legit νοῦς ἔασπερε.

7. Marsilius lib. i. de anim. immortalitate cap. v i. Aliud mens erit, aliud veritas. Quod sic aperit Zoroaster, scito intelligibile ipsum esse extra mentem.

8. Idem lib. x i i. cap. v. Est intelligibile aliquid quod intelligere te oportet mentis flore. Florem mentis appellat Zoroaster ipsum animæ centrum, quod Plato nominat mentis caput.

9. Idem lib. i i. cap. v i i. Esse ipsum rebus omnibus est commune. Esse igitur ubi cunque sit, pendet ex Deo. Quod mystice tetigit zoroaster: Omnia sunt ex vno igne genita.

10. Ficinus lib. i v. cap. i. Essentia angelorum principio informis est quodammodo, & tanquam passiuum subiectum quoddam exponitur ad actum intelligendi, & formarum idearumque ornatum suscipiendum. de quo Zoroaster ait: Omnia perfecit pater, & menti præbuit secundæ. Porro corrige ἐξέτελεισε, & scribe ἐξέτελεσε. ita enim in hoc verbo syllabam produciunt poetæ, non vocalis breuis in longam mutatione.

11. Regium exemplar habet κληῖται πᾶν ἄνθρωπον, & ita quoque correxerat Ranconetus. sed laborabit carmen, nisi illi hac ratione subuenias, κληῖται ἅπαν ἄνθρωπον. Recepta lectio tamen non est improbanda.

15. Marfil. Ficinus lib. i. de anim. immort. cap. v. Angeli mouent, non mouentur, de quibus Zoroaster, Mundus habet intellectuales rectores immobiles.

16. Idem lib. i v. cap. i. Angelus animam vno excedit, quod manet: Deo cedit vno, quod multiplex est. Deus tamen per hoc vniabit super omnia in infinitum. quod ita cecinit Zoroaster: Pater per se ipsum rapuit, neque in mente quidem quæ illi sequitur, propriam inclusit ignem. q. d. nullam habet cum cæteris comparationem.

19. Idem lib. i i i. cap. vlt. si animos pulsatur, quia illi sursum deorsumque libere volubiles sunt, pulsatur, & libere, ita vt alliciat, non trahat, non cogat, sed persuadeat. Quod Zoroaster ita testatur,

Pater

Pater non incurrit metum, sed persuasionem inducit.

P. 25. Hæc inscriptio est e codice Sanctandreani scripto & Ranconeti cuso. in regio ista erat : μαζικά λόγια ἢ ἀπὸ Ζαφάρου μάρτυρι ἐξηγηθέντα ᾧ δὲ Πλήθιος.

8. Vetus exemplar utrumque, Regium & Sanctandr. in aoristo legit, τῶν θνητῶν ἡ ἑμαρτηρήσασαι, ἢ τοὶ ὅτι ἕνα χρόνον ἐργασάμεναι αὐτῶν, & κοσμήσασαι, &c. omisso illo καὶ ζωάσαι τε.

P. 26, 19. In Regio cod. ἡ ἀποτίθειαν.

P. 29, 7. In Sanctandreani cod. ἀπαντα χωρεῖ.

13. In eodem scribitur λόγον φρονήσεως ἕνα. quid si φανήσῃ pro φρονήσῃ scribas?

V. ult. Iterum utrumque exemplar, ἃ ἃ τῶνδε χροῶν, &c. vt supra pag. 18.

P. 30, 5. Regius codex, ᾧ δὲ πολὺν ἡ δὲ, & mox l. ii. λύπης pro λήπης.

P. 33, 7. Verba ista ἢ πῶς τῶν αὐτῶν τῶν παντὶ ληπουροδοσα, omissa sunt in Tiletani editione : nunc vero e Regio codice inserta : quæ tamen ne sic quidem integra esse docuit exemplar Sanctandreani ita referens hoc membrum, ὡς αὐτῆ ὅσα ἢ ἢ τῶν αὐτῶν τῶν παντὶ ληπουρῶν ληπουροδοσα, ὡς τε, &c. id est, tanquam ipsa publicū eiusmodi ministerium uniuerso præstans in causa sit, vt, &c. Sic loquitur Synesius pag. 109. διὰ ἐκεῖνο μὲν τῶν ληπουρῶν ἕνα ἐκπλήσῃ τῆ φύσῃ τοῦ κόσμου, θεομῶν ἀδραστείας ὅπως αἰθόντων. i. Sed istud erat ministerium quoddam nature mundi explere, huicque satisfacere, diuinis Adrastra institutus ita imperantibus.

P. 37, 15. Vide Synesij librum de insomniis pag. 103.

22. Scribitur συγγενέσθαι in Regio cod.

P. 42, 5. Sanctandreani codex habet, βλασθήματα κατὰ καὶ ἐδολὰ, eodem sensu.

10. Exemplar Regium legit, ἡσφῆροντες τῶν λογικῶν, &c. & l.

13. ἢ τοὶ οἱ κολαστικοὶ δαίμονες.

P. 45, 13. Vtrumque exemplar habet, ἢ τοὶ ἀπὸ ἢ & κακουρίας (regium πανουργίας) ὅτι μάλιστα καθαρύουσι, id est, simplice & omnis malitia scelerisque pura.

16. In utroque scribitur καὶ ὅλον λάμπον τὸν κόσμον.

21. Scribe ἐνέσπερε cum scripto codice Sanctandr.

P. 46, 1. Scribendum est ὀνεργίας, αἴτις.

25. Vterque codex habet, ἢτοι ἀκινήτως. κίνησιν γδ ὄντ. vt quoque exponitur pagina sequenti.

P. 49,5. Placet Regij codicis lectio ἀκινήτως, vt opponatur πάλι δι' ἑξοδικῶς.

9. Sanctandreami exēplar fert κόσμος pro ἕσπερῶ. Mox corrige mēdum in ὡς ἔσπερῶς, cum neutrum esse debeat subiuncta virgula, quam minùs acutus oculus pro ἔ arripuit.

19. Scribe ἐξήρηται. Mox defunt verba ista, καὶ ἀγαπᾷ το ἴσως πᾶσι, in vtroq; codice, forte e sequenti pagina huc trāsata.

21. Malle diuifis vocibus ἔ ἵ μετ. legere.

P. 50,9. Mancus erat hic locus in Tiletani editione, quem e scriptis libris in integrum restituumus.

12. Sanctandr. codex legit, ὠρομάζης ἐφεσῶν.

15. Post λογίων sequitur in vet. edit. μίθρησ ἢ καὶ τ ἡλιον Περσιῶ καλεῖσθαι ἀλλ ἡλιῶ ἑσῶν, ὠρομάζη μὲ περπλάσιον ἑσῶν ἀφισκῶνται. Nos secuti sumus veterum codicum lectionem: quanquam ne sic quidem mendii suspicio absit.

26. Marthanus interpretēs πεντακοσίους, hoc est quingenis, reddidit, quod supra veri fidem sit, si πεντακισχίλιους agnoscat: atque frequentes sibi vtraque lingua scriptores subscribere. Plutarchus tamen lib. de Iside & Osiride & Plinius lib. xxx. cap. i. tuētur vulgatā lectionem. at Marthano Suidas fauet.

IN PSELLI EXEGESIN.

P. 53,8. Hanc Pselli expositionem transtulit Gregoras Nicephorus in sua scholia quæ commentatus est super librum Synesij de insomniis, pag. 111. & 113. editionis Parisinæ.

17. Legendū est αὐτῆ, p αὐτῆ, nēpe animæ ratione prædite.

P. 54,5. Deest μὲν, vt ex Nicephoro, & opposita δὲ particula apparet: πάλι μὲν ἡμῶς.

P. 61,19. Horum versuum sententia expressa extat in Sibyllinorum oraculorum lib. i i i. pag. 232. nostræ editionis.

P. 62,2. Metrum requirit ἡελίς. sed id in his magicis oraculis non admodum curiose obseruatur.

3. Marsilius Ficinus lib. i v. de animorum immortalitate cap. vlt. agnoscit hunc versum.

9. Citatur hic versus a Synesio in lib. de insomniis pag. 102. non nihil varians. Verba eius sunt: δὴ ἂ τῶτο μὲν παραλήφθω
ὡς ἔμετα πλὸν

Ἐρασιπλὸν τῆς αἰτίας, τῆς κτ' πλεὺν ἐν φαίλασι ζώων, πρὸς τοῖς ἀποκνη-
σκοῖσι αὐτῆς ἔλαττω, ὡς ἔδειν θαύμα ἕτω γνώσκην ὑπὸ πρῆξις σι-
φίας πρὸς πεπικώτας τοῖς ὑπὸ ἡδ' λογίων ἀποκνηκώσις. φησὶ γδ,

Οὐ θισιάν ἀπλάγχων τ' ὄπρμαι, ἔει' ἀθύρματα πάντα.

καὶ φύζην αὐτὰ πρὸς μελεῦεται.

19. Imperatius est, ideo scribe *πολυπαραμύνη*.

P. 66, 7. Male locatum accentū moue in vltimam, ζώης.

P. 70, 21. Refert hoc oraculum cum sua interpretatione Nicephorus in scholiis ad Synesium pag. 96. Vide quoque eruditam eius explicationem apud Origenem lib. v. contra Celsum.

P. 73, 2. Distinctio commodior erit, si hic perfectum punctum ponas, & linea sequente imperfectum.

6. Scriptum exemplar habet ἀδνεῖ verbum. sed eodem recidit sensus.

P. 74, 1. Legitur cum expositionis parte in Nicephori scholiis ad Synesium pag. 96. edit. Græcæ, ubi ἐκαλιώς scribitur.

4. Nicephorus legit, δι' ὅλης ὁ τῆς ὀπιφανείας χρεακτῆρας καὶ ἄματα διὰ φρεα.

6. Suidas, ἔστι δ' ὀρζανίον πινυξ καλέμενον, ὁ πρ' εἰώτα σιν αἱ φαρμακίδες σρέφει ὡς κατὰ κηλέμενα τοῖς ἀγαπωμένοις.

P. 78, 16. Versus requirit *παρθεῖνον* genere neutro, vt supra, quod vix alibi reperias.

P. 89, 7. Hanc oraculi expositionem verbotenus suo in Synesium commentario inseruit Nicephorus, pag. 114.

10. Legit idem ἔλαττω τὰ ἑαυτὰ ἡδ' δαιμόνων ἡδύη. & statim, πρὸς τὰ ἔρχονται καὶ οἰονεὶ συγκολλᾶνται.

P. 90, 8. Vide Nicephori scholia pag. 117.

P. 93, 20. Et hæc quoque transcripta sunt a Nicephoro pag. 126. dicti commentarij.

P. 97, 21. δι' οἰκονομίαν posset verti, in mundi gubernatione, vt ad deum referatur, non ad homines, iuxta nostram interpretationem.

P. 101, 14. Retulit hæc Pselli verba in suum commentarium Nicephorus sub finem pag. 126.

P. 105, 18. Istam quoque fati descriptionem hinc decerpit idem Niceph. pag. 110.

P. 109, 5. Hoc præceptum magicum cum explicatione sua citatur in iisdem Nicephori ad Synesium scholiis pag. 96. ubi metri ratione seruata scribitur, *λίθια δαίμονα δ' ἐρχόμενον,* &c. & statim *μνήσομαι*. de quo lapide vide August. Steuchum lib. v i i i. de perenni philosophia cap. xxv i i i. de dæmonum autem diuisione secundum Chaldæos, Nicephorum in schol. pag. 117.

Pag. 110, 10. Scribe *αἰέτα φεγεσθω.*

14. Retinui Græcam dictionem *iunges* in versione, quod ea Lælius poeta apud Appuleium vsus sit in his versibus:

Philtrā omnia vndique eruunt.

Antipathes illud queritur,

Trochili, iunges, tæniæ,

Radicalæ, herbæ, surculi, &c.

Notinis rationem & significationem vide apud Pindari & Theocriti scholiastas, Suidam item & Nicephorum ad hæc Synesij verba *αἱ μέγαν ἰούσης αὐτῶν*, pag. 96.

15. Retinui lectionem codicis regij: quam tamen e superioribus emendare facile est.

19. Mendosa videtur scriptura *αἱ νοεῖται*. nec certi quid colligetur, nisi vel *αἱ νοεῖται*, vel *αἱ νοεῖν φησὶ* nobiscum legas.

P. 114, 18. Seruius in illud Æneid. x i i. — *dijs communibus aras*: Vt autem altioris scientiæ hominibus placet, dii communes sunt qui *ἄζωοι* dicuntur, id est qui certi certas nō habent partes, sed generaliter a cunctis coluntur. vbiq̄ enim eos esse manifestum est, vt mater deum, cuius potestas in omnibus zonis est.

P. 117, 1. *Σερεξ* idem videtur denotare quod Synesij *Σίρρατος*. cuius significationem vide apud Nicephorum pag. 114.

P. 118, 2. Scribendum est *πλεοπένητιν*. & hoc est e Platonis philosophia in Phædro, vbi Adraſtia legem exponit. *ὡς δ' (inquit) βαρυνθεῖσα ἡ ψυχὴ πλεοπένητον ἔχει ὅτι πλεὺν ἄσθεν,* & quæ sequuntur.

4.

316/3

919

1919

LAM III

Ho

70/100

~~Handwritten scribbles~~

zu

